

προλεταριακή

Προϋεταριοι ολων των χωρων,
καταπιεζομενα εθνη και λαοι, ΕΝΩΘΕΙΤΕ!

σημαιο

δεκαπενθημερη εφημεριδα του Κ.Ο. του Κομμουνιστικου Κωματος Ελλάδας (μαρξιστικου-λενινιστικου) www.kkempl.gr Σάββατο 19 Μάρτη 2022 ■ χρόνος 40ος φ. 913 ■ 1.50€

Ενάντια στη «σταθερότητα» της εξαθλίωσης και του άδικου πολέμου

Τον δικό του δρόμο να ανοίξει ο λαός!

Αθήνα 12/2/2022

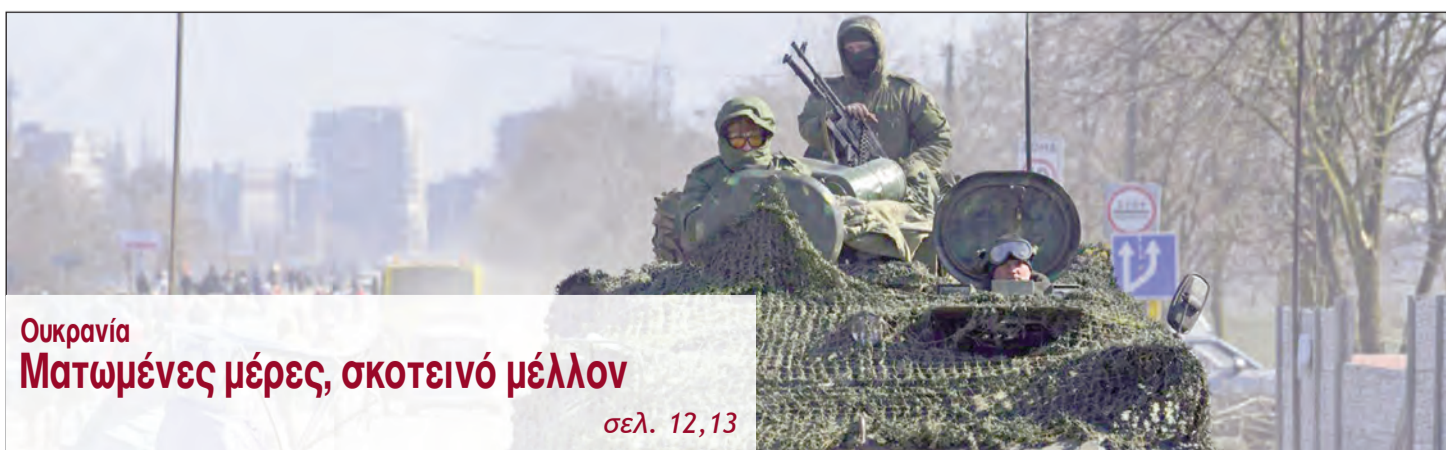
Κάθε μέρα και βαρύτερος γίνεται ο εφιάλτης για τον εργαζόμενο λαό. Ο εφιάλτης του λογαριασμού για το ρεύμα, για το σουπερ μάρκετ, για τα πιο στοιχειώδη είδη για τη ζωή του. Η αλήθεια είναι πως οι σειρήνες του συναγερμού για τη λαϊκή επιβίωση δυνάμωσαν πολύ με τον πόλεμο στην Ουκρανία, αλλά άρχισαν πριν από αυτόν. Όπως είναι επίσης αλήθεια και ομολογούμενη και επισήμως ότι η κατάσταση αυτή θα επιδεινώνεται, ότι μπήκαμε σε μια μεγάλη περίοδο δοκιμασίας του λαού. Μπήκαμε σε μια περίοδο που το σύστημα και η κυβέρνησή του θα επιτεθούν ακόμα πιο άγρια στα λαϊκά δικαιώματα, ενώ ταυτόχρονα οξύνουν τις συνθήκες φασιστικοποίησης της δημόσιας και πολιτικής ζωής, με κύριο πρόσταγμα τη στοίχιση και την υποταγή στους αμερικανοΝΑΤΟϊκούς δολοφό-

νους. Σε αυτή την περίοδο ο εργαζόμενος λαός και η νεολαία καλούνται να κάνουν τα δικά τους βήματα συγκρότησης και ανάπτυξης της πάλης τους. Καλούνται να ξεπεράσουν το «δέος» που προκαλούν οι εξελίξεις και να μην υποταχθούν στις κυβερνητικές κραυγές ή στην «προστασία» των αστικών κομμάτων της λεγόμενης αντιπολίτευσης, που είναι συνένοχη για την κατάσταση της χώρας, που υπήρξε πολύτιμος συνεργός της κυβερνητικής πολιτικής της ΝΔ. Καλούνται να εμπιστευτούν τις δικές τους δυνάμεις, όταν αυτές συγκροτούνται στη βάση των δικιών τους, κόντρα στις προσπάθειες χειραγώγησής τους από τις πολιτικές και τις δυνάμεις του συστήματος. Καλούνται να «ανακαλύψουν» τη συλλογική στάση, τον αγώνα, την αντίσταση, τη διεκδίκηση. Ακόμα περισσότερο, καλούνται να συγκροτή-

σουν τα δικά τους όργανα παρέμβασης και πάλης, τις δικές τους πρωτοβουλίες, κόντρα στις υποταγμένες και ξεπουλημένες συνδικαλιστικές ηγεσίες, που δεν είναι παρά το μακρύ χέρι των δυνάμεων του συστήματος μέσα στο εργατικό και συνδικαλιστικό κίνημα.

Η απεργία στις 6 Απρίλη πρέπει και μπορεί να είναι ένα βήμα αγώνα σε αυτή την κατεύθυνση! Να είναι ένα βήμα αγώνα που θα ακουστεί δυνατά η φωνή των εργατών, του λαού και της νεολαίας, ενάντια στον άδικο πόλεμο και τον ιμπεριαλισμό, ενάντια στις πολιτικές της εξαθλίωσης, της τρομοκρατίας και της εκμετάλλευσης. Ένα τέτοιο βήμα αγώνα, που θα βγάλει στους δρόμους τη φωνή και την οργή του εργαζόμενου λαού, είναι επιτακτικά αναγκαίο και αποτελεί προετοιμασία για το επόμενο βήμα της πάλης που απαιτείται.

συνέχεια στη σελ. 2

Ουκρανία
Ματωμένες μέρες, σκοτεινό μέλλον

σελ. 12,13

Πετρέλαια Καβάλας
Η ολοκλήρωση των απολύσεων
δεν κάμπει το αγωνιστικό
φρόνημα των εργατών!

σελ. 7

Ρωσική εισβολή στην Ουκρανία
Ο πόλεμος δημιουργεί όρους για
διεθνή επισιτιστική κρίση
Ο τρίτος κόσμος αλλά και η Ευρώπη
μπροστά στο φάσμα της πείνας!

σελ. 11

Συναυλία Ειρήνης
Την ειρήνη φέρνουν μόνο οι λαοί
με την πάλη τους!

σελ. 14

Το ΚΚΕ για τον πόλεμο
στην Ουκρανία
Προβλήματα μεθοδολογίας και
προβλήματα ουσίας.

σελ. 16,17

Ελληνοτουρκικά -
Απαντές απογοητεύσεις
Η επαναπροσέγγιση ΗΠΑ-Τουρκίας
εφιάλτης για την άρχουσα τάξη
της χώρας μας.

σελ. 21

**ΤΟ ΣΥΣΤΗΜΑ ΤΟΥΣ ΓΕΝΝΑΕΙ
ΠΟΛΕΜΟ, ΦΤΩΧΕΙΑ, ΠΕΙΝΑ,
ΑΝΕΡΓΙΑ, ΒΑΡΒΑΡΟΤΗΤΑ**

6 ΑΠΡΙΛΗ ΟΛΟΙ ΣΤΗΝ
ΑΠΕΡΓΙΑ!
ΟΛΟΙ ΣΤΟΝ ΑΓΩΝΑ
ΓΙΑ ΕΙΡΗΝΗ,
ΔΟΥΛΕΙΑ,
ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ

ΠΛΗΡΗ ΚΑΙ ΣΤΑΘΕΡΗ
ΔΟΥΛΕΙΑ ΜΕ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ
ΣΥΛΛΟΓΙΚΕΣ ΣΥΜΒΑΣΕΙΣ
ΑΥΞΗΣΕΙΣ ΣΤΟΥΣ ΜΙΣΘΟΥΣ
ΩΣΤΕ ΝΑ ΚΑΛΥΠΤΟΥΝ
ΤΟ ΚΟΣΤΟΣ ΖΩΗΣ
ΚΑΤΩ Ο ΝΟΜΟΣ 4808/21

**ΤΑΞΙΚΗ
ΠΟΡΕΙΑ**
ΝΟΜΟΣ ΕΙΝΑΙ
ΤΟ ΔΙΚΙΟ ΤΟΥ ΕΡΓΑΤΗ

**Όλοι
στις απεργιακές
συγκεντρώσεις**

Αθήνα
11:00 π.μ. Προπύλαια

Θεσσαλονίκη
11:00 π.μ. Καμάρα

Ενάντια στη «σταθερότητα» της εξαθλίωσης και Το δικό του δρόμο να ανοίξει

συνέχεια από σελ. 1

Επίθεση παντού, όλα στο κεφάλαιο!

Την ώρα που ο λαός στενάζει και πνίγεται από την ακρίβεια, αδυνατώντας να ανταποκριθεί στις πιο στοιχειώδεις ανάγκες του, είναι χαρακτηριστικό και αποκαλυπτικό της λογικής του καπιταλιστικού συστήματος ότι κατατίθεται για ψήφιση το νομοσχέδιο «για την υγεία». Δηλαδή το νομοσχέδιο που έρχεται να συντρίψει ό,τι δικαίωμα απέμεινε στη δωρεάν πρωτοβάθμια και δευτεροβάθμια περίθαλψη για τον λαό! Πρόκειται για μια λογική που διακηρύσσει ότι και η περίθαλψη-υγεία δεν είναι κοινωνικό δικαίωμα, αλλά πανάκριβο εμπόρευμα. Μια λογική που διατρανώνει πως κάθε τι που αφορά στα δικαιώματα της κοινωνικής πλειοψηφίας (και διπλο-τριπλο-πληρώνεται από την εργατική τάξη και τον λαό) «ανήκει στο κεφάλαιο»! Μια λογική που γίνεται πολιτική πράξη και συγκροτεί, δίπλα στην εργασιακή, και την κοινωνική βαρβαρότητα χρόνια τώρα και η οποία αποτελεί τη μόνη πραγματική θέληση και κατεύθυνση του συστήματος της εξάρτησης και της εκμετάλλευσης. Μια λογική που μπορεί να γίνεται πράξη στη βάση του συγκεκριμένου ταξικού πολιτικού συσχετισμού, όσο δηλαδή απέναντί της δεν συναντά πραγματικούς και μαζικούς αγώνες, αλλά αντιπολιτευτικές φιοριτούρες και εικονικές κινητοποιήσεις, που εν μέσω πανδημίας-καραντίνας αποθεώθηκαν και έστρωσαν ακόμα πιο ίσιο τον δρόμο στην αντιλαϊκή επέλαση. Μια λογική που επιβεβαιώνει ξανά και ξανά πως η επίθεση «δεν έχει τέλος», δεν έχει φραγμό άλλον από αυτόν που μπορεί να βάλει η μαζική πάλη. Αλλά είναι και μια λογική που αποκαλύπτει επώδυνα για τον λαό και για άλλη μια φορά πως ο καπιταλισμός δεν έχει καμιά πρόθεση να «διορθωθεί» και να «εκλογικευτεί». Ότι το σύστημα, δηλαδή, «δεν ακούει» τις φωνές που -τάχα από... αριστερά- του υποδείκνυαν και του υποδεικνύουν πως τώρα «είναι ευκαιρία» να αναβαθμίσει το «δημόσιο σύστημα υγείας», δρώντας διαλυτικά για τις ανάγκες της πάλης και ετοιμάζοντας τις αυταπάτες αναζήτησης μιας «άλλης κυβέρνησης», που θα ακούσει τις «σώφρονες φωνές» και θα φέρει τις αναγκαίες για τον λαό λύσεις.

Στην πραγματικότητα, δηλαδή, σε κάθε χτύπημα του λαού από την κυβερνητική πολιτική, ακριβώς γιατί τίθεται το ζήτημα της απάντησης στο χτύπημα, το ζήτημα της υπεράσπισης και της διεκδίκησης των εργατικών-λαϊκών δικαιωμάτων, τίθεται ταυτόχρονα και το ζήτημα του προσανατολισμού της πάλης και του κινήματος που απαιτείται να συγκροτηθεί. Πού βρίσκεται η διέξοδος; Σε ένα κίνημα αντίστασης και διεκδίκησης που συγκροτεί όρους μαζικής πάλης και όρους αναμέτρησης; Ή σε ένα «κίνημα διαμαρτυρίας» που «καταδικάζει στη συ-

νείδηση του λαού» αυτές τις πολιτικές και καταθέτει προτάσεις νόμου στη Βουλή ή φιλολαϊκά σχέδια που κάποια («μεταβατική» μάλλον) κυβέρνηση θα αναλάβει να τα υλοποιήσει; Η δεύτερη εκδοχή που κυριαρχεί στην «Αριστερά μας» οδηγεί χρόνια τώρα από ήττα σε ήττα τον λαό αλλά και το ίδιο το κίνημα σε αποσυγκρότηση και δραματική υποχώρηση. Σκορπίζει σύγχυση και απογοήτευση και συμβάλλει, όταν δεν πρωτοστατεί, στη λογική της ταξικής συνεργασίας και της υποταγής.

Στην ίδια βάση εξελίσσονται τα ζητήματα και σε όλα τα άλλα μέτωπα της επίθεσης που αντιμετωπίζει ο εργαζόμενος λαός και η νεολαία. Ο νόμος Χατζηδάκη δεν «μένει στα χαρτιά», όπως «καθησυχάζει» το ΚΚΕ πριν την ψήφισή του τον λαό (και ακυρώνοντας σύμφωνα με τις επιθυμίες της ΓΣΕΕ την απεργία στις 3/6/21) αλλά προωθείται και εφαρμόζεται ήδη σε μια σειρά σωματεία! Επιχειρείται, δηλαδή, να διαμορφωθεί μια σημαντική μάζα σωματείων που έχουν αποδεχτεί και εφαρμόσει όλες τις αντισυνδικαλιστικές διατάξεις του νόμου, ώστε στη συνέχεια αυτές να επιβληθούν καθολικά. Στο έργο αυτό πρωτοστατούν, βέβαια, οι δυνάμεις του κυβερνητικού συνδικαλισμού, αλλά έχουν την τουλάχιστον βουβή στήριξη των δυνάμεων του ΠΑΜΕ/ΚΚΕ, ακόμα και δυνάμεων της Αριστεράς του εξωκοινοβουλίου! Άλλες δυνάμεις, αντί να συμβάλλουν ενεργητικά στην πάλη της Πρωτοβουλίας για την ανατροπή του νόμου 4808, παραμένουν βυθισμένες στη σύγχυση των σχεδίων τους, στον ακολουθητισμό τους στο ΚΚΕ, στις μικροκομματικές επιλογές τους. Ωστόσο, κόντρα σε όλα αυτά, και χρειάζεται και μπορεί να ενισχυθεί έμπρακτα μέσα στα σωματεία η στάση της μη αποδοχής αυτών των διατάξεων ως η πρώτη

και αναγκαία βάση για να δυναμώσει η κατεύθυνση και η πάλη για την κατάργηση και ανατροπή του αντεργατικού τετρατομήματος. Η πάλη αυτή είναι άρρηκτα δεμένη με την απολύτως αναγκαία πάλη για συλλογικές συμβάσεις και αυξήσεις στους μισθούς, που για να είναι στην πρώτη γραμμή του αγώνα των εργαζομένων πρέπει να έχει δίπλα της και μαζί της, την πάλη για ανεξαρτησία των σωματείων από το κράτος και την εργοδοσία.

Στην ίδια πολιτική κατεύθυνση και λογική απαιτείται να παλευτούν και τα άλλα κρίσιμα μέτωπα που αντιμετωπίζει ο λαός και η νεολαία. Από τη φοροληλασία και τις θηριώδεις ανατιμήσεις σε ρεύμα, τρόφιμα κ.λπ. ως τα ζητήματα της Εκπαίδευσης, όπου το ΥΠΑΙΘ προωθεί άμεσα τόσο στα ΑΕΙ (νέος νόμος πλαιο) όσο και στα σχολεία (αξιολόγηση, τράπεζα θεμάτων, ΕΒΕ, εξετάσεις τύπου PISA) σαρωτικές ταξικές και αντιδραστικές ανατροπές.

«Σταθερότητα» με κάθε τρόπο

Στο φόντο της πολεμικής κρίσης στην οποία έχει φτάσει ο ιμπεριαλιστικός ανταγωνισμός, που οξύνει την προϊούσα γενικευμένη κρίση του συστήματος, πυκνώνουν μέρα τη μέρα τα σημάδια των αδιεξόδων της ντόπιας αστικής τάξης. Οι ανείσπρακτοι φόροι (τον μήνα Ιανουάριο!) έφτασαν σχεδόν στο 1 δις, δηλαδή στα επίπεδα των «μνημονιακών χρόνων». Τα κύματα της ακρίβειας και το πάγωμα της «αγοράς» μετριούνται κιόλας σε μείωση των καταθέσεων. Η Moody's στην πρόσφατη αξιολόγησή της για την ελληνική οικονομία, είπε ορισμένα «καλά λόγια», αλλά αρνήθηκε να αξιολογήσει το ελληνικό χρέος, ενώ τα επιτόκια δανεισμού έχουν πάρει την ανη-

φόρα. Στις συνθήκες του πολέμου και του πολέμου των κυρώσεων που η Δύση επιβάλλει στη Ρωσία, και με όσα αυτά φέρνουν στις αλυσίδες παραγωγής και εφοδιασμού, η χώρα αποκαλύπτει την παραγωγική της γύμνια και τη διατροφική της εξάρτηση, που στον ορίζοντα θέτουν ζητήματα έως και επισιτιστικής ανεπάρκειας που «μοχλεύεται» από τους μεγαλόσχημους μαυραγορίτες. Και βέβαια, ο λαός βρίσκεται στα όρια της απόγνωσης, καθώς καθημερινά συνειδητοποιεί ότι στην κυριολεξία δεν ξέρει τι του ξημερώνει, ακόμα και στο επίπεδο της καθημερινής ζωής του, ακόμα και χωρίς τον καθαυτό πολεμικό λογαριασμό, την απειλή της επέκτασής του ή τις νέες φωτιές που μπορεί να ανάψουν στα Βαλκάνια και στην περιοχή.

Όλα αυτά δεν αντιμετωπίζονται ούτε εξισορροπούνται από την «ελληνική πρωτιά» σε τάνκερ και LNG για την οποία καταγράφονται κάποια διακριτικά «πανηγύρια». Ο χορός των δις που επενδύθηκαν τα τελευταία δέκα χρόνια από το εφοπλιστικό κεφάλαιο για ναυπηγήσεις δεν μπαίνει στον «κύκλο εργασιών» της οικονομίας της χώρας, δεν συμβάλλει στην υπόσταση της αστικής τάξης σε επίπεδο ΑΕΠ, στην αντιμετώπιση του χρέους και των όρων δανεισμού της. Για αυτό και τα «πανηγύρια» αφορούν στη δικαίωση των προσδοκιών των γνωστών «οικογενειών» και καθόλου δεν αναφέρονται στον συνολικό «λογαριασμό» που βαίνει επιδεινούμενος.

Όλα αυτά παράγουν ήδη σοβαρούς τριγμούς στο κοινωνικό-οικονομικό και πολιτικό επίπεδο. Ακόμα και στα εν πολλοίς στημένα γκάλοπ τους αποτυπώθηκε πως «τα μέτρα στήριξης των αδυνάμων» που πήρε η κυβέρνηση είναι προκλητική κοροϊδία. Ο Σταϊκούρας τρέχει να καταθέσει συμπληρωματικό προϋπολογισμό,

**ΕΝΙΟΧΥΣΤΕ
την έκδοση**

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: Εσωτερικού: 45 ευρώ
Εξωτερικού: 65 ευρώ

ΑΡ. ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΥ: Εθνική Τράπεζα: IBAN: GR320110711000071148003461
BIC: ETHNGRAA

Προλεταριακή Σημαία Κωδ.3112

Εκδόσεις ΕΚΤΟΣ ΤΩΝ ΤΕΙΧΩΝ, Αστική μη κερδοσκοπική εταιρία

Διευθύνεται από Συντακτική Επιτροπή

Υπεύθυνος Σύνταξης: Θ. Φωτόπουλος

Εδρα: Γραβιάς 10-12, 10678 Αθήνα, Τηλ: 2103303639 cpgml@otenet.gr Θεσ/νίκη, Συγγρού 24, Τηλ: 2310 278978 cpgmlthe@the.forthnet.gr www.kkempl.gr

του άδικου πολέμου ο λαός!

που θα αναγνωρίζει νέες αποκλίσεις από τους «στόχους» για το έλλειμμα και το χρέος, ενώ η ΕΕ κρατά κλειστά τα ταμεία της, καθώς η Γερμανία αλλά και η Γαλλία έχουν άλλες προτεραιότητες (εξοπλιστικές, οικονομικές) από τη «στήριξη» των εξαρτημένων χωρών.

Η δυναμική αυτών των δεδομένων διαμορφώνει πραγματικά άγνωστα νερά για την κυβέρνηση και συνολικά για το πολιτικό σύστημα, που σπεύδουν ο καθένας από τη θέση του να θωρακίσουν το σύστημα της εξάρτησης και της εκμετάλλευσης από τον φόβο του λαού. Τόσο η τροπολογία που καταργεί τα πλημμελήματα και την αναστολή φυλάκισης για ποινές μέχρι τρία χρόνια, όσο και αυτή που ουσιαστικά επιδιώκει να απαγορεύσει την ύπαρξη και κυκλοφορία εντύπων που δεν ελέγχονται πλήρως από το σύστημα είναι αποκαλυπτικές της επείγουσας και έκτακτης κατάστασης που επιδιώκουν να διαμορφώσουν. Αλλά επιπλέον, η όξυνση της φασιστικοποίησης πάει χέρι-χέρι με την κλιμάκωση του αντικομμουνισμού, με τις διατεταγμένες πένες και σάιτ του συστήματος να οργιάζουν καθημερινά στις πιο χυδαίες εκδοχές του.

Αυτό είναι το πλαίσιο με το οποίο η κυβέρνηση στοχεύει να κρατήσει τη «σταθερότητα» και να επιβάλλει στον λαό και στη νεολαία όσα φέρνουν οι εξελίξεις και οι προσταγές των ΑμερικανοΝΑΤΟϊκών αφεντικών της χώρας. Σε αυτό το πλαίσιο ζητάει την ενεργητική συνδρομή της αντιπολίτευσης, που από τη μια θέλει να αποστασιοποιηθεί από την ολοφάνερη κυβερνητική φθορά, αλλά από την άλλη οφείλει να δείξει τη μέγιστη υπευθυνότητα στα μεγάλα αφεντικά σε αυτές τις κρίσιμες συνθήκες. Για αυτό το πλαίσιο της «συναυλίας αλληλεγγύης» της 29/3 τροποποιήθηκε ξανά και ξανά, ώστε να βεβαιώνει ότι δεν έχει ούτε υποψία άρνησης των πολέμων και των επεμβάσεων των ΑμερικανοΝΑΤΟϊκών. Για αυτό και η ομιλία Ζελένσκι στη Βουλή που θα υποστηρίξει τα «δίκαια» των ΗΠΑ-ΝΑΤΟ στην Ουκρανία και θα επιβεβαιώσει πως «ανήκουμε στη Δύση» καιρτήθηκε και από τον ΣΥΡΙΖΑ και από

το ΚΙΝΑΛ ως «αναγκαία πράξη αλληλεγγύης» στον Ουκρανικό λαό!

Εξάλλου, οι μεγάλες εξελίξεις που παράγονται από την όξυνση της σύγκρουσης των ΗΠΑ-ΝΑΤΟ με τη Ρωσία, ενδεχομένως να κυφορούν σοβαρές και αντιδραστικές εξελίξεις στα ζητήματα του ελληνοτουρκικού ανταγωνισμού και του Κυπριακού. Αυτό δείχνουν οι αναζητήσεις και οι ζυμώσεις για συνεργασία Ελλάδας-Τουρκίας-Κύπρου-Ισραήλ με όχημα το ενεργειακό ζήτημα, που ως βάση τους δεν έχουν άλλη από τις επιδιώξεις του αμερικάνικου παράγοντα να στοιχίσει τις χώρες αυτές σύμφωνα με τις ανάγκες του απέναντι στη Ρωσία.

Στη βάση αυτών των δεδομένων και ενόψει των σοβαρών ζητημάτων που θα τεθούν για το σύστημα στη χώρα, ο Μητσοτάκης έκανε το βήμα να αναγνωρίσει το ενδεχόμενο κυβερνήσεων συνεργασίας ως άλλο ένα όπλο υπέρ της «σταθερότητας της χώρας» που «πρέπει να κυβερνηθεί». Να «κυβερνηθεί» σημαίνει αφενός να πνιγούν, ελεγχθούν, κατασταλούν οι αγώνες και οι διεκδικήσεις του λαού και της νεολαίας και αφετέρου να υλοποιηθούν όλες οι αμερικανοΝΑΤΟϊκές απαιτήσεις που ορίζουν τη χώρα ως προπύργιο της περικύκλωσης της Ρωσίας και ως πολεμικό προγεφύρωμα τους στη νέα περίοδο του αίματος που μπήκε ο πλανήτης από τον ανταγωνισμό των ιμπεριαλιστών.

Τη «σταθερότητα» της εξαθλίωσης και του αίματος, όμως, ούτε θέλει ούτε μπορεί να την υπηρετήσει και να την αποδεχτεί ο λαός. Στην απεργία της 6ης Απρίλη ο εργαζόμενος λαός και η νεολαία καλούνται να δώσουν μια σημαντική μάχη. Να φωνάξουν ότι είναι εδώ, ότι διαμορφώνουν τους δικούς του όρους για να σταθούν και να παλέψουν για τη ζωή τους και την προοπτική τους. Τους δικούς τους πολιτικούς, ιδεολογικούς και οργανωτικούς όρους. Με τους δικούς τους συμμάχους. Τους λαούς της Τουρκίας, των Βαλκανίων, της ΝΑ Μεσογείου. Τους λαούς όλου του κόσμου, που έχουν όλοι ανάγκη να αλλάξουν αυτό τον κόσμο, να τον κάνουν δικό τους!

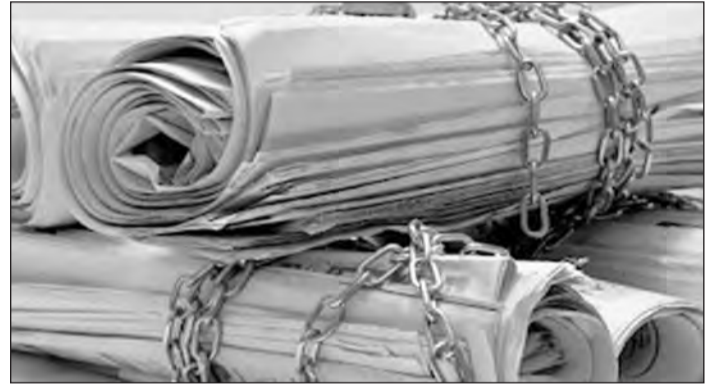

Προσφορά

Στη μνήμη του Ντίνου Παπαδόπουλου η Σ.Δλ προσφέρει 50 ευρώ στην Προλεταριακή Σημαία

Αποψη

Δημοσιεύουμε την ανακοίνωση-καταγγελία που εξέδωσαν από κοινού 7 εφημερίδες της Αριστεράς, ανάμεσά τους και η Προλεταριακή Σημαία, για την αντιδημοκρατική τροπολογία που κατέθεσε η κυβέρνηση, με την οποία επιχειρεί να φιμώσει τις έντυπες εφημερίδες που αναφέρονται σε αριστερές πολιτικές συλλογικότητες.

ΟΧΙ ΣΤΗ ΦΙΜΩΣΗ ΤΟΥ ΕΝΤΥΠΟΥ ΤΥΠΟΥ! Να μην περάσει η τροπολογία της λογοκρισίας!

Με τροπολογία που κατέθεσε στη Βουλή και ψήφισε με fast track διαδικασία, η κυβέρνηση επιχειρεί να επιβάλει προληπτική και κατασταλτική λογοκρισία στις έντυπες εφημερίδες. Η τροπολογία προβλέπει εξοντωτικά αθροιστικά πρόστιμα για την έκδοση και κυκλοφορία των εφημερίδων στη χώρα μας αν δεν ορίσουν νόμιμο εκπρόσωπο, διευθυντή, διευθυντή σύνταξης και τον μέτοχο ή εταίρο που κατέχει, άμεσα ή έμμεσα, το μισό τουλάχιστον των μετοχών ή εταιρικών μεριδίων. Τα πρόστιμα ανέρχονται σε 10.000 ευρώ για κάθε φύλλο εφημερίδας που εκδίδεται-κυκλοφορεί και για κάθε μη αναγραφή έστω και ενός από αυτά τα πρόσωπα, πράγμα που σημαίνει ότι τα χαράτσια αυτά είναι πολλαπλάσια.

Παράλληλα, υποχρεώνει τα έντυπα αυτά να ορίσουν δύο επαγγελματίες δημοσιογράφους ως διευθυντές τους, θέτοντας ακόμη μεγαλύτερα εμπόδια στην έκδοση και κυκλοφορία τους, ενώ εξουσιοδοτεί και προικοδοτεί το γνωστό μονοπώλιο στη διακίνηση του Τύπου, ορίζοντάς το ως αρμόδιο για την είσπραξη-παρακράτηση και απόδοση στο κράτος των προστίμων αυτών που επιβάλλονται από το ΕΣΡ!

Η ενέργεια αυτή της κυβέρνησης είναι αυταρχική και αντιδημοκρατική, έρχεται σε ευθεία αντίθεση με την ελευθεροτυπία και την ελεύθερη διάδοση των ιδεών και των απόψεων. Εντάσσεται στην πολιτική της εντεινόμενης καταστολής και διευρυνόμενης αντιδραστικής στροφής της πολιτικής και κοινωνικής ζωής και αποσκοπεί στο να τρομοκρατήσει, να καταστείλει και να απαγορεύσει εντέλει κάθε φωνή που της ασκεί κριτική και δεν υποτάσσεται στις αφηγήσεις και τις πρακτικές εφαρμογές της αντιλαϊκής της πολιτικής. Αποτελεί συνέχεια των αντιδημοκρατικών νόμων που χτυπούν το δικαίωμα στη διαδήλωση (ν. 4703/2020) και το δικαίωμα στον ελεύθερο συνδικαλισμό (ν. 4808/2021).

ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΟΥΜΕ ΚΑΙ ΚΑΤΑΓΓΕΛΟΥΜΕ

τις μεθοδεύσεις αυτές και τη στόχευσή τους. Οι εφημερίδες-έντυπα μας, όσο κι αν επιδιώκει το κράτος και η κυβέρνηση να τις εμφανίσει ως καπιταλιστικές επιχειρήσεις, ΔΕΝ λειτουργούν με αυτόν τον τρόπο και αγωνίζονται να κατοχυρώσουν τη δυνατότητα να μπορούν οι πολιτικές συλλογικότητες στις οποίες αναφέρονται να διαδίδουν ανεμπόδιστα τις απόψεις τους.

ΑΠΑΙΤΟΥΜΕ ΤΗΝ ΑΜΕΣΗ ΑΝΑΚΛΗΣΗ-ΚΑΤΑΡΓΗΣΗ ΤΗΣ ΤΡΟΠΟΛΟΓΙΑΣ

25 Μάρτη 2022

Οι εφημερίδες:

Προλεταριακή Σημαία
Η εποχή
Ξεκίνημα
ΠΡΙΝ
δρόμος ΤΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ
Εργατική Αριστερά
ΛΑΪΚΟΣ ΔΡΟΜΟΣ

Κατάργηση της αναστολής για πλημμελήματα

Πέρασαν, αιφνιδιαστικά και «νύχτα», μια σοβαρή, φασίζουσα τροπολογία με στόχο τους λαϊκούς και εργατικούς αγώνες!

Τροπολογία στο άρθρο 187 του Ποινικού Κώδικα, που πέρασε η κυβέρνηση της ΝΔ μέσα σε άσχετο νόμο που ψηφίστηκε στις 11/3 (Νόμος 4908/22, «Μέτρα αντιμετώπισης της οπαδικής βίας, ενίσχυση του θεσμικού πλαισίου λειτουργίας των λεσχών φιλάθλων, αθλητικός εθελοντισμός, πνευματικός αθλητισμός, ηλεκτρονικός αθλητισμός (e-sports), εργασιακός αθλητισμός, άλλες διατάξεις για τον εκσυγχρονισμό της αθλητικής νομοθεσίας και λοιπές διατάξεις»), καταργεί το δικαίωμα αναστολής για ποινές σε βαθμό πλημμελήματος, ενώ διευρύνει και τα αδικήματα που εντάσσονται στο άρθρο αυτό. Έτσι, στην παράγραφο 6 του άρθρου 187 του ΠΚ, ο οποίος αφορά αδικήματα σχετικά με την «ένταξη σε εγκληματική οργάνωση» (δηλαδή σε «δομημένη και με διαρκή δράση ομάδα που αποτελείται από 3 άτομα και πάνω»), προστίθεται: «Στις περιπτώσεις καταδίκης για αξιόποινες πράξεις του παρόντος άρθρου, καθώς και για τα συναφή αδικήματα που συνεκδικάστηκαν με την ίδια απόφαση, η ποινή δεν αναστέλλεται, ούτε μετατρέπεται με κανέναν τρόπο, τυχόν δε ασκηθείσα έφεση δεν έχει αναστέλλουσα ισχύ». Ενώ στην παράγραφο 3 προστίθεται: «Όποιος... οργανώνεται με άλλον ή άλλους για να διαπράξουν κακούργημα τιμωρείται με φυλάκιση τουλάχιστον έξι μηνών. Με φυλάκιση έως τρία έτη τιμωρείται ο υπαίτιος αν η κατά το προηγούμενο εδάφιο ένωση έγινε για τη διάπραξη πλημμελήματος με το οποίο επιδιώκεται οικονομικό ή άλλο υλικό όφελος ή η προσβολή της ζωής, της σωματικής ακεραιότητας, της ανηλικότητας, της προσωπικής ελευθερίας, της ιδιοκτησίας ή της περιουσίας».

Είναι φανερό πως τα αδικήματα που αναφέρονται μπορούν κάλλιστα να ενταχθούν απ' τις κυβερνήσεις κι απ' το αστικό δικαστικό σύστημα σε στημένα κατηγορητήρια ενάντια σε διαδηλωτές, σε απεργούς και αγωνιστές. Όταν μάλιστα το σύστημα και οι κυβερνήσεις του έχουν δείξει επανειλημμένα πως, με διάφορα προσχήματα, στοχοποιούν τους αγώνες των εργαζόμενων, της νεολαίας και του λαού και ποινικοποιούν την πολιτική δράση. Με τον νόμο ενάντια στις διαδηλώσεις, του Ιούλη του 2020 (με πρόσημα τη «μη διατάραξη» της κυκλοφορίας στην πόλη) και την άγρια καταστολή των ΜΑΤ, με την οποία προσπαθούν να τον εφαρμόσουν. Με τον αντεργατικό - αντιαπεργιακό νόμο 4808/21 (τον λεγόμενο νόμο Χατζηδάκη), που θέτει σε παρανομία τον ταξικό συνδικαλισμό και εισάγει, μεταξύ άλλων, τον κρατικό έλεγχο των σωματείων, το φακέλωμα και μια σειρά απαγορεύσεις και περιορισμούς. Με την ποινικοποίηση των κινητοποιήσεων και της πολιτικής δράσης, με πρόσημα την «προστασία απ' την πανδημία του κορονοϊού», που οδήγησε στις συλλήψεις αγωνιστών, στις διαδηλώσεις της 17 Νοέμβρη, 26 Νοέμβρη και 6 Δεκεμβρη του 2020.

Μπορεί μια διαδήλωση που «κλείνει» κεντρικό δρόμο και «παρεμποδίζει την εύρυθμη λειτουργία της αγοράς, των καταστημάτων και των κρατικών υπηρεσιών», μια απεργία ή μια απεργιακή περιφρούρηση, που βλάπτει «τα κέρδη των επιχειρήσεων» (sic) ή εμποδίζει τους απεργοσπάστες να σπάσουν την απεργία, μια μαθητική ή φοιτητική κατάληψη που διαταράσσει την «εύρυθμη λειτουργία του εκπαιδευτικού συστήματος», μια κινητοποίηση κατοίκων μιας γειτονιάς ή περιοχής ενάντια σε σχέδια καταστροφής του τόπου τους, όλα αυτά να θεωρηθούν πως προσβάλλουν «την περιουσία, την ιδιοκτησία, την προσωπική ελευθερία ή ακόμα και τη σωματική ακεραιότητα και τη ζωή» που αναφέρει η τροπολογία. Και έτσι να ποινικοποιηθούν απεργγοί και διαδηλωτές, να συλληφθούν και να οδηγηθούν, μετά από πιθανή καταδίκη τους, κατευθείαν στις φυλακές (!!!), χωρίς δικαίωμα αναστολής, και -ακόμα και σε περίπτωση που ασκηθεί έφεση- να παραμείνουν φυλακισμένοι μέχρι την εκδίκασή της!!! Όταν μάλιστα (τι υποκρισία!) ακόμα και καταδικασμένοι του υποκόσμου ή και της ...οικονομικής, πολιτικής και πολιτιστικής «αφρόκρεμας» για βαριά εγκλήματα, όπως βιασμοί ή δολοφονίες, μπορούν να ασκήσουν έφεση με ανασταλτικό αποτέλεσμα. Την ίδια στιγμή που καταδικασμένοι χρυσουγίτες νεοναζί βγαίνουν ένας ένας απ' τις φυλακές. Η τροπολογία θα έχει μάλιστα και αναδρομική ισχύ. Θα αφορά δηλαδή «ποινικά αδικήματα» που έχουν ήδη πραγματοποιηθεί. Είναι υποκριτική λοιπόν η επίκληση στην «πάταξη» της «οπαδικής βίας», των κλοπών ή της εγκληματικότητας, για να αιτιολογήσουν την τροπολογία. Όλων αυτών που το εκμεταλλευτικό τους σύστημα γεννά και τροφοδοτεί καθημερινά.

Σε συνθήκες όξυνσης της οικονομικής κρίσης του εξαρτημένου καπιταλιστικού «μας» συστήματος, σε συνθήκες σοβαρών πολεμικών αναμετρήσεων και αναφλέξεων, πρωτοφανούς ακρίβειας, επίθεσης στους όρους επιβίωσης του λαού, άγριας επίθεσης στα εργατικά δικαιώματα και κατακτήσεις, κατεδάφισης των δικαιωμάτων στην περίθαλψη, στην εκπαίδευση, «μαυρίσματος» του «σήμερα» και του «αύριο» της νεολαίας, καταρράκωσης των δημοκρατικών δικαιωμάτων, η ντόπια άρχουσα τάξη και η κυβέρνηση φοβούνται τα λαϊκά ξεσπάσματα, τις κοινωνικές εκρήξεις, αλλά και τους μαζικούς αγώνες αντίστασης και διεκδίκησης. Θωρακίζουν έτσι ακόμα περισσότερο και το νομικό τους «οπλοστάσιο», παράλληλα με την καταστολή και την κρατική τρομοκρατία. Να μην τους περάσει! Αντιδράσεις στην τροπολογία έχουν εκδηλωθεί απ' τους Δικηγορικούς Συλλόγους. Μέρα με τη μέρα, καταλαβαίνουμε, πόσο αναγκαίο είναι ν' αναπτυχθεί μαζικό κίνημα ενάντια στη φασιστικοποίηση και για την υπεράσπιση των δημοκρατικών δικαιωμάτων του λαού. Να παρθεί πίσω η φασίζουσα τροπολογία! Ανακοίνωση καταγγελίας εξέδωσε και η Οργάνωσή μας.

δημοκρατικά δικαιώματα

Να αθωωθούν!

Δίκη των 6 συλληφθέντων της πορείας του Πολυτεχνείου του 2020 στη Θεσσαλονίκη

Τη Δευτέρα 4 του Απρίλη πρόκειται να ξεκινήσει η δίκη των 6 αγωνιστών, συλληφθέντων στις 17 Νοέμβρη 2020 στη Θεσσαλονίκη. Στη δίκη αυτή, που έχει αναβληθεί επανειλημμένα, 6 αγωνιστές σέρνονται στα δικαστήρια με στημένες κατηγορίες του τύπου «διέγερση σε ανυπακοή», «απέιθεια κατά των νόμων», «διασπορά μολυσματικής νόσου» και «βία κατά υπαλλήλου», επειδή τόλμησαν να συμμετάσχουν στην απόπειρα διαδήλωσης για την επέτειο της εξέγερσης του Πολυτεχνείου στη Θεσσαλονίκη. Μια διαδήλωση που, όπως και οι κινητοποιήσεις σε ολόκληρη τη χώρα, απαγορεύτηκε απ' την κυβέρνηση με πρόσημα την προστασία απ' την πανδημία. Ανάμεσα στους συλληφθέντες είναι και ο σύντροφος Νικόλας Ματσούκας, μέλος της Οργάνωσής μας.

Όπως αναφέρει και σε σχετική της καταγγελία η «Πρωτοβουλία Αλληλεγγύης διαδηλωτών - διαδηλωτριών της Πορείας του Πολυτεχνείου», την ημέρα εκείνη η Θεσσαλονίκη θύμιζε κατεχόμενη πόλη. Οι αστυνομικές δυνάμεις είχαν αποκλείσει το Πολυτεχνείο του ΑΠΘ και κάθε κεντρικό σημείο, ενώ περικύκλωσαν την πορεία που επιχειρήθηκε, προκάλεσαν συνωστισμό (τόσο «νοιιάζονταν» για την προστασία απ' την πανδημία!) και προχώρησαν στις συλλήψεις αυτές και σε επιθέσεις, με αποτέλεσμα τραυματισμούς διαδηλωτών. Επιπρόσθετα, επέβαλαν πάνω από 60 πρόστιμα (!) των 300 ευρώ για «άσκοπη μετακίνηση» σε διαδηλωτές και 3.000 ευρώ πρόστιμο σε λεγόμενο «οργανωτή» της διαδήλωσης!

Πρόκειται για μια ξεκάθαρη πολιτική δίωξη της πρώτης κινηματικής αντιπαράθεσης με τις κυβερνητικές απαγορεύσεις, με πρόσημα την πανδημία. Πραγματικός στόχος της είναι η ποινικοποίηση της αγωνιστικής πολιτικής δράσης, των λαϊκών αγωνιστών, αλλά και του ίδιου του «εχθρού - λαού», όταν αυτός ορθώνει ανάστημα. Έχει ήδη αναπτυχθεί ένα κίνημα συμπαράστασης και αλληλεγγύης, που εκφράζεται και με δεκάδες ψηφίσματα φοιτητικών συλλόγων, εκπαιδευτικών, σωματείων εργαζομένων και άλλων συλλογικοτήτων ολόκληρης της χώρας. Να αθωωθούν όλοι οι κατηγορούμενοι και να αποσυρθούν όλες οι κατηγορίες! Να ακυρωθούν όλα τα πρόστιμα!

Η Πρωτοβουλία καλεί σε συγκέντρωση στο Δικαστικό Μέγαρο Θεσσαλονίκης, στις 9.30 το πρωί της Δευτέρας 4/3.

Ξανά εγκλωβισμένοι πρόσφυγες σε νησίδα του Έβρου

Όπως κατήγγειλε στις 30/3 η ομάδα Alarm Phone της οργάνωσης «Watch the Med», 34 πρόσφυγες βρέσκονται εγκλωβισμένοι απ' τις 28/3 σε νησίδα του ποταμού Έβρου, στα ελληνοτουρκικά σύνορα, μέσα στο κρύο και χωρίς φαγητό. Ανάμεσά τους παιδιά, άρρωστοι και ηλικιωμένοι. Στις 18/3 άλλοι 30 πρόσφυγες απ' τη Συρία (ανάμεσα τους και 7 ανήλικοι) βρέσκονταν εγκλωβισμένοι σε νησίδα στον Έβρο, για 6 ολόκληρες μέρες, μέχρι να τους απεγκλωβίσουν τελικά οι αρχές...

Αυθαίρετες αυξήσεις στα σταθερά τιμολόγια ρεύματος Ο παράδεισος της ιδιωτικοποίησης της αγοράς ενέργειας δεν αφορά τον λαό!

Σωρηδόν φτάνουν στην Ρυθμιστική Αρχή Ενέργειας (ΡΑΕ) παράπονα για αυξήσεις στα τιμολόγια ηλεκτρικού ρεύματος, χωρίς, μάλιστα, προηγούμενη ενημέρωση. Οι καταγγελίες αφορούν την περίφημη ρήτρα αναπροσαρμογής, αλλά και αυξήσεις στα σταθερά τιμολόγια.

Η ρήτρα αναπροσαρμογής ήταν έτσι κι αλλιώς μια δικλείδα ασφαλείας των παρόχων απέναντι σε αυξήσεις στις τιμές χονδρικής με τις οποίες αγόραζαν το ρεύμα. Στα συμβόλαια που έβαζαν τους πελάτες τους να υπογράφουν, αναφερόταν στα ψιλά γράμματα. Με την κρίση στην ενέργεια, η ρήτρα αναπροσαρμογής ενεργοποιήθηκε απότομα, με αποτέλεσμα ο κόσμος να βλέπει ξαφνικά αυξήσεις που δεν περιμένε.

Όσο για τα σταθερά τιμολόγια, πρόκειται για τις γνωστές προσφορές των ιδιωτικών παρόχων, οι οποίοι έταζαν συμβόλαια με σταθερή τιμή για ένα ή δύο χρόνια. Και ξαφνικά, πολύς κόσμος που πίστευε ότι θα πληρώνει σταθερή τιμή για το ρεύμα του μέχρι την λήξη του συμβολαίου, είδε το τιμολόγιό του να ...αποσταθεροποιείται και να παίρνει ...την ανηφόρα!

Οι πάροχοι αξιοποίησαν τον Κώδικα Προμήθειας Ηλεκτρικής Ενέργειας, ο οποίος τους αφήνει παραθυράκια για να εξασφαλίζουν τα κέρδη τους απέναντι σε ...κακοτοπιές!

Για παράδειγμα, το άρθρο 17.5 του Κώδικα αναφέρει: «ο προμηθευτής διατηρεί το δικαίωμα να προβεί σε τροποποίηση των όρων της παρούσης για σπουδαίο λόγο, όπως ενδεικτικά και όχι περιοριστικά, μεταβολή της κείμενης νομοθεσίας και αλλαγή των όρων λειτουργ-

γιας της αγοράς ηλεκτρισμού». Οι πάροχοι έκριναν ως «σπουδαίο λόγο» την αύξηση της χονδρικής τιμής του ρεύματος γιατί το θεώρησαν «αλλαγή των όρων λειτουργίας της αγοράς ηλεκτρισμού». Με άλλα λόγια, τους επιτρέπεται να αλλάζουν τους όρους των συμβολαίων μονομερώς, χωρίς τη συμφωνία των πελατών τους, και να μετακυλούν, έτσι, σε αυτούς το αυξημένο κόστος της χονδρικής.

Εδώ υπάρχει και ακόμα μια ...διευκόλυνση προς τους παρόχους. Ο Κώδικας αρχικά απαιτούσε ότι, σε τέτοιες περιπτώσεις, οι πάροχοι έχουν την υποχρέωση να ενημερώνουν εγγράφως τους πελάτες τους 60 ημέρες πριν επιβάλλουν την αύξηση. Ωστόσο, οι πάροχοι κατάφεραν να επιβάλλουν μια εξαίρεση, σύμφωνα με την οποία θα μπορούσε η ενημέρωση να γίνει με τον πρώτο αυξημένο λογαριασμό (δηλαδή ταυτόχρονα με την επιβολή της αύξησης), αλλά ο πελάτης θα είχε το δικαίωμα να αρνηθεί την αύξηση και να σπάσει το συμβόλαιο αλλάζοντας πάροχο χωρίς να πληρώσει κανέναν είδους ποινή.

Αυτό, βέβαια, συνήθως δεν αναφέρεται στα συμβόλαια! Ενώ πολλές φορές παρακάμπτεται, με την δικαιολογία ότι η συμφωνημένη τιμή του συμβολαίου ήταν προσφορά με έκπτωση, η οποία πρέπει να επιστραφεί αν σπάσει το συμβόλαιο! Από την άλλη μεριά, η αλλαγή παρόχου δεν σημαίνει, σε αυτές τις συνθήκες, ούτε καλύτερες τιμές, ούτε καλύτερη αντιμετώπιση!

Το τελευταίο ...ανέκδοτο αυτής της ιστορίας είναι ότι η ΡΑΕ έχει υποσχεθεί εδώ και έναν χρόνο ότι θα επιβάλλει στους παρόχους τρεις τύπους τιμολο-

γίων, τα σταθερά, αυτά που θα έχουν όριο αυξομείωσης και αυτά που θα είναι ελεύθερα. Αλλά το πάει από αναβολή σε αναβολή...

Και τι δεν μας έλεγαν για τα οφέλη της απελευθέρωσης της αγοράς ενέργειας και την αποδέσμευση από τα ...δεσμά της ΔΕΗ. Και τι δεν μας έλεγαν για τα οφέλη που θα έχει ο πολίτης από τον ελεύθερο ανταγωνισμό. Και τι δεν μας έλεγαν για τον ρυθμιστικό ρόλο του κράτους, που θα εξασφάλιζε τα δικαιώματα των καταναλωτών και την πρόσβαση όλων στο αγαθό που λέγεται ηλεκτρικό ρεύμα.

Να τώρα που, στη φάση της κρίσης, ο βασιλιάς είναι γυμνός! Οι πάροχοι, σε αγαστή συνεργασία με την ΡΑΕ, η οποία υποτίθεται πως εγγυάται τον υγιή ανταγωνισμό, αλλά και τα δικαιώματα των πολιτών, επιβάλλουν τους δικούς τους όρους στο παιχνίδι, έτσι ώστε το μόνο που εξασφαλίζεται να είναι τα κέρδη τους.

Το παράδειγμα, βέβαια, το είχαμε ήδη μπροστά μας, με την ιδιωτικοποίηση των τηλεπικοινωνιών. Κι εκεί, οι τρεις πάροχοι έχουν δημιουργήσει ένα ασφυκτικό πλαίσιο, από το οποίο κανένας δεν μπορεί να ξεφύγει. Οι τιμές και οι όροι των συμβολαίων είναι παρόμοιες, οπότε η ...ελεύθερη επιλογή στην πραγματικότητα δεν υπάρχει. Οι καταναλωτές, δηλαδή όλος ο λαός, είναι δεμένοι χειροπόδαρα στις ορέξεις των παρόχων.

Αυτό θα γινόταν, αργά ή γρήγορα, και στην ενέργεια, αφού πρώτα ξεκαθάριζε το τοπίο και κυριαρχούσαν οι βασικοί παίκτες. Μόνο που η κρίση τους ανάγκασε να ...πετάξουν τις μάσκες νωρίτερα απ' ό,τι θα ήθελαν, όχι γιατί νοιαζόντουσαν για τον κόσμο, αλλά γιατί ακόμα δεν είχαν μοιράσει την πίτα μεταξύ τους.

Ιδού, λοιπόν, η ιδιωτικοποίηση και η απελευθέρωση της αγοράς ενέργειας, ιδού και η ΡΑΕ! Τα οφέλη του ελεύθερου ανταγωνισμού υπάρχουν μόνο για τους παρόχους και όχι για τον λαό. Και το κράτος, μέσω της «ανεξάρτητης» ΡΑΕ, βάζει τους κανόνες που δεν διστάζουν, με εξόφθαλμο τρόπο, να παραβιάζουν κι αυτά ακόμη τα στοιχειώδη δικαιώματα που, υποτίθεται, ότι έχουν δυο ισότιμα συμβαλλόμενα μέρη.

Και μόνο το γεγονός ότι τα συμβόλαια είναι πολυσέλιδα και περιλαμβάνουν έναν σωρό όρους, που ο περισσότερος κόσμος δεν μπορεί, επί της ουσίας, να αξιολογήσει, είναι ενδεικτικό. Οι πάροχοι θα πουν ότι ο καταναλωτής οφείλει να γνωρίζει τι υπογράφει. Λες και έχει επιλογή! Τι να κάνει, δηλαδή, να μείνει χωρίς ρεύμα; Ή να πληρώνει δικηγόρο για να του εξηγήει το συμβόλαιο;

Έτσι, και με το γράμμα του νόμου, τα συμβαλλόμενα μέρη δεν είναι ισότιμα! Αλλά το ένα (ο πάροχος) έχει όλα τα δικαιώματα και το άλλο (ο πελάτης) έχει όλες τις υποχρεώσεις και γίνεται θύμα στενών εκβιασμών, στους οποίους όλοι είναι σύμφωνοι, πάροχοι και ΡΑΕ. Επομένως, όσοι περιμένουν θεσμικού τύπου παρεμβάσεις που θα διορθώσουν ουσιαστικά την κατάσταση, μάλλον θα απογοητευτούν. Και όσοι περιμένουν την ελεύθερη αγορά να επιβάλλει τους κανόνες της, μάλλον θα περιμένουν πολύ...

Δεν είναι απλώς αναισθητοι, είναι αδίστακτοι

Οργίασε πάλι ο Άδωνις Γεωργιάδης. Μίλησε στον ANT1 και είπε τα εξής απίστευτα: «Η μείωση της κατανάλωσης οφείλεται και σε ψυχολογικούς λόγους. Όταν ακούς για πόλεμο κάθε μέρα στα κανάλια, η κατανάλωση πέφτει γιατί ο άλλος μαζεύεται. Η οικονομία είναι ψυχολογία, σήμερα έχουμε πόλεμο. Δεν είναι ώρα για το 'Τσοβόλα, δώστα όλα'. Η μείωση των φόρων δεν αυξάνει αυτόματα την κατανάλωση. Όσο και να μας πιέζετε, δεν θα μειωθεί ο ειδικός φόρος κατανάλωσης καυσίμων δεν θα τινάξουμε τη χώρα στον αέρα. Μη με ξαναρωτήσετε. Ο κόσμος δεν κρυνώνει. Σήμερα η επιδότηση του πετρελαίου θέρμανσης είναι τριπλάσια από την εποχή ΣΥΡΙΖΑ. Η κυβέρνηση βρίσκεται στο πλάι όλων των Ελλήνων πολιτών».

Είναι τόσα τα ψέματα που κατάφερε να χωρέσει μέσα σε λίγες φράσεις, που τελικά ξεπέρασε κατά πολύ κι αυτά τα όρια της στοιχειώδους ανθρωπίνης λογικής. Κι αυτό όχι γιατί είναι «ψεκασμένος» ή «ειδική περίπτωση» ή «κραιός». Πρόκειται για κορυφαίο υπουργό και αντιπρόεδρο του κυβερνώντος κόμματος. Άρα αυτά που λέει δεν είναι μόνο

δικές του απόψεις. Απλώς αυτός δεν «στρογγυλεύει» τα λόγια του, τα λέει όπως τα αισθάνεται, χύνει το δηλητήριο του χωρίς δισταγμό απέναντι στον μεγαλύτερο εχθρό του: τον ελληνικό λαό.

Και χωρίς κανέναν δισταγμό θα συνεχίσει κι αυτός και η κυβέρνησή του την αντιλαϊκή τους πολιτική. Αυτήν που όχι μόνο γράφει τις ανάγκες του λαού στα παλιά της τα παπούτσια, αλλά που του κλέβει και τα τελευταία ψίκουλα που έχουν μείνει από το πενιχρό του εισόδημα, για να την βγάλουν καθαρή στην κρίση τους τα αφεντικά του Γεωργιάδη. Είναι η ίδια πολιτική που μειώνει μισθούς και συντάξεις, που αυξάνει την φορολογία, που αδιαφορεί για τα θύματα της πανδημίας και την υγεία του λαού, που αφήνει στην τύχη τους τα θύματα της πλημμύρας, της πυρκαγιάς, του χιονιά. Η ίδια πολιτική που ανοίγει κεφάλια και στοιβάξει στα κρατητήρια όσους τολμούν να της αντισταθούν.

Ο ΣΥΡΙΖΑ κατηγορήσε τον Γεωργιάδη για αναισθησία και χυδαιότητα. Δεν είναι μόνο αυτά. Είναι αδίστακτος, γιατί αδίστακτο είναι και το σύστημα που εκπροσωπεί. Που είναι το ίδιο που εκπροσωπεί και ο ΣΥΡΙΖΑ...

Νοσοκομεία

Απέναντι στα αντιδραστικά νομοσχέδια της κυβέρνησης Να υπερασπιστούμε το δικαίωμα στη δουλειά και την περίθαλψη μαζικοποιώντας την απεργία

Σταθερά και αποφασιστικά προχωράει η κυβέρνηση της ΝΔ την αντιδραστική της πολιτική στα νοσοκομεία. Στην κατεύθυνση τόσο των από καιρό διακηρυγμένων αντεργατικών και αντιλαϊκών επιδιώξεων που έχει ονομάσει «Νέο ΕΣΥ» όσο και των κατ' εντολή δημοσιονομικών δεσμεύσεων προς τα ιμπεριαλιστικά αφεντικά της ΕΕ. Συνυπολογίζει βέβαια τη γενικότερη λαϊκή δυσарέσκεια που θεριεύει καθημερινά από την κλιμακούμενη ακρίβεια και φτώχεια, από το καθεστώς τρομοκρατίας μιας γενικότερης κλιμάκωσης του πολέμου και των συνεπειών του (βλ. επισιτιστική κρίση) και από το φόρο αίματος των 27.000 και πλέον νεκρών εξαιτίας της εγκληματικής διαχείρισης της πανδημίας. Ειδικά καθώς, για τα συστημικά κέντρα, βρισκόμαστε σε περίοδο άτυπης προεκλογικής περιόδου. Ωστόσο, οι γενικότεροι αρνητικοί συσχετισμοί για το λαϊκό παράγοντα δίνουν το περιθώριο στην κυβέρνηση για «χτυπήματα χειρουργικής ακρίβειας» στα εργασιακά δικαιώματα των υγειονομικών και στο δικαίωμα του λαού στην περίθαλψη.

Σ' αυτό το πλαίσιο, παρ' όλο που η πορεία της πανδημίας εκθέτει και αποκαλύπτει κάθε κατασταλακτικό μέτρο που πάρθηκε με υγειονομικό πρόσχημα, η κυβέρνηση παρατείνει την αναστολή (στην

ουσία απόλυση) των ανεμβολιαστων υγειονομικών τουλάχιστον μέχρι το τέλος του χρόνου. Πάνω από 5.000 εργαζόμενοι βρίσκονται απ' τον περασμένο Σεπτέμβρη χωρίς μισθό και ασφάλιση και χωρίς δικαίωμα αναζήτησης άλλης εργασίας. Η συνέχιση αυτού του καθεστώτος αποτελεί πραγματική εξόντωσή τους. Η μη οριστική απόλυσή τους, όπως απειλούσε ο Πλεύρης τους τελευταίους μήνες, ενδεχομένως ν' αποτελεί βήμα πίσω λόγω της γενικότερης προαναφερθείσας συνθήκης. Έτσι κι αλλιώς, όμως, είναι ουσιαστικά απολυμένοι, ενώ το χτύπημα στη μόνιμη και σταθερή δουλειά, που αποτελεί κεντρικό στόχο, υπηρετείται συνολικότερα και από άλλη οδό μέσω της μετατροπής των νοσοκομείων σε ΝΠΙΔ.

Ψηφίστηκε λοιπόν η ανέγερση νέου νοσοκομείου στη Σπάρτη, το οποίο θ' αντικαταστήσει το παλιό και θα λειτουργεί ως ΝΠΙΔ. Μέσω δωρεάς του ιδρύματος Νιάρχου, με λειτουργία με ιδιωτικοοικονομικά κριτήρια και διοίκηση από CEO. Όσο για τα υπόλοιπα νοσοκομεία, τα δευτεροβάθμια κυρίως στην επαρχία αφήνονται στο έλεος με προοπτική το κλείσιμό τους μέσω του μοντέλου «κόμβος-ακτίνα», ενώ στα μεγαλύτερα προ των πυλών είναι η θεσμοθέτηση των απογευματινών χειρουργείων με πληρωμή απ' τον ίδιο τον ασθενή. Μας «κα-

θησυχάζει» η αναπληρώτρια υπ. Γκάγκα ότι θα είναι φθηνότερα απ' τον ιδιωτικό τομέα. Ούτε λόγος για προσλήψεις και κάλυψη των χιλιάδων κενών που είναι η αιτία των ατέλειωτων λιστών των χειρουργείων, παρ' όλο που παραδέχεται ότι όσον αφορά ειδικά το αναισθησιολογικό κομμάτι αναγκαστικά θα είναι οι ίδιοι γιατροί που σήμερα δεν φτάνουν για τα πρωινά και τις εφημερίες. Στην ουσία θεσμοθετείται το «φακελάκι» αφαιρώντας κάθε δικαίωμα σε όποιον δεν έχει να πληρώσει.

Μέσα στον Απρίλη θα κατατεθεί και το νομοσχέδιο για την Πρωτοβάθμια Περίθαλψη. Στο πεδίο αυτό οι βασικές επιδιώξεις της κυβέρνησης είναι η αποποίηση απ' την οικονομική και πολιτική ευθύνη (πιθανή μεταφορά της αρμοδιότητας στις περιφέρειες), η δημιουργία ΣΔΙΤ κάθε είδους και κυρίως η δημιουργία φραγμού στην πρόσβαση στη δευτεροβάθμια και τριτοβάθμια περίθαλψη μέσω του οικογενειακού ιατρού, το λεγόμενο «gatekeeping». Το τελευταίο, παρότι φέρνει δυσарέσκεις και σε συστημικούς φορείς γιατί «ανακατεύει την τράπουλα», αποτελεί σημαντικό πλήγμα στο δικαίωμα του λαού στην περίθαλψη και βασική επιδίωξη του συστήματος.

Όλα τα νομοσχέδια σφίγγουν περισσότερο τη θηλιά και στους υγειονομικούς

εργαζόμενους, για τους οποίους οι έκτακτες εντατικοποιημένες συνθήκες που επιβλήθηκαν τα τελευταία δύο χρόνια της πανδημίας είναι πια κανονικότητα. Με μία διάταξη τσακίζεται το δικαίωμα στη μονιμότητα των νέων γιατρών, με απόφαση στην πενταετία να επαναπροκηρυσσεται η θέση. Δίπλα στην τρομοκρατία του ν. Χατζηδάκη και μαζί με τη μείωση του εισοδήματος από την ακρίβεια που βιώνουν όλοι οι εργαζόμενοι.

Απέναντι σ' αυτά η ΠΟΕΔΗΝ και η ΟΕΝΓΕ εξαντλούνται σε περιοδικές, άκαιρες, άστοχες και κενές περιεχομένου διακηρύξεις και διαμαρτυρίες, βασικά συνδικαλιστών, με φροντίδα να μην εξελιχθούν σε κινητοποιήσεις εργαζόμενων. Πώς αλλιώς να δει κανείς την κοροϊδία της επανακήρυξης για τον κλάδο της «απεργίας-αποχής» από την αξιολόγηση σ' αυτή την περίοδο με συναδέλφους σε αναστολή, υπό μετακίνηση, χρωστούμενες άδειες και ένα ατελείωτο πλήθος προβλημάτων. Οι εργαζόμενοι κι ο λαός πρέπει να κινηθούν κόντρα στην επιδίωξη των συνδικαλιστικών ηγεσιών η απεργία της 6/4 να είναι άλλη μία τουφεκιά. Με πρωτοβουλίες σε κάθε χώρο δουλειάς, πρέπει να δοθεί μαχητικό περιεχόμενο στην απεργία, με στόχο την ανάπτυξη και το δυνάμωμα των αντιστάσεων.

Ολοκληρώθηκαν οι εκλογές στο ΓΝΑ «Γ. Γεννηματάς»

Στις 21 και 22 Μαρτίου έγιναν οι εκλογές για την ανάδειξη των μελών του ΔΣ και των αντιπροσώπων στο συνέδριο της ΠΟΕΔΗΝ στο σύλλογο εργαζόμενων του νοσοκομείου «Γ.Γεννηματάς».

Το κυριότερο χαρακτηριστικό τους ήταν η πρωτοφανής (συγκριτικά με προηγούμενες ανάλογες διαδικασίες στο ίδιο σωματείο) κινητοποίηση του μηχανισμού της ΔΑΚΕ ώστε να βγει ενισχυμένη, ακόμα κι αν έτσι δεν αναιρείται η αντίθεση των εργαζόμενων στο νοσοκομείο τόσο με την κυβερνητική πολιτική όσο και με την αδιαφορία της ίδιας, ως πρώτης δύναμης στο σωματείο, για τα προβλήματά τους. Ενδεικτικό το γεγονός ότι ψήφισε ακόμα κι η αναπληρώτρια διοικήτρια της ΥΠΕ (που εργαζόταν στο νοσοκομείο πριν 3 χρόνια), παρά τις καταγγελίες. Σε συνδυασμό με τη βοήθεια του καλπονοθευτικού 1264, πήρε μια επιπλέον έδρα, που θα αντιστοιχούσε κανονικά στην ΕΣΑΚ.

Η Αγωνιστική Πρωτοβουλία για την Ανατροπή (ΑΝΤΑΡΣΥΑ) αύξησε κατά πολύ τις ψήφους της, έχοντας ενισχύσει και το ψηφοδέλιό της.

Επίσης με βάση τις διατάξεις του 1264, πήρε και επιπλέον έδρα, με υπόλοιπο μικρότερο απ' τις ψήφους της Ταξικής Πορείας.

Η Νέα Πορεία (ΠΑΣΚ) έχασε ψήφους και έδρα, το ΟΡΑΜΑ (ΣΥΡΙΖΑ) αύξησε την καταγραφή του χωρίς όμως να επιστρέφει στα επίπεδα που είχε κάποια χρόνια πριν, ενώ το σχήμα «Συνάδελφοι στ' αλήθεια», που συμμετέχει για δεύτερη φορά, οριακά κατάφερε να κρατήσει την έδρα του, ενώ η ΕΣΑΚ, παρά τις αυξημένες ψήφους, έχασε την έδρα που είχε.

Η Ταξική Πορεία έπεσε σε ψήφους, παρ' όλο που σε όλη τη διάρκεια της προηγούμενης διετίας συμμετείχε δραστήρια τόσο στις κινητοποιήσεις όσο και στην ενημέρωση των εργαζόμενων. Έλειψε όμως η συγκεκριμένη δουλειά σε συναδέλφους που εκτιμούν τη στάση μας, η ανάδειξη του ιδιαίτερου στίγματός μας για το κίνημα, η αντιμετώπιση της λογικής της «χαμένης ψήφου», οδηγώντας στο συγκεκριμένο αποτέλεσμα. Η παρέμβασή μας στο νοσοκομείο θα συνεχιστεί, σε κατεύθυνση αντιμετώπισης των αδυναμιών και ενίσχυσης της κατεύθυνσης του αγώνα.

Εκλογές στο σωματείο του νοσοκομείου «Κωνσταντοπούλειο - Αγία Όλγα» στις 5 Απρίλη

Αρχαιρεσίες για την ανάδειξη του ΔΣ του συλλόγου εργαζόμενων του νοσοκομείου «Αγία Όλγα» στη Ν. Ιωνία και των αντιπροσώπων του για το συνέδριο της ΠΟΕΔΗΝ θα πραγματοποιηθούν στις 5 Απρίλη. Η Ταξική Πορεία θα συμμετέχει, με στόχο την ανάδειξη της ανάγκης οι εργαζόμενοι να εμπλακούν ενεργά στη ζωή του σωματείου, να μαζικοποιήσουν τις διαδικασίες του, να κινητοποιηθούν, να παλέψουν ενάντια στην πολιτική του συστήματος σε όλες τις πλευρές της και όπως αυτή εκφράζεται τόσο στο επίπεδο του νοσοκομείου όσο και κεντρικά. Την προώθηση του «νέου ΕΣΥ», δηλαδή της επίθεσης στο δικαίωμα στην περίθαλψη και στα εργασιακά δικαιώματα των υγειονομικών σε συνέχεια της εγκληματικής διαχείρισης της πανδημίας. Το τσάκισμα του δικαιώματος στη μόνιμη και σταθερή δουλειά. Την εντατικοποίηση. Τη φτώχεια και τους μισθούς πείνας. Το χτύπημα των εργασιακών και συνδικαλιστικών δικαιωμάτων όλων των εργαζόμενων. Τον πόλεμο, την υπηρέτηση των ιμπεριαλιστικών σχεδιασμών, το φόρτωμα του λαού με νέα βάρη και την έκθεσή του σε ακόμα μεγαλύτερους κινδύνους.

Ζητώντας τη στήριξη των εργαζόμενων, αλλά και καλώντας τους να συμμετάσχουν μαζικά στην απεργία και την απεργιακή συγκέντρωση της 6ης Απρίλη, η Ταξική Πορεία προχώρησε σε παρεμβάσεις και συζητήσεις στο νοσοκομείο, ενόψει των εκλογών.

Αποτελέσματα για ΔΣ:			Αποτελέσματα για ΠΟΕΔΗΝ:		
Ψήφισαν	2022	2019	2022		
Έγκυρα	1314	1164	Ψήφισαν	921	
	1261	1119	Έγκυρα	878	
ΔΑΚΕ	522 (6)	427 (5)	ΔΑΚΕ	352 (7)	
Αγ. Πρωτ. για την Ανατροπή	230 (3)	121 (2)	Αγ. Πρωτ. Για την Ανατροπή	138 (3)	
ΝΕΑ ΠΟΡΕΙΑ	182 (2)	252 (3)	ΝΕΑ ΠΟΡΕΙΑ	128 (3)	
ΟΡΑΜΑ	112 (1)	95 (1)	ΟΡΑΜΑ	109 (2)	
Συνάδελφοι στ' αλήθεια	96 (1)	104 (1)	Συνάδελφοι στ' αλήθεια	63 (1)	
ΕΣΑΚ	81 (0)	69 (1)	ΕΣΑΚ	49 (1)	
ΤΑΞΙΚΗ ΠΟΡΕΙΑ	38 (0)	51 (0)	ΤΑΞΙΚΗ ΠΟΡΕΙΑ	39 (1)	

Πετρέλαια Καβάλας

Η ολοκλήρωση των απολύσεων δεν κάμπτει το αγωνιστικό φρόνημα των εργατών!

Ολοκληρώθηκε στα μέσα Μάρτη ο κύκλος των απολύσεων στα Πετρέλαια Καβάλας. Η εργοδοσία της Energean απέλυσε πλέον όλους τους εργαζόμενους που βρίσκονταν σε επίσκεψη εργασίας από την αρχή της χρονιάς. Πρόκειται για 189 εργαζόμενους συνολικά, οι οποίοι εξαιτίας της ανυποχώρητης στάσης τους και της επιμονής τους στη θέση του αγώνα, βλέπουν την «έξοδο» από τα Πετρέλαια Καβάλας. Επιπλέον, λόγω των μηνύσεων που έχει υποβάλει η εταιρία απέναντί τους, **δεν μπορούν να πάρουν ούτε καν το επίδομα ανεργίας του ΟΑΕΔ!** Επίσης, η Energean είχε σταματήσει στις αρχές Φλεβάρη την πληρωμή των εργαζόμενων που βρίσκονταν σε επίσκεψη, πιστεύοντας ότι έτσι θα δημιουργούσε ρήγματα στο ενιαίο μέτωπο πάλης που αυτοί είχαν συγκροτήσει. Η κίνηση αυτή είχε πενιχρά αποτελέσματα, με ελάχιστους εργαζόμενους να επιστρέφουν για δουλειά στις εγκαταστάσεις της, πρακτικά χωρίς κανένα αντικείμενο εργασίας.

Η **συσπείρωση των εργαζόμενων στο σωματείο**, σε ποσοστό της τάξης του 95%, αποτέλεσε αιτία πολέμου για την Energean όλο το προηγούμενο διάστημα. Η μαζική και αποφασιστική τους εναντίωση στα σχέδια «αναδιάρθρωσης» της εταιρίας δεν κατάφερε να καμφθεί απ' τις απανωτές επιθέσεις της εργοδοσίας. Με την πλήρη σύμπλευση των κονδυλοφόρων στα συστημικά ΜΜΕ, παρουσίαζε τους εργαζόμενους που βρίσκονταν σε κινητοποίηση σαν «ταραξίες» και «καταληψίες». Στην πραγματικότητα, οι εργαζόμενοι αντιδρούσαν στην επερχόμενη εργολαβοποίηση των εγκαταστάσεων στον Πρίνο, και τη μετατροπή τους σε σύγχρονους σκλάβους στις γαλέρες της Energean. Τα σχέδια απολύσεων και δια-

Από την εκδήλωση Αλληλεγγύης στην Ξάνθη

θεσιμοτήτων, περικοπών σε μισθούς και επιδόματα, ατομικών συμβάσεων και εντατικοποίησης της εργασίας, λειτουργίας των εγκαταστάσεων με ιδιαίτερα ανασφαλείς όρους, χτυπήματος του δικαιώματος στη συνδικαλιστική οργάνωση, **δεν έγιναν αποδεκτά από τους εργαζόμενους.** Γι' αυτό το λόγο η εταιρία δεν δίστασε να φέρει τα ΜΑΤ στα τέλη Δεκέμβρη, σε μια πρωτοφανή αστυνομική επιχείρηση μέσα στις εγκαταστάσεις της με πάνω από 400 ένστολους. Γι' αυτό το λόγο από τους πρώτους που απέλυσε ήταν **σύσσωμο το 7μελές ΔΣ του σωματείου**, χωρίς καν να προβλέπεται αποζημίωση. Γι' αυτό το λόγο απέλυε σταδιακά από 20 με 30 εργαζόμενους, ελπίζοντας ότι οι εναπομείναντες θα επιστρέψουν πίσω με σκυμμένο το κεφάλι.

Ακόμα και τώρα, η Energean συνεχίζει να κρατά απ' το Σεπτέμβρη τις εγκαταστάσεις της σε καθεστώς μη λειτουργίας. **Οι προσπάθειες να τις λειτουργήσει με μειωμένο και ανειδίκευτο προ-**

σωπικό όχι απλά δεν απέδωσαν, αλλά αυξήσανε και τους κινδύνους ενός μεγάλου βιομηχανικού ατυχήματος, μιας και το σταμάτημα του συστήματος ασφαλείας των πυρσών, διοχετεύει άκαυστα επιβλαβή αέρια στο περιβάλλον. Παράλληλα, οι πολυδιαφημιζόμενες προσλήψεις που έχει εξαγγείλει δεν προχωρούν με τον τρόπο που θα περίμενε.

Όλα τα παραπάνω, όπως και αρκετά άλλα ζητήματα που σχετίζονται με το προχώρημα του αγώνα τους, συζητήθηκαν και στην εκδήλωση αλληλεγγύης που πραγματοποιήσε η Ταξική Πορεία την Τετάρτη 23 Μάρτη στο χώρο της «Ρωγμής» στην Ξάνθη. Με τη συμμετοχή απολυμένου εργαζόμενου από τα Πετρέλαια Καβάλας, όπως και άλλων εργαζόμενων και νεολαίων, έγινε μια αρκετά πλούσια συζήτηση. Εισηγητικά εκ μέρους της Ταξικής Πορείας έγινε αναφορά στους βασικούς στόχους της αντεργατικής επίθεσης του συστήματος και κυρίως στις συνέπειες του νόμου Χατζηδάκη

(4808/21), αναδείχθηκαν οι εργατικοί αγώνες της τελευταίας περιόδου και ιδιαίτερα αυτός στα Πετρέλαια Καβάλας, αλλά και η προοπτική ανασυγκρότησης του εργατικού κινήματος. Η συζήτηση που ακολούθησε επεκτάθηκε με αναφορές στην άνοδο των τιμών του πετρελαίου και της ενέργειας, την ακρίβεια και τον πόλεμο στην Ουκρανία και φυσικά στην πανελλαδική πανεργατική απεργία της 6ης Απρίλη.

Η Ταξική Πορεία θα συνεχίσει να εκδηλώνει την υποστήριξή της στον αγώνα των εργατών στα Πετρέλαια Καβάλας. Θα συνεχίσει ν' αναδεικνύει την προοπτική νίκης των εργατικών αγώνων στις σημερινές δυσμενείς συνθήκες για την εργατική τάξη και το λαό μας, ως απαραίτητο βήμα για την υπεράσπιση στοιχειωδών δικαιωμάτων στην εργασία και τη ζωή. Για να ανασυγκροτηθεί συνολικά και σε όλα τα επίπεδα το εργατικό κίνημα, ως δύναμη αναμέτρησης με το σύστημα της εκμετάλλευσης και της καταπίεσης.

ΓΡΕΒΕΝΑ

Η Πρωτοβουλία για την Υπεράσπιση της Υγείας του Λαού οργάνωσε μία πρώτη συζήτηση, με εργαζόμενους στο νοσοκομείο και με αγωνιστές της πόλης. Ο γόνιμος προβληματισμός και η διάθεση να μαζικοποιηθεί η πρωτοβουλία ήταν κοινός τόπος όλων. Αποφασίστηκε η παρέμβαση στην απεργιακή συγκέντρωση στις 6 Απρίλη με πανό και προκήρυξη και η διοργάνωση μαζικότερης εκδήλωσης το επόμενο διάστημα.

ΠΤΟΛΕΜΑΪΔΑ

Με πανό, αφίσες και μαζικό μοίρασμα προκήρυξης έγινε παρέμβαση στις 27/3 στην πόλη της Πτολεμαΐδας. Ο πόλεμος και τα οξυμένα λαϊκά προβλήματα ήταν το θέμα της. Θετική ήταν η στάση του λαού στη δράση μας. Επικρατούσαν η ανησυχία και ο προβληματισμός για το πώς εξελίσσονται τα πράγματα γενικά, αλλά και ιδιαίτερα στην περιοχή, λόγω της απολιγνιτοποίησης. Η λογική της ανάθεσης και η χρόνια απογοήτευση έχουν βαθιά αποτυπώματα. Η ανάγκη κινηματικής δράσης σε αρκετούς είναι ζητούμενο.

Νέο χτύπημα στο δικαίωμα σε μόνιμη και σταθερή δουλειά για τους συμβασιούχους στους ΟΤΑ

Το μεγάλο κενό, η έλλειψη προοπτικής κι η απογοήτευση του κόσμου της δουλειάς που έχει προκαλέσει η αποσυγκρότηση του εργατικού κινήματος και η υποταγμένη στάση των συνδικαλιστικών ηγεσιών, έχει οδηγήσει πολλές κατηγορίες εργαζόμενων να εναποθέτουν τις ελπίδες τους αποκλειστικά σε δικαστικές διεκδικήσεις. Μεταξύ άλλων, η ελπίδα για δικαίωση στα αστικά δικαστήρια όταν απουσιάζει ο μαζικός αγώνας, φέρνει νέα απογοήτευση, κοστίζει οικονομικά στους εργαζόμενους, ενώ ακόμα και περιπτώσεις θετικών αποφάσεων μπορεί ν' αποδειχτούν προσωρινές, καθώς το σύστημα ξέρει να τις «γυρίζει» όπως το συμφέρει.

Εδώ και κάποια χρόνια που συμβασιούχοι στους ΟΤΑ έχουν ακολουθήσει το δρόμο των δικαστηρίων, οι αποφάσεις υπέρ της μετατροπής τους σε αορίστου χρόνου δεν είναι λίγες. Αυτές οι αποφάσεις θορύβησαν την κυβέρνηση αλλά και αρκετούς δημάρχους, με αποτέλεσμα την τροπολογία που κατέθεσε ο Βορίδης, η οποία υποχρεώνει την τοπική κατά τ' άλλα «αυτοδιοίκηση» να ασκεί έφεση στις αποφάσεις που βγαίνουν υπέρ των εργαζόμενων. Με απαξιωτική και αντιδραστική τοποθέτηση προσπάθησε να δικαιολογήσει ο υπουργός την απόφαση αυτή, λέγοντας ότι οι συμβασιούχοι ΙΔΟΧ έχουν προσληφθεί με αδιαφανείς διαδικασίες. Μπερδεύει μάλλον τα «δικά τους παιδιά» που τοποθετούνται απ' την πίσω πόρτα ως «άριστοι», με μοναδικό προσόν την ικανότητά τους να υπηρετήσουν με τον καλύτερο και πιο αντιδραστικό τρόπο τα συμφέροντα της αστικής τάξης, εισπράττοντας απ' τον κρατικό προϋπολογισμό παχυλούς μισθούς. Σε αντίθεση με τους συμ-

βασιούχους των ΟΤΑ, που δουλεύουν με ελαστικές σχέσεις εργασίας και μισθούς που, σε πολλές περιπτώσεις ειδικά τώρα με την ακρίβεια, δεν αρκούν για να καλύψουν ούτε τις βασικές τους ανάγκες. Ωστόσο, οι εργαζόμενοι αυτοί καλύπτουν τις ανάγκες των υπηρεσιών των ΟΤΑ κάτω από δύσκολες κι επικίνδυνες εργασιακές συνθήκες.

Τη στιγμή που οι εργαζόμενοι στους δήμους βρίσκονται εδώ και χρόνια σε εργασιακή ομηρία, η συγκεκριμένη τροπολογία έρχεται να δείξει ότι η πολιτική των ΟΤΑ κάθε άλλο παρά αυτόνομη δεν είναι. Με τη νομοθεσία, το κεντρικό κράτος φροντίζει για την επιβολή απόλυτης στοίχισης στις κεντρικές πολιτικές κατευθύνσεις, μέσα στις οποίες βρίσκεται το χτύπημα της μονιμότητας και η επέκταση της ελαστικής δουλειάς. Παράλληλα, οι συνδικαλιστικές ηγεσίες παραμένουν άφαντες, με υποκριτικές ανακοινώσεις, χωρίς καμία διάθεση να προκηρύξουν απεργίες και να οργανώσουν κινητοποιήσεις. Ακόμα κι όταν αναγκάζονται να το κάνουν, φροντίζουν με κάθε τρόπο να υπονομεύσουν τη συμμετοχή των εργαζόμενων.

Το σύστημα προσπαθεί να τσακίσει το δικαίωμα στη μόνιμη και σταθερή δουλειά, που κατακτήθηκε σε προηγούμενη φάση και με διαφορετικούς όρους. Προωθεί το διαχωρισμό σε εργαζόμενους διαφορετικών ταχυτήτων χωρίς δικαιώματα, ώστε να τους συμπιέσει όλους προς τα κάτω. Ενισχύει και τα νομικά του όπλα απέναντι στα εργασιακά δικαιώματα. Στη λυσσαλέα επίθεση του συστήματος, φραγμό μπορούν να βάλουν οι μαζικοί αγώνες των εργαζόμενων, με οργάνωση, με συλλογικές διαδικασίες, με απεργίες και διαδηλώσεις.

ΛΑΡΚΟ

«ΠΑΡΑΤΑΣΗ ΖΩΗΣ» ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΥΣ, ΕΝΩ ΤΑ ΑΝΤΕΡΓΑΤΙΚΑ ΣΕΝΑΡΙΑ ΕΞΕΛΙΣΣΟΝΤΑΙ

Ο αγώνας για δουλειά πρέπει να ενταθεί!

Η υπόθεση της ΛΑΡΚΟ συνεχίζει να εξελίσσεται με έντονο αντεργατικό πρόσημο και αυτή η εξέλιξη μπορεί να ανατραπεί μόνο απ' την αγωνιστική στάση των εργατών, των οικογενειών τους και της τοπικής κοινωνίας, που πλήττεται άμεσα και ανεπανόρθωτα απ' τις επιλογές της κυβέρνησης και του κεφαλαίου.

Σε προηγούμενο άρθρο για την υπόθεση της ΛΑΡΚΟ αναφερθήκαμε στην προσπάθεια της κυβέρνησης να τελειώνει με τις «εκκρεμότητες», δηλαδή με τους 1.100 εργαζόμενους, επιταχύνοντας τις διαδικασίες άμεσης απόλυσής τους. Για την ακρίβεια, η πρόσφατη απόφαση του Ανώτατου Συμβουλίου Εργασίας (ΑΣΕ) οδηγεί περίπου 350 εργαζόμενους με ηλικία πάνω από 54 χρόνια στην ανασφάλεια της κοινωφελούς εργασίας, ενώ οι υπόλοιποι περίπου 750 στέλνονται χωρίς ενδιασμούς και παρεκκλίσεις απ' ευθείας στην ανεργία και την απόγνωση.

Την περασμένη εβδομάδα και μετά την εκδίκαση των ασφαλιστικών μέτρων που κατέθεσαν τα σωματεία των εργαζομένων, το δικαστήριο αποφάσισε την αναβολή της εκτέλεσης της απόφασης του Ανώτατου Συμβουλίου Εργασίας και των απολύσεων για

τους επόμενους 3 μήνες. Ενώ ταυτόχρονα ορίστηκε νέα δικασίμος για τις 5 Μάρ.

Με την παραπάνω απόφαση, οι εργάτες της ΛΑΡΚΟ κέρδισαν κατά βάση χρόνο ο οποίος πρέπει να αξιοποιηθεί σε μια προσπάθεια να ενταθούν οι αγωνιστικές κινητοποιήσεις και να διευρυνθεί το μέτωπο του αγώνα και της αλληλεγγύης. Θα λέγαμε

όμως πως πίσω απ' τις καθυστερήσεις και τις αναβολές βρίσκεται κυρίως η δυστοκία της κυβέρνησης και του κεφαλαίου στην πώληση και αξιοποίηση του φιλέτου. Τα τελευταία δύο χρόνια εξελίσσεται η διαδικασία διευθέτησης των ανοικτών οικονομικών ζητημάτων της εταιρίας, ενώ οι επαναλαμβανόμενοι διαγωνισμοί καταλήγουν άγονοι

χωρίς να μπορεί να βρεθεί ο πολυπόθητος για την κυβέρνηση αγοραστής. Το ίδιο συμβαίνει όπως όλα δείχνουν και με τους διαγωνισμούς που τρέχουν σ' αυτή την περίοδο, ενώ το σενάριο της γενικής πτώχευσης και του λουκέτου εμφανίζεται όλο και περισσότερο στο προσκήνιο.

Είναι ξεκάθαρο ότι η κυβέρνηση, μέσα σε μια ιδιαίτερα πιεστική περίοδο από πολλές πλευρές, έχει σοβαρό πρόβλημα να προωθήσει τα διάφορα «success story» και ιδίως αυτό της «παραγωγικής ανάπτυξης». Αντίθετα εμφανίζεται ιδιαίτερα αποφασισμένη και με έντονο ταξικό θράσος στη διαδικασία προώθησης της αντεργατικής επίθεσης και του σύγχρονου εργασιακού μεσαίωνα. Η πώληση ή το κλείσιμο της ΛΑΡΚΟ έχει μια κοινή συνισταμένη: την ανεργία, τη φτώχεια, την ανασφάλεια και το τσάκισμα των εργασιακών δικαιωμάτων όλων των εργατών της εταιρίας και το μαράζωμα συνολικά της περιοχής που ζει από τη λειτουργία του εργοστασίου της Λάρυμνας. Ο αγώνας ενάντια στο κλείσιμο ή στο ξεπούλημα της ΛΑΡΚΟ και κυρίως η υποστήριξη και ανάδειξη της μάχης ενάντια στις απολύσεις και την ανεργία πρέπει να στηριχθεί και να διευρυνθεί.

Τρεις εργάτες νεκροί απ' την έκρηξη σε εργοστάσιο στα Γρεβένα

Η εργασιακή βαρβαρότητα γίνεται «κανονικότητα» και ο αγώνας για το καθημερινό μεροκάματο αποδεικνύεται επικίνδυνος ακόμα και για την ίδια τη ζωή των εργαζομένων. Η μακάβρια λίστα με τα περιστατικά εργοδοτικών εγκλημάτων μεγαλώνει με τον τραγικό θάνατο που βρήκαν τρεις εργάτες στις 21/3 στο εργοστάσιο εκρηκτικών υλών της ΕΛΤΕΚ στα Γρεβένα, όταν διαμελίστηκαν μετά από έκρηξη που σημειώθηκε, ενώ ένας ακόμα τραυματίστηκε, ευτυχώς ελαφρά.

Με μια δακρύβρεχτη ανακοίνωση γεμάτη υποκρισία, η εργοδοσία βεβαιώνει πως «το εργοστάσιο λειτουργούσε καθ' όλα νόμιμα, τηρώντας πλήρως όλες τις προβλέψεις ασφαλείας της νομοθεσίας» νιώθοντας την ανάγκη να υπερασπιστεί τον εαυτό της και ν' αποποιηθεί την οποιαδήποτε ευθύνη για το συμβάν. Ακόμα κι αν κάποιος δεχθεί καλή τη πίστι ότι τηρούνταν όλα τα μέτρα ασφαλείας, θα οδηγηθεί σε δύο συμπεράσματα.

Πρώτον, ότι τα μέτρα που προβλέπονται δεν είναι αρκετά για να διασφαλίσουν στο ελάχιστο την προστασία των εργαζομένων όχι μόνο από τραυματισμούς αλλά και από θανατηφόρα περιστατικά, ειδικά όταν γίνονται λόγος για μια τόσο επικίνδυνη διεργασία όπως η παραγωγή εκρηκτικών. Εξάλλου είναι εξ ορισμού θεμελιώδες χαρακτηριστικό αυτού του σάπιου εκμεταλλευτικού συστήματος να βάζει τη ζωή των εργατών σε τελευταία προτεραιότητα, σε αντιδιαστολή με την ανεξαρτήτου κόστους προάσπιση των συμφερόντων της άρχουσας τάξης και της εργοδοσίας. Αυτό δείχνει κι η ολόπλευρη κάλυψη που προσφέρουν απλόχερα οι εκάστοτε κυβερνήσεις μέσα απ' την υπάρχουσα νομοθεσία που ενισχύ-

εται συνεχώς, προστατεύοντας τους εργοδότες από τυχόν νομικές συνέπειες των πράξεων, των παραλήψεων και του κλίματος τρομοκρατίας που επιβάλλουν στους χώρους δουλειάς.

Στη δεύτερη περίπτωση του ενδοχόμενου να είχαν τηρηθεί όλα τα προβλεπόμενα μέτρα από πλευράς εργοδοσίας, δεν μένει κάτι άλλο, παρά αφήνεται να εννοηθεί ότι η ευθύνη για την έκρηξη ανήκει στους «απρόσεκτους» εργάτες και τα «ανθρώπινα λάθη» τους. Ίσως το πιο γνώριμο τέχνασμα του κεφαλαίου που μετατρέπει τα θύματα σε θύτες για να μπορεί ανενόχλητα να συνεχίσει να κερδοφορεί απ' τον ιδρώτα και το αίμα των εργαζομένων.

Σε κάθε περίπτωση όμως, οι ευθύνες για το εργοδοτικό έγκλημα πρέπει να αποδοθούν στους πραγματικούς υπευθύνους, παρ' όλο που κανείς δεν μπορεί να έχει εμπιστοσύνη στους κρατικούς μηχανισμούς και τις διαδικασίες ερευνών που έχουν ξεκινήσει. Χωρίς να υποτιμάται το νομικό ζήτημα της καταδίκης, ο μόνος εγγυητής για την τήρηση των μέτρων ασφαλείας που απαιτούνται για την προστασία της ζωής και της υγείας των εργατών είναι η ταξική πάλη και οι συλλογικοί αγώνες. Εκεί όπου διαμορφώνονται οι συσχετισμοί και κατακτιούνται τα δικαιώματα, ώστε να μπορέσει από τα πριν να προστατευτεί η ανθρώπινη ζωή και να μην υπάρχει τραυματίας ή νεκρός στο χώρο δουλειάς του.

ΝΟΜΟΣ 4808/21

Αναβλήθηκε η εκδίκαση της προσφυγής του ΕΚΑ στο ΣτΕ

Να μην εκδικάσει την προσφυγή που σχετίζεται με το νόμο 4808/21 στις 29/3, αλλά να μεταθέσει τη διαδικασία για τις 10/5 αποφάσισε το ΣτΕ. Πρόκειται για την προσφυγή στην οποία προχώρησαν το Δεκέμβριο μια σειρά συνδικαλιστικών οργανώσεων, με πρώτους το Εργατικό Κέντρο Αθήνας και το σωματείο εργαζομένων στην ACS. Αφορά την υπουργική απόφαση σχετικά με το Γενικό Μητρώο Συνδικαλιστικών Οργανώσεων (ΓΕΜΗΣΟΕ), που έκδοσε τον Αύγουστο το υπουργείο Εργασίας, σε εφαρμογή του νόμου.

Η προσφυγή στο ΣτΕ απ' τη μεριά των συνδικαλιστικών ηγεσιών εξυπνήτησε βασικά ένα σκοπό: την εκτόνωση της όποιας διάθεσης αντίστασης στο νόμο εκφράστηκε μετά την ψήφισή του. Η ίδια η προσφυγή δεν γίνεται ενάντια στο νόμο συνολικά, αλλά αφορά συγκεκριμένα την ισχύ της υπουργικής απόφασης. Το σκεπτικό είναι ότι, εφόσον ο νόμος δίνει τη δυνατότητα στο υπουργείο ν' αρνηθεί την εγγραφή μιας συνδικαλιστικής οργάνωσης στο μητρώο, αλλά η εγγραφή αυτή είναι υποχρεωτική για τη νομιμοποίησή της διαφορετικά δεν επιτρέπεται να ασκεί συνδικαλιστική δράση (εκπροσώπηση εργαζομένων, υπογραφή ΣΣΕ, διανομή ανακοινώσεων, σύγκληση γενικής συνέλευσης κ.ά.), τότε ο υπουργός είναι αναρμόδιος να εκδώσει απόφαση για το θέμα, καθώς αφορά «συνταγματικά προστατευόμενα δικαιώματα» που -θεωρητικά- απαγορεύεται να εξαρτώνται από αδειοδότηση και η... καταπάτησή τους απαιτεί προεδρικό διάταγμα.

Με άλληθοι την αναβολή, ΕΚΑ και

ΑΔΕΔΥ ακύρωσαν και τη σχετική στάση εργασίας που είχαν εξαγγείλει και τη συγκέντρωση στην πλ. Κλαυθμώνος. Ήταν άηλωστε κι οι δύο ανάμεσα σ' αυτούς που ακύρωσαν την απεργία στις 3 Ιούνη, πριν την ψήφιση του νόμου και καθώς γινόταν φανερό ότι η αντίθεση των εργαζομένων θα εκφραζόταν μαζικά και κόντρα στις επιδιώξεις των εργοδοτών της ΓΣΕΕ. Το ΠΑΜΕ, «κριτικάροντας» την ακύρωση (στις 29/3/2022, γιατί στις 3/6/2021 είχε κι αυτό ακυρώσει τις απεργιακές αποφάσεις οργάνων που ελέγχει), έκανε λόγο για χαμένη ευκαιρία όχι για μια συγκέντρωση ενάντια στο νόμο Χατζηδάκη, αλλά για μια συγκέντρωση ενάντια στην ακρίβεια. Το ΠΑΜΕ είχε άηλωστε προτείνει η κινητοποίηση να μην «περιοριστεί» στο νόμο 4808 (που «θα μείνει στα χαρτιά») αλλά να γίνει επί παντός επιστητού, μην τυχόν και αναδειχτεί η κατεύθυνση ανατροπής του νόμου.

Χωρίς αυταπάτες ούτε για τις συνδικαλιστικές ηγεσίες ούτε για το ρόλο του ΣτΕ, η Πρωτοβουλία για την κατάργηση του 4808/21 είχε καλέσει σε μαζική συμμετοχή στην κινητοποίηση με σκοπό την ανάδειξη των προβλημάτων που προκαλεί ο νόμος και της ανάγκης αγώνα για τη συνολική ανατροπή του. Ζήτημα κρίσιμο, καθώς οι κυρίαρχες συνδικαλιστικές δυνάμεις, όπως και η κυβέρνηση, επιδιώκουν να φύγει εντελώς απ' το προσκήνιο για να εφαρμοστεί στο σύνολό του χωρίς πολλά πολλά. Η ακύρωσή της αποτελεί αρνητική εξέλιξη, δεν αναιρεί όμως τον αγώνα που πρέπει να δώσουν οι εργαζόμενοι ενάντια στο νόμο.

6 ΑΠΡΙΛΗ: ΠΑΝΕΛΛΑΔΙΚΗ, ΠΑΝΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ

Να δώσουμε μαζικά τη μάχη της απεργίας!

Κάθε λόγο για να απεργήσουν στις 6 του Απρίλη έχουν οι εργαζόμενοι. Η κατάσταση που έχει διαμορφωθεί για τους όρους ζωής και δουλειάς τους είναι ήδη εξαιρετικά δύσκολη, ενώ χειροτερεύει διαρκώς.

Πρώτα και κύρια, ο πόλεμος στην Ουκρανία και η καταστροφή που έχει ήδη επιφέρει. Το μακέλεμα και ο ξεριζωμός του ουκρανικού λαού, η ισοπέδωση της χώρας του και οι τεράστιοι κίνδυνοι για μια διευρυμένη πολεμική αναμέτρηση μεταξύ των ιμπεριαλιστών. Οι κίνδυνοι για το λαό μας που βλέπει τη χώρα του να έχει μετατραπεί σε μια τεράστια νατοϊκή βάση, ένα προγεφύρωμα για τις πολεμικές εξορμήσεις των αμερικανονατοϊκών φονιάδων. Οι κίνδυνοι από το βάθεμα της εξάρτησης της χώρας και την δουλική συμπεριφορά των ασπόνδυλων που εκπροσωπούν την ντόπια άρχουσα τάξη.

Η εκτόξευση των τιμών σε είδη πλατιάς κατανάλωσης, σε καύσιμα και τιμολόγια ενέργειας, που ξεπερνάει κατά πολύ τις αντοχές των εργαζομένων με τους καθηλωμένους μισθούς, τη μισοδουλειά, την απλήρωτη εργασία κ.λπ. Η αύξηση στον κατώτατο μισθό κατά 2% μόνο ως πρόκληση μπορεί να θεωρηθεί, οι τριετίες (δηλαδή η αύξηση που συνοδεύει κάθε τριετία που συμπληρώνεται στην εργασία) εξακολουθούν να είναι παγωμένες από την περίοδο των μνημονίων, ενώ η «γενναία» αύξηση που έχει τάξει ο Κυρ. Μητσοτάκης για την 1^η Μάρτ (μία προσπάθεια να διασκεδάσει τις εντυπώσεις και να σπειρεί εφσυχασμό) είναι βέβαιο ότι (εάν δοθεί) θα αποτελεί μία σταγόνα στον ωκεανό.

Οι διαλυμένες εργασιακές σχέσεις, η επέκταση της εργασίας-λάστιχο και το χτύπημα του 8ωρου και της υπερωριακής αμοιβής που διαλύουν τη ζωή των εργαζομένων και τους μετατρέπουν σε δούλους. Οι χιλιάδες απολύσεις που ήδη γίνονται, αλλά και όσες ακολουθούν από την επέλαση της κρίσης.

Οι άθλιες συνθήκες εργασίας και τα ανύπαρκτα μέτρα προστασίας που οδηγούν καθημερινά σε θανάτους και τραυματισμούς εργαζομένων.

Ο εφιάλτης της ανεργίας και η απόγνωση στην οποία οδηγούνται οι άνεργοι. Με το διαρκή περιορισμό του ταμείου ανεργίας το οποίο βεβαίως δε μπορεί να καλύψει σχεδόν τίποτα. Με την ακόμη μεγαλύτερη χειροτέρευση της θέσης των ανέργων που θα επιφέρει το νομοσχέδιο διάλυσης του ΟΑΕΔ. Αλλά και με τη χειροτέρευση της δυνατότητά τους να βρουν δουλειά όσο η κρίση εξαπλώνεται.

Με το δικαίωμα στον συνδικαλισμό και τη συλλογική πάλη να χτυπιέται λυσσασμένα. Με τον νόμο 4808/21 (νόμο Χατζηδάκη) να εφαρμόζεται ήδη και την αστική «δικαιοσύνη» να τον αξιοποιεί απέναντι σε κάθε απεργιακή κινητοποίηση. Με τη βίαιη καταστολή των αγώνων, τη στοχοποίηση και τις διώξεις συνδικαλιστών.

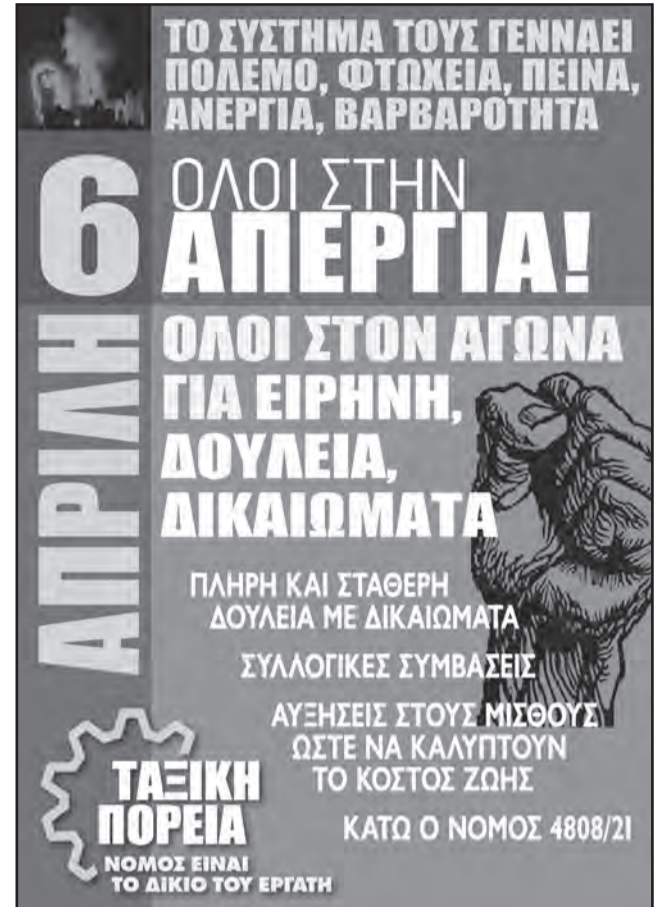
Ενάντια σε όλα αυτά πρέπει να απεργήσουν οι εργαζόμενοι στις 6 Απρίλη. Απέναντι στην ιμπεριαλιστική και καπιταλιστική βαρβαρότητα να προτάξουν τους αγώνες τους, τη συλλογική πάλη για τα δικά τους ταξικά συμφέροντα. Να καταγγείλουν την πολιτική της φτώχειας, της ανεργίας, της εξαθλίωσης και του πολέμου. Να καταγγείλουν την πολιτική της εξάρτησης, που θυσιάζει τις ζωές λαού και εργαζομένων για τα συμφέροντα του ιμπεριαλισμού. Να απορρίψουν την κυβερνητικό-συστημική προπαγάνδα που θέλει να παρουσιάσει αυτήν την άθλια κατάσταση ως αντικειμενική και αναπόφευκτη. Που θέλει να αποδεχτούμε μοιρολατρικά και αδιαμαρτύρητα το γεγονός ότι ο λαός και οι εργαζόμενοι θα ματώνουν (μεταφορικά και κυριολεκτικά) για να συσσωρευτούν υπερκέρδη οι ιμπεριαλιστές και το μεγάλο κεφάλαιο.

Να μην υποκύψουν στις δυσκολίες της περιόδου. Να μην υποκύψουν στις απειλές της εργοδοσίας και στο φόβο. Γιατί όταν είναι σε εξέλιξη τέτοια επίθεση από την πλευρά του συστήματος, κάθε βήμα που δεν γίνεται είναι ένα βήμα πίσω. Να επιμένουν στη συζήτηση με τους συναδέλφους τους, να δώσουν τη μάχη της απεργίας μαζί τους, να επιδιώξουν τη μεγαλύτερη δυνατή συμμετοχή.

Να μην πτοηθούν από τη λογική του χαμένου μεροκάματου, παρ' όλο που σε

αυτή τη συγκυρία τα οικονομικά περιθώρια είναι από στενά έως ανύπαρκτα. Πρέπει να γίνει ξεκάθαρο ότι η πολιτική της λεηλασίας των μισθών και του εισοδήματος των εργαζομένων μπορεί να ανατραπεί μόνο μέσα από την επίμονη και μαζική πάλη τους. Ναι, αυτό μπορεί να σημαίνει χαμένα μεροκάματα, κόπο, προσπάθεια, παρατεταμένο αγώνα. Όμως, δεν χωράνε αυταπάτες: χωρίς το εργατικό και λαϊκό κίνημα, χωρίς τη μαζική αντίσταση και διεκδίκηση, το σύστημα θα συνεχίσει την καταστροφική, βάρβαρη πολιτική του. Και τα μεροκάματα θα χάνονται μαζικά, οι μισθοί θα συρρικνώνονται, η ακρίβεια θα καλπάζει, ο πόλεμος θα πλησιάζει. Οι εκλογικές αυταπάτες και η προσμονή των επίδοξων κυβερνητικών «σωτήρων», το μόνο που κάνουν είναι να καθυστερούν τη συγκρότηση του εργατικού και λαϊκού κινήματος, να παραλύουν τους εργαζόμενους και το λαό.

Να μην πτοηθούν από τη στάση των ξεπουλημένων συνδικαλιστικών ηγεσιών. Αυτοί, έτσι κι αλλιώς, είναι πολύ μακριά από τις αγωνίες των εργαζομένων. Είναι στην αντίπερα όχθη. Αυτοί θέλουν τους εργαζόμενους στο περιθώριο, αυτός είναι ο ρόλος τους. Αυτήν την απεργία (όπως και κάθε απεργία που προκρύψουν) μπορεί να την προκήρυσαν αυτοί, αλλά δεν είναι δική τους. Το ξέρουν πολύ καλά και γι' αυτό την υπονομεύουν, όπως κάνουν για κάθε απεργία. Είναι υπόθεση των εργαζομένων να την μαζικοποιήσουν και να στείλουν ένα ξεκάθαρο μήνυμα καταδίκης αυτής της πολιτικής.

Η οργή και η αγανάκτηση πρέπει να γίνουν οργανωμένα, μαζικά κινήματα. Οι εργαζόμενοι πρέπει να ανοίξουν το δικό τους δρόμο, να χαράξουν τη δική τους προοπτική. Να πιάσουν το νήμα του αγώνα από τους εργάτες της ΔΑΡΚΟ, των Πετρελαίων Καβάλας και της ΚΟΣΚΟ, από τους εκπαιδευτικούς, τους εργαζόμενους της efood. Να ενώσουν τις φωνές τους με τις φωνές χιλιάδων και χιλιάδων εργαζομένων που κινητοποιούνται στις μητροπόλεις του καπιταλισμού, αλλά και σε όλον τον κόσμο.

Η απεργία αυτή πρέπει να είναι μαζική! Και αν ένας εργαζόμενος αναρωτιέται εάν έχει νόημα, εάν έχει περιθώριο να απεργήσει, η απάντηση είναι ότι ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΝΑ ΜΗΝ ΑΠΕΡΓΗΣΕΙ!

ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΗΝ ΑΠΕΡΓΙΑ ΤΗΣ 6ης ΑΠΡΙΛΗ

Η προοπτική βρίσκεται στους αγώνες!

Η απεργία της 6ης Απρίλη βρίσκει σε ιδιαίτερα δύσκολη κατάσταση τον κόσμο της δουλειάς στη χώρα μας. Από τη μία, οι πραγματικά δυσβάσταχτοι όροι που έχουν διαμορφωθεί σε όλα τα επίπεδα, απ' τον κίνδυνο του πολέμου και της εμπλοκής της χώρας μας, μέχρι το κύμα ακρίβειας που τσακίζει κόκκαλα και φέρνει στην ημερήσια διάταξη το ίδιο το ζήτημα της επιβίωσης για όλο και περισσότερο κόσμο. Από την άλλη, η έλλειψη προοπτικής και διεξόδου και η κατάφορη ομοιογένεια απ' τις δυνάμεις του συστήματος πως αυτή η ασφυκτική κατάσταση αποτελεί το παρόν και το μέλλον μας. Παρά τα αδιέξοδα που παράγει αυτή η κατάσταση, οι εργαζόμενοι κι η εργατική τάξη πρέπει να δουν την απεργία αυτή ως μια ευκαιρία, πρώτα απ' όλα, να εναντιωθούν σ' αυτό το κατάμαυρο σκηνικό, να προτάξουν τις δικές τους ανάγκες και να δηλώσουν μαζικά ότι την προοπτική και τη διεξοδο που τόσο βίαια προσπαθούν να τους στερήσουν, θα τη διαμορφώσουν οι ίδιοι με τον αγώνα τους!

Σ' αυτό το πνεύμα, μέσα από παρεμβάσεις και συζητήσεις όλο το τελευταίο διάστημα, αλλά και το διάστημα που απομένει μέχρι την απεργία, καλούμε πηλατιά τους εργαζόμενους σ' όλες τις πόλεις της χώρας να κάνουν αυτό το μεγά-

λο βήμα! Τα αδιέξοδα κι οι ανησυχίες του κόσμου για την κατάσταση εκφράζονται σ' όλες τις κουβέντες. Ο φόβος του μπουσά στις απειλές της εργοδοσίας, αλλά κι η δυσκολία του να χαθεί ένα μεροκάματο, ιδιαίτερα σ' αυτή τη συγκυρία. Παράλληλα όμως, εκφράζεται κι η τεράστια οργή και αγανάκτηση που τον κατακλύζει. Η οργή που είναι αναγκαία να δώσει τον τόνο στην απεργία, κόντρα στην υπονόμησης της απ' τις συνδικαλιστικές ηγεσίες και τους εκφοβισμούς και την τρομοκρατία που ασκεί η εργοδοσία κι κυβέρνηση.

Οι εργαζόμενοι, παρά την απογοήτευση και την ηττοπάθεια που τους έχουν καθηλιεργήσει, αναζητούν εναγωνίως διεξοδο και προοπτική. Δεν είναι τυχαία η ανάγκη τους να συζητήσουν, να διαβάσουν την προκήρυξη, να μοιραστούν τις ανησυχίες τους, να έρθουν σε επαφή με άλλες απόψεις. Αυτή η ανάγκη εκφράζεται έντονα στις παρεμβάσεις μας.

Παρεμβάσεις πραγματοποιούνται σε μια σειρά χώρους εργασίας, με πηλατιά μοιράσματα προκηρύξεων και κόλλημα της αφίσας της Ταξικής Πορείας. Παράλληλα, μέσα από εκδηλώσεις-συζητήσεις σε διάφορες πόλεις, όπως η κοινή εκδήλωση της Ταξικής Πορείας με τις Αγωνιστικές Κινήσεις Εκπαιδευτικών στην Αθήνα και η εκδήλωση της Ταξικής Πο-

ρείας μαζί με τις Αγωνιστικές Κινήσεις στο Ηράκλειο, αλλά και αλλού, καθώς και μέσα από συζητήσεις των σχημάτων μας, επιδιώκουμε να θέσουμε την αναγκαιότητα της συμμετοχής στην απεργία. Όχι γιατί πρόκειται για τη «μητέρα των μαχών», αλλά γιατί είναι μια μάχη που πρέπει πηλατιά και οργανωμένα να δώσει ο κόσμος της δουλειάς για να διαμορφώσει καλύτερους όρους υπέρ του και η οποία θα πρέπει να συνεχιστεί στην κατεύθυνση του μαζικού και ανυποχώρητου αγώνα!

Σύνοδοι κορυφής NATO-ΕΕ-G7

Ο Μπάιντεν στην Ευρώπη εγκαινίασε μια νέα εποχή;

Τρεις διαδοχικές Σύνοδοι Κορυφής (του NATO, της ΕΕ και της G7) διεξάχθηκαν στις Βρυξέλες στις 24 και 25/3, καθώς συμπληρωνόταν ένας μήνας από τη ρωσική εισβολή στην Ουκρανία.

Στο επίκεντρό τους, φυσικά, ο πόλεμος εκεί και το ενδεχόμενο ντόμινο «παρενεργειών» σε οικονομικό και γεωπολιτικό επίπεδο. Επιπλέον στόχος, και στο επίπεδο της επικοινωνιακής χειραγώγησης της δυτικής κοινής γνώμης, η ενίσχυση της εικόνας της «ενότητας της Δύσης».

Οι εργασίες ξεκίνησαν με τη Σύνοδο του NATO και ολοκληρώθηκαν με αυτήν της ΕΕ. Στο ενδιάμεσο -και στην έδρα της Ατλαντικής Συμμαχίας- έγινε η Σύνοδος της G7 με τη συμμετοχή του πρωθυπουργού της Ιαπωνίας, Κισίντα, ο οποίος αντιπροσώπευσε την ασιατική διάσταση της Δύσης! Ο Μπάιντεν, με συμμετοχή του σε συνεδρίαση του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου, γίνεται και ο πρώτος αμερικανός πρόεδρος που δίνει «παρών» σε σύσκεψη των ηγετών της ΕΕ!

Πάντως οι τρεις σύνοδοι κορυφής δεν έδωσαν απάντηση σε κρίσιμα ερωτήματα που έχουν τεθεί: τι επιδιώκουν οι ΗΠΑ απέναντι στη Ρωσία; Ποια είναι σήμερα η στρατηγική στόχευση του Λευκού Οίκου; Οι κυρώσεις, όπως και η ενίσχυση του NATO, υποτίθεται ότι υπηρετούν κάποια στρατηγική στόχευση των ΗΠΑ. Ωστόσο αυτή παραμένει απροσδιόριστη, με συνέπεια να ενισχύονται οι αβεβαιότητες στην Ευρώπη. Η γραμμή Μπάιντεν, όπως καταγράφεται, δίνει προτεραιότητα στην ενίσχυση της σημερινής σύγκρουσης στην Ουκρανία, ενόσω αυτή δείχνει να εξυπηρετεί τη φθορά και ίσως την πτώση του Πούτιν (όπως δήλωσε ο Μπάιντεν στην Πολωνία;) ή έχει ως βασικό στόχο τη μακρόχρονη απομόνωση της Ρωσίας, ανεξάρτητα από την ηγεσία της; Και οι δύο εκδοχές έχουν τη δική τους δυσκολία, καθώς απαιτούν ένα αρραγές και ισχυρό δυτικό μέτωπο.

Η σημερινή κατάσταση της ΕΕ δεν προεξοφλεί την προηγούμενη απαίτηση. Βέβαια, στο όνομα της περιφρούρησης της Διατλαντικής Σχέσης μπορεί να διακρίνει κάποιος μια διαχρονική υπονόμηση της ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης από τις ΗΠΑ. Όμως είναι προφανές ότι η κατάσταση πραγμάτων στην Ε.Ε. ευρωζώνη δεν οφείλεται τόσο σε υπερατλαντική «βοήθεια» όσο σε αυτό που μπορεί να οριστεί ως στρατηγική απόκλιση των ευρωπαίων ιμπεριαλιστών, πράγμα που ως ένα βαθμό επιβεβαιώθηκε και στις συνόδους κορυφής στις Βρυξέλλες.

Η εισβολή της Ρωσίας στην Ουκρανία ανέδειξε το έλλειμμα όχι μόνο μιας κοινής αντίληψης για τους κανόνες λειτουργίας της ΕΕ, αλλά και το αδύνατο της οποιας χειραγώγησης της Γηραιάς Ηπείρου, με συνέπεια να είναι μονόδρομος η ευθυγράμμιση με την Ουάσινγκτον. Όπως φαίνεται, οι ΗΠΑ, με άξονα τις κυρώσεις και αιχμή το ενεργειακό (όπου πολλοί αναλυτές εκτιμούν ότι κανένα σχέδιο ενεργειακής ανεξάρτησης δεν είναι ρεαλιστικό σε ένα ορατό μέλλον), εξασκούν πιέσεις για διακοπή κάθε σχέσης της ΕΕ με τη Ρωσία. Πράγ-

μα που ωστόσο μπορεί να προκαλέσει, όχι μόνο αποσταθεροποιητικές παρενέργειες στην ευρωπαϊκή οικονομία, αλλά ίσως και ρωγμές στη συμμαχική ενότητα. Προς το παρόν, είναι ο Μακρόν που διατυπώνει έντονες αντιρρήσεις: «*Με τις ΗΠΑ είμαστε σύμμαχοι στο NATO, μοιραζόμαστε πολλές κοινές αρχές και αξίες, όμως αυτοί που ζουν με τους Ρώσους είμαστε εμείς οι Ευρωπαίοι*» (!) και υπενθυμίζει «*ότι δεν βρισκόμαστε (η ΕΕ προφανώς) σε πόλεμο με τη Ρωσία*... Κατά τα άλλα: «*να αποκτήσει η Ευρώπη τη δική της πολιτική ασφάλειας και άμυνας*».

Νέες κυρώσεις δεν αποφασίστηκαν στις Συνόδους. Οι παλιές, που συνυπέγραψαν οι εταίροι, είναι βέβαιο ότι πλήττουν και αυτούς που τις επέβαλαν και ανισότροπα, με το κύριο βάρος να το σηκώνει η ΕΕ. Πάντως η κλιμάκωση της πίεσης στο Κρεμλίνο θα είναι ολοένα και πιο δύσκολη, σημειώνει ο βρετανικός Guardian. Και ο λόγος είναι ότι αναδεικνύονται γενικότερα ζητήματα.

- Θα μπορέσουν οι ΗΠΑ να διατηρήσουν το δολάριο νόμισμα παγκόσμια αναφοράς, ελέγχοντας, σε ανάλογη κλίμακα, τις χρηματοπιστωτικές συναλλαγές και εμποδίζοντας τη δημιουργία παράλληλων μορφών συναλλαγής;

- Με ποια μορφή πολιτικής κρατικών παρεμβάσεων (δασμών, επιδοτήσεων κ.λπ.) μπορεί να συνυπάρξουν οι κυρώσεις στην, κατά τα άλλα, αυτορρυθμιζόμενη αγορά;

Οι ΗΠΑ απαιτούν από τους Ευρωπαίους να δημιουργηθεί ένα κοινό μέτωπο απέναντι στην Κίνα για να ασκήσουν πίεση στο Πεκίνο να μη βοηθήσει τη Ρωσία να παρακάμψει τις δυτικές κυρώσεις (αναφέρεται στα συμπεράσματα των συνόδων). Όμως πόσο εύκολο ή δύσκολο είναι κάτι τέτοιο για τους ευρωπαίους ηγέτες θα φανεί στην προγραμματισμένη σύνοδο κορυφής ΕΕ-Κίνας την 1η του Απρίλη. Οι προσδοκίες για να συμβεί αυτό -όπως λένε ευρωπαίοι αξιωματούχοι- είναι χαμηλές.

Στην ουσία, αν το καλοξετάσει κανείς, είχαμε μία Σύνοδο: του NATO! Και οι τρεις Σύνοδοι Κορυφής αυτό που κατέδειξαν αφορούσε την εκ νέου επιβε-

βαίωση της ηγεσίας των ΗΠΑ στη συμμαχία. Ωστόσο ο ισχυρισμός του Μπάιντεν (αλλά και πολλών άλλων ηγετών) ότι η εισβολή της Ρωσίας στην Ουκρανία έχει ενώσει τις χώρες μέλη του NATO περισσότερο από ποτέ, μοιάζει να είναι ακόμα το επιδιωκόμενο!

Σίγουρα, οι σύνοδοι αυτοί αποτέλεσαν και ένα τεστ για τις δυνατότητες της συμμαχίας. Πέρα από τους «υψηλούς τόνους», στα ανούσια γενικόλογα των κοινών ανακοινωθέντων (η διεύρυνση του NATO υπήρξε μια ιστορική επιτυχία (...), διαδίδει τη δημοκρατία, την ελευθερία, και την ευημερία σε όλη την Ευρώπη κ.λπ.), η σημασία κρύβεται στους «χαμηλούς τόνους», όπου και τονίζεται η «διάρκεια και το κόστος» της εφαρμογής των αποφάσεων.

Έτσι:

- «*Οι ηγέτες του NATO συμφώνησαν να επαναπροσδιορίσουν την αποτροπή και την άμυνά μας μακροπρόθεσμα*» (...) «*Αυτή η μάχη δεν θα κερδηθεί σε λίγες ημέρες ή μήνες. Πρέπει να οπλιστούμε για μια μακρά μάχη μπροστά μας*». Και καθώς η ασφάλεια δεν έρχεται δωρεάν και επειδή το να γίνουν περισσότερα θα κοστίζει περισσότερο...

- «*...«Για να διασφαλίζουμε την ασφάλεια της Συμμαχίας μας και του ευρωατλαντικού χώρου, θα απαιτηθούν επαρκείς πόροι*». Έτσι, «*οι ηγέτες του NATO συμφώνησαν να εντείνουν τις προσπάθειες για νέες αμυντικές επενδύσεις*». Εκείνο που δεν καταγράφηκε ως αυτονόητο είναι ότι η επιβάρυνση αφορά τους Ευρωπαίους.

Ένα άλλο σκέλος των αποφάσεων στέλνει, παράλληλα, μηνύματα προς Μόσχα και Πεκίνο. Ζητά την περαιτέρω ενίσχυση των δυνάμεων της Συμμαχίας στα Ανατολικά και ενδεχομένως μέχρι την Άπω Ανατολή! Ίσως μια Ειρηνικο-Ατλαντική Συμμαχία; Ίσως ένα παγκόσμιο NATO; Πάντως οι «λεπτομέρειες» αναμένονται να αποφασιστούν στην επόμενη σύνοδο του NATO στη Μαδρίτη τον ερχόμενο Ιούνιο.

Βέβαια όλα αυτά απαιτούν και την ιδεολογική νομιμοποίηση, που αναζητείται μέσα από το δίλημμα: ελεύθερος κόσμος - αυταρχικά καθεστώτα. Στα

ανακοινωθέντα γίνεται λόγος για «*μάχη για τη Δημοκρατία, που δεν μπορούσε να ολοκληρωθεί και δεν ολοκληρώθηκε με το τέλος του Ψυχρού Πολέμου*», αφού «*τα τελευταία 30 χρόνια οι δυνάμεις της απολυταρχίας έχουν αναβιώσει σε όλο τον κόσμο*»!

Ωστόσο οι πιο κρίσιμες προτάσεις διατυπώνονται εκτός συνόδων και ίσως εκτός κειμένου. Την πιο βαρυσήμαντη δήλωση, από την ημέρα έναρξης του πολέμου στην Ουκρανία, την έκανε ο Μπάιντεν, συνεπαρμένος ίσως από το «κλίμα» των συνόδων. Σε παθιασμένη ομιλία του στη Βαρσοβία, απευθυνόμενος από το «πόντιουμ» για πρώτη φορά στον ρωσικό λαό, αναφώνησε: «*αυτός ο άνθρωπος (Πούτιν) δεν μπορεί να παραμείνει στην εξουσία*»!!!

Μάταια τόσο ο ίδιος όσο και ο Λευκός Οίκος προσπάθησαν να το διορθώσουν. Ταυτόχρονα δόθηκε η ευκαιρία σε ευρωπαίσιους ηγέτες να κρατήσουν αποστάσεις. Πρώτος ο Μακρόν τόνισε ότι ο ίδιος θα απέφευγε αυτές τις εκφράσεις, διότι «*εξακολουθεί να συζητά με τον ρώσο πρόεδρο*».

Οι σύνοδοι ολοκληρώθηκαν, αλλά τα ερωτήματα παραμένουν και αυξάνονται. Ενδεχομένως η προσπάθεια των ΗΠΑ να εξαντλείται στο να διερευνούν τα «χαρτογράφητα νερά» ή να δοκιμάζουν αν οι μέχρι τώρα κινήσεις τους διαμορφώνουν συνθήκες για δυναμικότερες δράσεις. Όλα δείχνουν ότι θα πολλαπλασιάζονται οι αμφισβητήσεις του σημερινού status quo όπως αυτό διαμορφώθηκε μετά το 1989-91. Το CNN υποστηρίζει ότι «*η Δύση και η Ρωσία δίνουν τώρα την τελευταία μάχη του Ψυχρού Πολέμου και την πρώτη σε μια νέα εποχή αντιπαράθεσης, καθώς Μόσχα και Πεκίνο σχηματίζουν ένα ευρύ εκθροικό μέτωπο κατά της Δύσης*». Και συνεχίζει: «*ο πρόεδρος των ΗΠΑ βρίσκεται στην Ευρώπη για να εγκαινιάσει μια νέα εποχή καθώς η μετα-ψυχροπολεμική περίοδος πλέον τελειώνει*» και που ενδέχεται να οδηγή από μια «*πυρηνική ισορροπία τρόμου*» σε μια «*αντίστοιχη... «ανισορροπία τρόμου*»!

Ρωσική εισβολή στην Ουκρανία Ο πόλεμος δημιουργεί όρους για διεθνή επισιτιστική κρίση

Ο τρίτος κόσμος αλλά και η Ευρώπη μπροστά στο φάσμα της πείνας!

Πάνω από ένα μήνα συμπληρώνουν οι στρατιωτικές συγκρούσεις στην Ουκρανία μετά τη ρωσική εισβολή. Ακόμη κι οι πιο αισιόδοξοι αναλυτές έχουν σταματήσει να προβλέπουν κάποια άμεση ειρήνευση. Καθημερινά φαίνεται πιο καθαρά πως πρόκειται για μια κορυφαία ανάφλεξη, που κρύβει τη σύγκρουση συμφερόντων ΗΠΑ-Ρωσίας ή καλύτερα τη διαμάχη τους για την πλανητική κυριαρχία.

Αποκαλύπτεται πως οι συνέπειες, οικονομικές και άλλες, δεν θα πλήξουν μόνο τους γειτονικούς λαούς στην Ουκρανία. Πλέον το φάντασμα της επισιτιστικής κρίσης πλανάται πάνω από την υφήλιο. Σε μικρότερο ή μεγαλύτερο βαθμό, οι καταστροφές των υποδομών στην Ουκρανία, αλλά και οι κυρώσεις στα ρωσικά προϊόντα, που κανείς δεν μπορεί να προεξοφλήσει πότε θα πάψουν, εκτινάσσουν τις ανησυχίες γύρω από την επάρκεια βασικών ειδών διατροφής, όπως τα σιτηρά, αλλά και το ηλιέλαιο, αραβοσιτέλαιο κ.λπ. Αυτές οι εκτιμήσεις ήδη τροφοδοτούν μια αυξητική τάση ανόδου των τιμών. Μαζί με την ανεξέλεγκτη αύξηση του κόστους ενέργειας σε μεταφορές, θέρμανση και παραγωγικές μονάδες, δημιουργούν ένα εκρηκτικό μίγμα ανατροπής όλων των δεδομένων για τη βασική διατροφή σε πλατιές λαϊκές μάζες στην καρδιά της Ευρώπης. Επίσης, μεγάλη ποσότητα της παγκόσμιας παραγωγής λιπασμάτων έχει καθηλωθεί στη Ρωσία και στη Λευκορωσία. Το αποτέλεσμα είναι ότι εκτοξεύονται και οι τιμές των λιπασμάτων σε παγκόσμιο επίπεδο. Είναι χαρακτηριστικό ότι στο χρηματιστήριο αγροτικών προϊόντων το σιτάρι είναι κατά 60% ακριβότερο από ότι πριν από την εισβολή της Ρωσίας στην Ουκρανία!

Οι προειδοποιήσεις υπήρξαν πριν από τη ρωσική εισβολή στην Ουκρανία, αφού οι δύο εμπόλεμες χώρες είναι οι μεγαλύτερες σιτοβολώνες της Ευρώπης, που αντιπροσωπεύουν το 25% των παγκόσμιων εξαγωγών σιτηρών και σχεδόν το ένα τρίτο των παγκόσμιων εξαγωγών σιταριού.

Ήδη σε αλυσίδες σούπερ μάρκετ στη χώρα μας, στην Ιταλία κι αλλού στην ΕΕ, εφαρμόζεται πλαφόν ποσότητας ανά αγοραστή στα κρίσιμα είδη αλεύρι και ηλιέλαιο.

Όπως επισημαίνουν οι οικονομικοί αναλυτές: «Ο μεγαλύτερος όγκος της παραγωγής σιταριού από τη Ρωσία και την Ουκρανία εξάγεται το φθινόπωρο. Κατά συνέπεια, οι μεγαλύτερες δυσκολίες είναι ακόμα μπροστά μας».

«Ετοιμαστείτε για κόλαση», λέει ο ΟΗΕ!

Πριν μια εβδομάδα, ο επικεφαλής του Παγκόσμιου Επισιτιστικού Προγράμματος (WFP) των Ηνωμένων Εθνών απηύθυνε δραματική προειδοποίηση στους Ευρωπαίους ηγέτες να δαπανήσουν τώρα χρήματα για την αντιμετώπιση της πείνας ανά την υφήλιο, ώστε να αποφύγουν νέες μεταναστευτικές κρίσεις αργότερα!

Σύμφωνα με τον επικεφαλής του WFP (World Food Programme), ο κώδωνας του κινδύνου γίνεται όλο και πιο ηχηρός. Αν οι Ευρωπαίοι αφήσουν στη μοίρα τους τις

φτωχές χώρες της Αφρικής, θα αντιμετωπίσουν την «κόλαση» ενός άνευ προηγουμένου μεταναστευτικού κύματος από τους λιμοκτονούντες Αφρικανούς.

Ο αποκλεισμός των ρωσικών και των ουκρανικών εξαγωγών συνδυάζεται, όμως, με τα μεγάλα προβλήματα που προϋπήρχαν και οδηγούσαν ήδη όχι μόνο σε εκτόξευση των τιμών, αλλά και σε μείωση των προμηθειών στην παγκόσμια αγορά: την πανδημία, το έμφραγμα στην εφοδιαστική αλυσίδα και τις δυσκολίες στις φορτώσεις των εξαγωγών, το υψηλό κόστος της ενέργειας, αλλά και τις πρόσφατες πλημμύρες, πυρκαγιές, καθώς και την εκτεταμένη ξηρασία σε ορισμένες χώρες.

Φέτος στην Ουκρανία δεν θα γίνει ούτε η σπορά ούτε η συγκομιδή. Τα ευρωπαϊκά εργοστάσια παραγωγής λιπασμάτων αρχίζουν να μειώνουν σημαντικά την παραγωγή λόγω των υψηλών τιμών της ενέργειας. Σε Βόρεια και Νότια Αμερική η περιορισμένη χρήση λιπασμάτων θέτει σε κίνδυνο τον όγκο της επόμενης σοδειάς. Στην Κίνα η φετινή σοδειά σιτηρών είναι η χειρότερη που έχει γνωρίσει η χώρα ύστερα από δεκαετίες, λόγω των πλημμυρών. Και η Ινδία, που συνήθως εξάγει μικρή ποσότητα, δυσκολεύεται ήδη να ανταπεξέλθει στην εξωτερική ζήτηση σιτηρών!

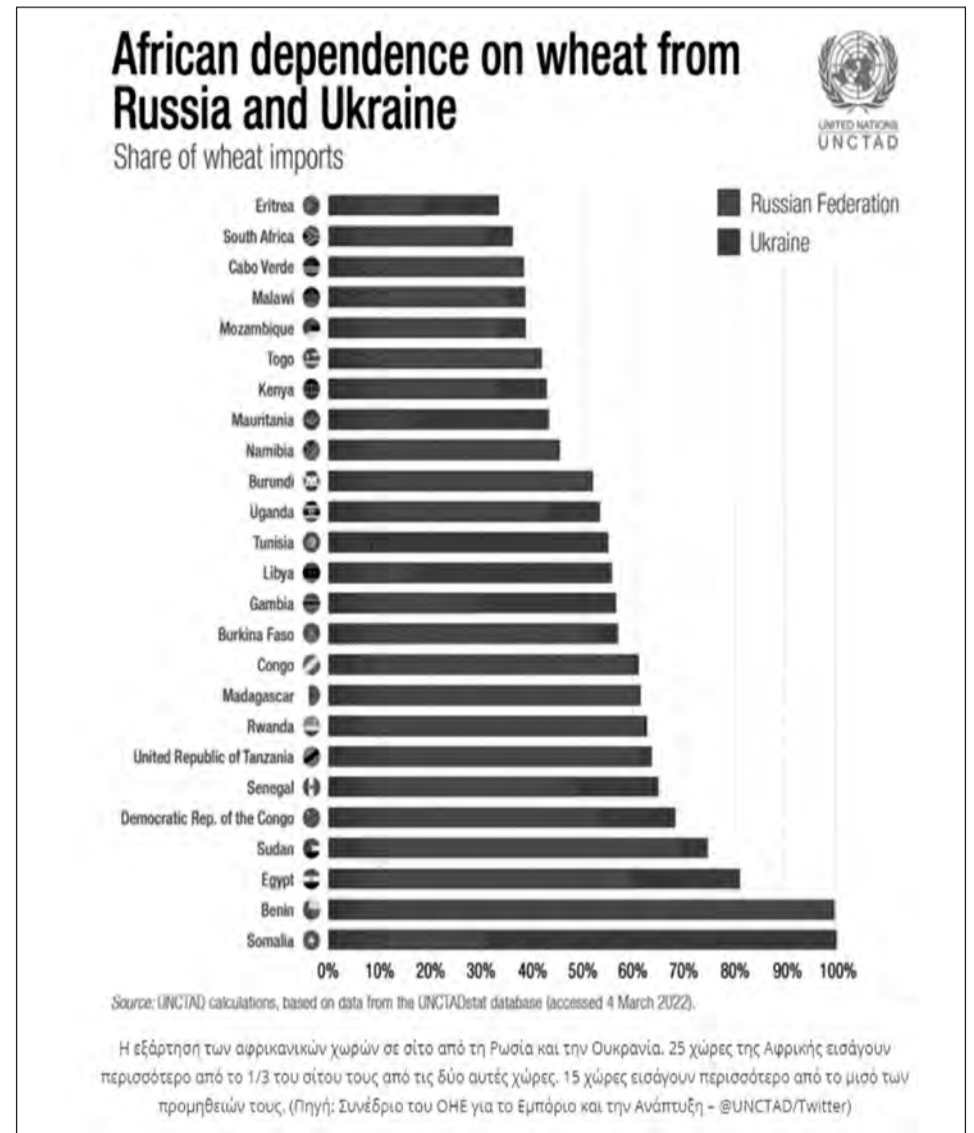
Ουσιαστικά όλες οι χώρες στον κόσμο πρόκειται να αντιμετωπίσουν το πρόβλημα τροφής για τους πληθυσμούς τους. Αρμενία, Μογγολία, Καζακστάν και Ερυθραία εισάγουν ουσιαστικά όσα σιτηρά καταναλώνουν από τη Ρωσία και την Ουκρανία και θα πρέπει τώρα να βρουν εναλλακτικούς προμηθευτές. Έτσι θα υπάρξει σκληρός ανταγωνισμός με μεγαλύτερους πελάτες, όπως είναι η Τουρκία, η Αίγυπτος, το Μπαγκλαντές και το Ιράν, που συνήθως εισάγουν πάνω από το 50% των σιτηρών τους από Ρωσία-Ουκρανία. Και όλοι μαζί θα χρειαστεί να μοιραστούν ένα μικρότερο ποσοστό της παγκόσμιας παραγωγής, επειδή η Κίνα θα εισάγει φέτος πολύ περισσότερα!

Συγκρούσεις και αναταραχές σε Μέση Ανατολή και Αφρική

Στο Σουδάν χιλιάδες εργάτες και φοιτητές βγήκαν στους δρόμους σε πολλές πόλεις, διαμαρτυρόμενοι για την εκτόξευση των τιμών των τροφίμων και των καυσίμων. Οι τιμές των τροφίμων έχουν αυξηθεί κατά 100% έως 200% σε σχέση με έναν χρόνο πριν. Στην πρωτεύουσα Χαρτούμ, οι διαδηλωτές αντιμετώπιστηκαν με δακρυγόνα και χειροβομβίδες κρότου, ενώ συνεχίζονται οι απεργίες δασκάλων και σιδηροδρομικών για τους τραγικά χαμηλούς τους μισθούς. Σύμφωνα με το Παγκόσμιο Επισιτιστικό Πρόγραμμα (WFP), σχεδόν οι μισοί κάτοικοι (22 εκατομμύρια) του Σουδάν θα αντιμετωπίσουν την πείνα φέτος!

Η Τυνησία ακόμη και πριν από τον πόλεμο αγωνιζόταν να ανταπεξέλθει στο κόστος των εισαγόμενων τροφίμων και τώρα προσπαθεί να αποφύγει την οικονομική κατάρρευση της. Ο πληθωρισμός και η ακρίβεια έχει, ήδη προκαλέσει ταράξεις στο Μαρόκο και στο Ιράκ.

Ιδιαίτερα επικίνδυνες είναι οι εξελί-

ξεις στην Αίγυπτο, τον μεγαλύτερο αγοραστή σίτου στον κόσμο και τον μεγαλύτερο εισαγωγέα σίτου από Ρωσία και Ουκρανία (80% του συνόλου). Περίπου τα 30 από τα 104 εκατομμύρια κατοίκων της Αιγύπτου ζουν με λιγότερα από 1,50 δολάρια τη μέρα και περισσότεροι από 70 εκατομμύρια βασίζονται στις κυβερνητικά επιδοτούμενες εισαγωγές για το ψωμί και το φυτικό τους λάδι. Η κυβέρνηση της Αιγύπτου έχει προσφύγει στο ΔΝΤ, ενώ έχει απαγορεύσει την εξαγωγή σίτου, αλευριού και άλλων βασικών ειδών, κάτι που θα επιταχύνει την άνοδο των τιμών και θα επιβαρύνει χώρες όπως η γειτονική Υεμένη, που ήδη αντιμετωπίζει τη χειρότερη ανθρωπιστική κρίση στον κόσμο.

Στην Αιθιοπία, οι μάχες στην περιφέρεια Τιγκράι στον βορρά έχουν εκτοπίσει περισσότερους από 2 εκατ. ανθρώπους. Οι εναπομείναντες 4 εκατ. κάτοικοι δεν έχουν αρκετό φαγητό και επιβιώνουν μειώνοντας τα γεύματά τους ή ζητιανεύοντας. Ήδη υπάρχουν 450.000 υποσιτισμένα παιδιά και 120.000 υποσιτισμένες έγκυες ή θηλάζουσες γυναίκες.

Η Λιβύη βασίζεται στην Ουκρανία για πάνω από το 40% των εισαγωγών σίτου. Έτσι η τιμή του σίτου και του αλευριού αυξήθηκε κατά 30%. Ακόμα και πριν την εισβολή της Ρωσίας, περίπου 550.000 άνθρωποι θα χρειάζονταν επισιτιστική βοήθεια το 2022!

Ο Λίβανος είναι μια χώρα που εξαρτάται σε μεγάλο βαθμό από τις ουκρανικές προμήθειες, καθώς προμηθεύεται περισσότερο από το 60% του σιταριού του από την Ουκρανία, ενώ τα τρόφιμα που καταναλώνονται είναι 70% με 90% εισαγόμενα!

Στο Αφγανιστάν, η ανθρωπιστική κρίση έχει ήδη επιδεινωθεί από τον πό-

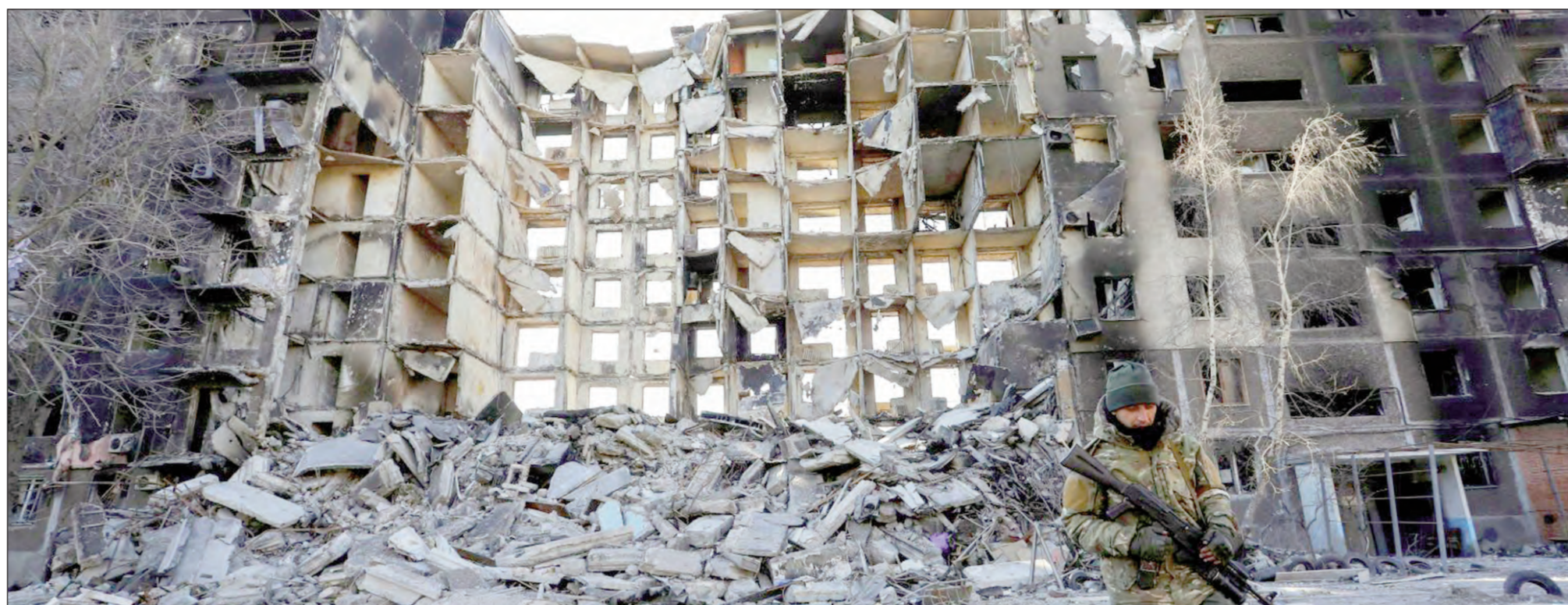
λεμο στην Ουκρανία, ενώ περισσότεροι από τον μισό πληθυσμό των Αφγανών είναι εξαιρετικά δύσκολο να τραφούν ή δεν έχουν τα μέσα για να τραφούν.

Σε μια συγκυρία που όλα θυμίζουν την περίοδο που οδήγησε στις ταραχές του 2011 και στη λεγόμενη Αραβική Άνοιξη, οι ιμπεριαλιστές δείχνουν να ανησυχούν για τα επερχόμενα, αλλά σε καμία περίπτωση δεν είναι διατεθειμένοι να θυσιάσουν τα κέρδη τους. Θα επαναληφθεί ξανά το σενάριο που εκτυλίχτηκε με τα εμβόλια που σωρευτήκαν στην Ευρώπη κι ο τρίτος κόσμος ακόμα τα περιμένει!

Ενδεικτική του κυνισμού είναι η παρακάτω δήλωση στελέχους της αγοράς τροφίμων: «Διαπιστώνουμε άνοδο τιμών όχι μόνο στο σιτάρι, αλλά και σε άλλα τρόφιμα. Για τα φτωχότερα κοινωνικά στρώματα στις υπό ανάπτυξη χώρες αυτό σημαίνει πρωτίστως πείνα. Διότι δεν μπορούν να κάνουν τίποτα άλλο από το τρώνε λιγότερο»!

Φυσικά οι διαφωνίες στο δυτικό στρατόπεδο για τις κυρώσεις υπάρχουν και διευρύνονται και σε αυτά τα ζητήματα. Έτσι, μετά την άρνηση της Γερμανίας να συμμετέχει στο αμερικάνικο εμπάργκο για το ρωσικό πετρέλαιο, ο επικεφαλής του Κέντρου Ερευνών για την Ανάπτυξη ΖΕΦ στη Βόννη ζητά τώρα να βρεθούν τρόποι, έτσι ώστε να επιτραπούν οι εξαγωγές σιταριού από τη Ρωσία για να αποτραπούν παράπλευρες απώλειες κυρίως σε υπό ανάπτυξη χώρες. Για να επιτευχθεί αυτό, ο Μάτιν Κάιμ προτείνει να υπάρξουν εξαιρέσεις στις κυρώσεις της Δύσης έναντι της Ρωσίας, οι οποίες θα αφορούν αποκλειστικά τις εξαγωγές σιταριού!

Ουκρανία Ματωμένες μέρες, σκοτεινό μέλλον

Πιο πιθανό θεωρούμε ότι η ανακοίνωση αυτή έπαιρνε υπόψη τις δυσκολίες που συνάντησαν τα ρωσικά στρατεύματα και βρισκόταν στα σχέδια της Ρωσίας (είτε σαν plan a είτε σαν plan b ή και c). Ωστόσο, η πραγματική κατάσταση στα πεδία των μαχών δεν επιβεβαιώνει την καταϊστική ΝΑΤΟϊκή προπαγάνδα.

Η επιλογή του ουκρανικού στρατού να μην δώσει τη μάχη σε ανοιχτό πεδίο και να ταμπουρωθεί στις πόλεις, μπορεί να δημιουργήσει πρόβλημα στην στρατιωτική αποτελεσματικότητα των ρωσικών δυνάμεων, που δεν ήθελαν για πολιτικούς λόγους να ισοπεδώσουν τις ουκρανικές πόλεις. Ωστόσο, αυτό από την άλλη δεν μπορεί να δημιουργήσει συνθήκες νίκης για το καθεστώς του Κιέβου. Επιπλέον, στο μεσοδιάστημα ο ρωσικός στρατός όντως έχει καταστρέψει μεγάλο μέρος της ουκρανικής αεροπορίας και αεράμυνας, συνεχίζει την καταστροφή σημαντικού μέρους των αποθηκών καυσίμων, όπλων και πυρομαχικών, ελέγχει τα βασικά υδροηλεκτρικά φράγματα και τους πυρηνικούς σταθμούς της χώρας.

Μάλιστα, αρκετές μέρες πριν, όπως γράψαμε στο άρθρο «Πόλεμος και Διπλωματία στο ματωμένο σώμα της Ουκρανίας II», που αναρτήθηκε στην ιστοσελίδα των «Αντιγίτονιών» και επιβεβαιώνεται πια ακόμα και από το ουκρανικό επιτελείο, οι ρωσικές δυνάμεις εκτελούν μεγάλες κυκλικές κινήσεις, κύρια από τον Νότο (παρακάμπτοντας το Μικολάιβ και κινούμενες προς το Κρίβι Ριγ και το Ντνίπρορ) και από την Μελιτούπολη προς την Ζαπορόζια) αλλά και από τον Βορά (έχοντας καταλάβει πια την πόλη κλειδί του Ιζιούμ) με στόχο την αποκοπή από τον ανεφοδιασμό, με στόχο τον εγκλωβισμό και τελικά την παράδοση 60.000 στρατιωτών του ουκρανικού στρατού, που βρίσκονται στην Ανατολική Ουκρανία, απέναντι από τις δυνάμεις των αυτονομιστών των περιοχών του Ντονιέτσκ και του Λουγκάνσκ. Μάλιστα, η κατάληψη της Μαριούπολης, η οποία πραγματικά έγινε σάκος του μποξ και ισοπεδώθηκε, σίγουρα θα απελευθερώσει σημαντικές ρωσικές δυνάμεις, που

πιθανά θα καλεστούν να ενισχύσουν τα μέτωπα στο Ντονμπάς και ειδικότερα προς την πόλη της Ζαπορίζια. Η κατάληψη της Μαριούπολης, αλλά και η προέλαση των ρωσικών στρατευμάτων από τη Μελιτούπολη προς τον Βορά, έχει δημιουργήσει έναν κερσαίο διάδρομο που ενώνει την Κριμαία με το Ντονμπας, με βάθος πια αρκετών δεκάδων χιλιομέτρων, με την Ουκρανία να έχει απολέσει αυτή την στιγμή το 80% των ακτών της.

Υπό αυτό το πρίσμα, οι ουκρανικές αντιπεθώσεις των προηγούμενων ημερών και οι ανακαταλήψεις ορισμένων πόλεων ή χωριών δεν μπορούν να αλλάξουν τη γενική πορεία του πολέμου. Επιπλέον, δεν είναι αβάσιμες οι υποψίες κάποιων αναλυτών ότι αυτές πραγματοποιήθηκαν και φυσιολογικά υπερπροβλήθηκαν περισσότερο για πολιτικούς λόγους, μιας και συνέπεσαν με την επίσκεψη Μπάιντεν στην Ευρώπη και την παρουσία του στην Σύνοδο Κορυφής της ΕΕ, αλλά και στην «επισοδιακή» του ομιλία στην Πολωνία.

Στο ευρύ πεδίο, η επίσκεψη Λαβρόφ στην Κίνα και ειδικά οι δηλώσεις του Κινέζου ομόλογού του («Οι σινορωσικοί δεσμοί άντεξαν και κινούνται προς τη σωστή κατεύθυνση», «Κίνα και Ρωσία είναι αποφασισμένες να αναπτύξουν και άλλο τις σχέσεις τους, προκειμένου να περάσουν σε ένα νέο υψηλότερο επίπεδο» κ.ά.), όπως και οι αλληπάλληλες δηλώσεις της κινέζικης ηγεσίας πως η επίλυση της κρίσης βρίσκεται στα χέρια των ΗΠΑ (χρεώνοντας τους το φταίξιμο), δείχνουν πως πιάνει όρια (αν δεν γυρνάει μπουόμερα) η προσπάθεια εκφοβισμού της Κίνας από τις ΗΠΑ, οι οποίες προχώρησαν σε κυρώσεις εναντίον της για το θέμα των... Ουιγούρων! Φυσικά, η Κίνα δεν έχει αποφασίσει να αναίρει την ισορροπιστική της στάση και για αυτό στις δηλώσεις του Κινέζου ΥΠΕΞ επαναλήφθηκε η τοποθέτηση για αποκλιμάκωση της έντασης και ειρηνική διευθέτηση των διαφορών Ρωσίας-Ουκρανίας.

Η ΝΑΤΟϊκή περίσφιξη της Ρωσίας και ο υπερεξοπλισμός της Ουκρανίας κλιμακώνονται

Οι πρόσφατες αποφάσεις του ΝΑΤΟ επικύρωσαν τους αμερικανικούς σχεδιασμούς κλιμακώσης της περιόφησης της Ρωσίας. Στους 4 ήδη υπάρχοντες Σχηματισμούς Μάχης (BattleGroups) που έδρευαν σε Βαλτικές (τρεις) και Πολωνία (ένας), προστίθενται άλλοι 4 σε Ουγγαρία, Σλοβακία, Ρουμανία και Βουλγαρία, καλύπτοντας πια όλη τη συνοριογραμμή με τη Ρωσία, ενώ διπλασιάζεται ο συνολικός αριθμός και των 81 Επιπέδων, 40.000 ΝΑΤΟϊκού στρατιώτες της Δύναμης Απόκρισης του ΝΑΤΟ έχουν τεθεί απευθείας στις υπηρεσίες του Ανώτατου ΝΑΤΟϊκού Διοικητή της Ευρώπης. 130 μαχητικά αεροσκάφη και ιπτάμενα ραντάρ είναι σε κατάσταση συναγερμού και 140 πλοία απλωμένα από τη Βαλτική έως τη Μεσόγειο και τη Μαύρη Θάλασσα είναι σε πλήρη ετοιμότητα, μεταξύ αυτών και 2 αεροπλανοφόρα που περιπολούν στο Αιγαίο. Στην Πολωνία εγκαταστάθηκε στις αρχές του Μάρτη ακόμα μία συστοιχία πυραύλων τύπου Patriot, ενώ συνολικά ενισχύεται η «αντιπυραυλική ασπίδα» σε όλη τη συνοριογραμμή με τη Ρωσία. Ο αριθμός των Αμερικανών στρατιωτών που έχουν αναπτυχθεί στην Ευρώπη, με την αποστολή το τελευταίο διάστημα

με 12.000, έχει ξεπεράσει τις 100.000! Εκ παραλλήλου το ΝΑΤΟ, με πρωτοστάτες, εκτός από τις ΗΠΑ, και τη Βρετανία, μέχρι τις 7 του Μάρτη είχε αποστείλει 17.000 αντιαεροπορικούς και 2.000 αντιαεροπορικούς πυραύλους στο καθεστώς του Κιέβου, με τη Βρετανία να δηλώνει πως θα στείλει άμεσα άλλους 6.000. Η Πολωνία, τόπος συγκέντρωσης και προώθησης του χιλιάδων τόνων πολεμικού εξοπλισμού προς το Κιέβο, έχει μετατραπεί στον επίσημο προβάτο της «Νέας Ευρώπης» και σε προκεχωρημένο φυλάκιο των αμερικανοΝΑΤΟϊκών εμπρηστών του πολέμου. Η παλιά υποτακτική των Εγγλέζων συμπεριφέρεται με την υπόγεια υποστήριξη του Λονδίνου, ως «Βασιλικότερη του βασιλέως». Στην πρόσφατη Σύνοδο του ΝΑΤΟ, έφερε για πολλοστή φορά τον τελευταίο μήνα, στο τραπέζι των συζητήσεων, την αποστολή «διεθνούς ειρηνευτικής δύναμης» στην Ουκρανία. Πρόκειται για ένα ζήτημα για το οποίο ο Ρώσος ΥΠΕΞ Σ. Λαβρόφ είχε ήδη δηλώσει ότι αυτό θα σήμανε «ευθεία αντιπαράθεση μεταξύ των Ρώσων και των ενόπλων δυνάμεων του ΝΑΤΟ», συμπληρώνοντας χαρακτηριστικά: «Ελπίζω να αντιλαμβάνονται τι λένε!»

Εξίσου ανησυχητικές είναι οι συζητήσεις που έχουν ανοίξει για την αποστολή αντιπυραυλικών συστημάτων S-300, πυραυλικών συστημάτων κατά πλοίων από χώρες της Ανατολικής Ευρώπης, που επίσης συναντούν την οργισμένη αντίδραση της ρωσικής ηγεσίας και ρίχνουν λάδι στη φωτιά.

Στο τοπίο αυτό, οι Ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές, με πρώτη απ' όλους τη Γερμανία, συναινούν όπου δεν μπορούν να κάνουν αλλιώς ή συνεκτιμώντας και τις δικές τους ανάγκες και φόβους, βάζουν φρένο σε απαιτήσεις των ΗΠΑ (εμπάργκο σε ρωσικό πετρέλαιο και φυσικό αέριο) και αναζητούν τρόπους αποφυγής της ασφυκτικής πίεσης που δέχονται από τις ΗΠΑ, την ώρα που συνολικά οι εξελίξεις τους ανοίγουν σοβαρά προβλήματα γεωπολιτικής και οικονομικής φύσης.

Οι «Βόμβες» Μπάιντεν, η Ιριγένεια (Ουκρανία) και ο μακρύς πόλεμος

Πολλοί παρομοίαν με Βόμβες τις δηλώσεις του Μπάιντεν από την Πολωνία, που έθεταν ζήτημα ανατροπής του Πούτιν

από την προεδρία της Ρωσίας: «Αυτός ο άνθρωπος δεν μπορεί να παραμείνει στην εξουσία!» Λίγο πριν, στις ίδιες δηλώσεις τον είχε ονομάσει «χασάπη», τις προηγούμενες μέρες και εβδομάδες τον είχε χαρακτηρίσει «εγκληματία πολέμου», «δικτάτορα», ενώ όλοι θυμούνται ότι όταν ανέλαβε την προεδρία των ΗΠΑ τον είχε αποκαλέσει «δολοφόνο». Η αμερικανική διπλωματία, πιο έντονα από κάθε άλλη φορά, είναι αλήθεια ότι επικερίρησε μια ανασκευή των δηλώσεων Μπάιντεν, αναφερόμενη ξανά στο αυθόρμητο και στην ιδιοσυγκρασία του ανδρός και δηλώνοντας πως «οι ΗΠΑ δεν έχουν καμιά πολιτική αλλαγής καθεστώτος στη Ρωσία». Ο Μακρόν «σαν έτοιμος από καιρό» διαφοροποιήθηκε άμεσα. Ωστόσο, στην ίδια αυτή επίσκεψη, απευθυνόμενος στο τάγμα Αμερικανών αλεξιπτωτιστών που εδρεύει εκεί και μιλώντας για το δράμα των προσφύγων στην Ουκρανία είπε χαρακτηριστικά: «Θα το δείτε όταν πάτε εκεί, ορισμένοι έχετε ήδη πεί εκεί!»

Ο παλαίμαχος Αμερικανός διπλωμάτης και πρόεδρος του Συμβουλίου Διεθνών Σχέσεων Ρίτσαρντ Χάας, δήλωσε χαρακτηριστικά πως οι δηλώσεις Μπάιντεν «έκαναν μια δύσκολη κατάσταση πιο δύσκολη και μια επικίνδυνη κατάσταση πιο επικίνδυνη». Οπότε, εάν δεν γίνεται να μας καθουσιάζει η προσπάθεια ανασκευής τους, το ερώτημα που βγαίνει αβίαστα είναι γιατί γίνονται αυτές. Οι δηλώσεις Μπάιντεν απηχούν μίξεις

από την προεδρία της Ρωσίας: «Αυτός ο άνθρωπος δεν μπορεί να παραμείνει στην εξουσία!» Λίγο πριν, στις ίδιες δηλώσεις τον είχε ονομάσει «χασάπη», τις προηγούμενες μέρες και εβδομάδες τον είχε χαρακτηρίσει «εγκληματία πολέμου», «δικτάτορα», ενώ όλοι θυμούνται ότι όταν ανέλαβε την προεδρία των ΗΠΑ τον είχε αποκαλέσει «δολοφόνο». Η αμερικανική διπλωματία, πιο έντονα από κάθε άλλη φορά, είναι αλήθεια ότι επικερίρησε μια ανασκευή των δηλώσεων Μπάιντεν, αναφερόμενη ξανά στο αυθόρμητο και στην ιδιοσυγκρασία του ανδρός και δηλώνοντας πως «οι ΗΠΑ δεν έχουν καμιά πολιτική αλλαγής καθεστώτος στη Ρωσία». Ο Μακρόν «σαν έτοιμος από καιρό» διαφοροποιήθηκε άμεσα. Ωστόσο, στην ίδια αυτή επίσκεψη, απευθυνόμενος στο τάγμα Αμερικανών αλεξιπτωτιστών που εδρεύει εκεί και μιλώντας για το δράμα των προσφύγων στην Ουκρανία είπε χαρακτηριστικά: «Θα το δείτε όταν πάτε εκεί, ορισμένοι έχετε ήδη πεί εκεί!»

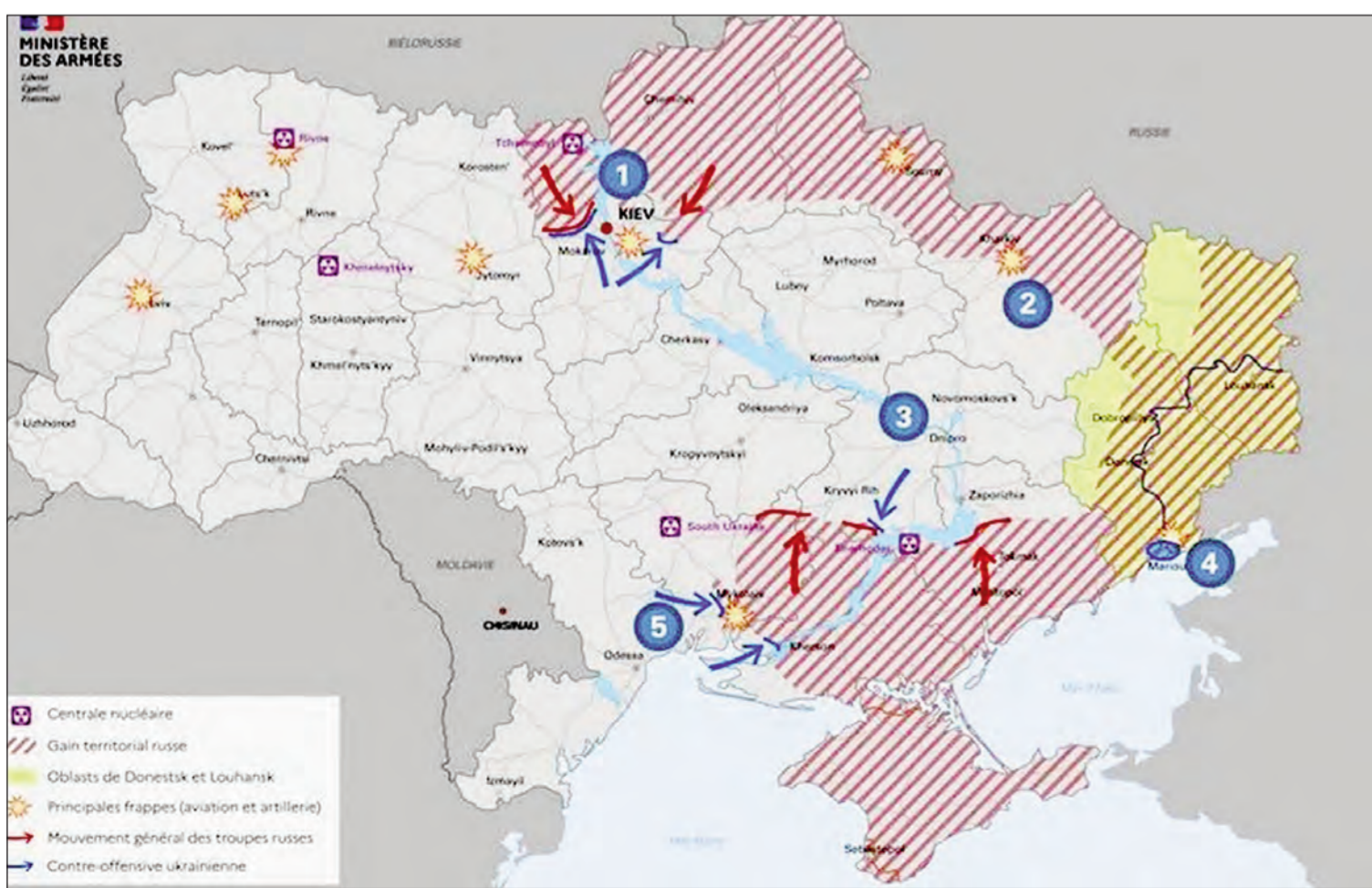
Ο παλαίμαχος Αμερικανός διπλωμάτης και πρόεδρος του Συμβουλίου Διεθνών Σχέσεων Ρίτσαρντ Χάας, δήλωσε χαρακτηριστικά πως οι δηλώσεις Μπάιντεν «έκαναν μια δύσκολη κατάσταση πιο δύσκολη και μια επικίνδυνη κατάσταση πιο επικίνδυνη». Οπότε, εάν δεν γίνεται να μας καθουσιάζει η προσπάθεια ανασκευής τους, το ερώτημα που βγαίνει αβίαστα είναι γιατί γίνονται αυτές. Οι δηλώσεις Μπάιντεν απηχούν μίξεις

από την προεδρία της Ρωσίας: «Αυτός ο άνθρωπος δεν μπορεί να παραμείνει στην εξουσία!» Λίγο πριν, στις ίδιες δηλώσεις τον είχε ονομάσει «χασάπη», τις προηγούμενες μέρες και εβδομάδες τον είχε χαρακτηρίσει «εγκληματία πολέμου», «δικτάτορα», ενώ όλοι θυμούνται ότι όταν ανέλαβε την προεδρία των ΗΠΑ τον είχε αποκαλέσει «δολοφόνο». Η αμερικανική διπλωματία, πιο έντονα από κάθε άλλη φορά, είναι αλήθεια ότι επικερίρησε μια ανασκευή των δηλώσεων Μπάιντεν, αναφερόμενη ξανά στο αυθόρμητο και στην ιδιοσυγκρασία του ανδρός και δηλώνοντας πως «οι ΗΠΑ δεν έχουν καμιά πολιτική αλλαγής καθεστώτος στη Ρωσία». Ο Μακρόν «σαν έτοιμος από καιρό» διαφοροποιήθηκε άμεσα. Ωστόσο, στην ίδια αυτή επίσκεψη, απευθυνόμενος στο τάγμα Αμερικανών αλεξιπτωτιστών που εδρεύει εκεί και μιλώντας για το δράμα των προσφύγων στην Ουκρανία είπε χαρακτηριστικά: «Θα το δείτε όταν πάτε εκεί, ορισμένοι έχετε ήδη πεί εκεί!»

Ο παλαίμαχος Αμερικανός διπλωμάτης και πρόεδρος του Συμβουλίου Διεθνών Σχέσεων Ρίτσαρντ Χάας, δήλωσε χαρακτηριστικά πως οι δηλώσεις Μπάιντεν «έκαναν μια δύσκολη κατάσταση πιο δύσκολη και μια επικίνδυνη κατάσταση πιο επικίνδυνη». Οπότε, εάν δεν γίνεται να μας καθουσιάζει η προσπάθεια ανασκευής τους, το ερώτημα που βγαίνει αβίαστα είναι γιατί γίνονται αυτές. Οι δηλώσεις Μπάιντεν απηχούν μίξεις

Ο συμβιβασμός -εκτός απροόπτου- αργεί

Με αυτά τα δεδομένα, ο τέταρτος γύρος διαπραγματεύσεων μεταξύ Ρωσίας και ουκρανικού καθεστώτος δείχνει να μην μπορεί να οδηγήσει σύντομα και εύκολα σε έναν συμβιβασμό. Οι υποχωρήσεις του Ζελένσκι όσον αφορά την ουδετερότητα της Ουκρανίας, συνοδεύονται από όρους, όπως αυτός του δημοψηφίσματος, που ακυρώνουν τη δικαιοδοσία των διαπραγματευτικών ομάδων. Συνολικά η διαπραγματευτική ομάδα και το καθεστώς του Κιέβου άγεται και φέρεται από τις αμερικανικές απαιτήσεις, πράγμα που εγείρει ερωτηματικά στη ρωσική πλευρά αν και κατά πόσο μπορεί υπέρβαση συμφωνία με την ουκρανική πλευρά. Φυσικά, από τη δική της πλευρά η Ρωσία διερευνά τις ρωγμές στο ουκρανικό καθεστώς και δείχνει να έχει καταλήξει στο συμπέρασμα πως η ουκρανική ηγεσία βρίσκεται κάτω από ένα τέτοιο καθεστώς ελέγχου, πίεσεων και εκβιασμών από τις ΗΠΑ, που, αν δεν υπάρξουν ορισμένα καταλυτικά γεγονότα στο πεδίο των μαχών, δεν πρόκειται να συζητήσει σοβαρά ένα συμβιβασμό.

Συναυλία Ειρήνης

Την ειρήνη φέρνουν μόνο οι λαοί με την πάλη τους!

Την Τρίτη 29/3 πραγματοποιήθηκε η «συναυλία ειρήνης» στα Προπύλαια με τη συμμετοχή πλήθους κόσμου. Πάνω από δέκα χιλιάδες άνθρωποι παραβρέθηκαν στη συναυλία υπέρ της ειρήνης και ενάντια στη ρωσική εισβολή στην Ουκρανία, η οποία διοργανώθηκε από τη συλλογικότητα «Αλληλεγγύη για όλους» και στην οποία συμμετείχαν δεκάδες μουσικοί και καλλιτέχνες.

Και ως εδώ θα έλεγε κανείς τι μεμπτό μπορεί να υπάρξει σε μια συναυλία ειρήνης;

Μέρες πριν την πραγματοποίηση της συναυλίας, ξεκίνησε σφοδρή επίθεση από την κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας σε συστημικά ΜΜΕ αλλά και στα social media για τον χαρακτήρα της συναυλίας. Το κατά πόσο δηλαδή καταδικάζεται ξεκάθαρα η ρωσική εισβολή στην Ουκρανία αλλά κυρίως στο αν στηρίζεται ανοικτά η κυβέρνηση Ζελένσκι και επί της ουσίας η ΑμερικανοΝΑΤΟϊκή πολιτική, σαν η «σωστή πλευρά της ιστορίας». Γιατί είναι όλοι αυτοί που ξαφνικά εμφανίζονται ως δήθεν υποστηρικτές του ουκρανικού λαού - οι ΗΠΑ, το ΝΑΤΟ και η ΕΕ - που εδώ και δεκαετίες στριμώχνουν τη Ρωσία, προωθώντας το σχέδιο περικύκλωσής της. Και ενώ γνώριζαν πολύ καλά τι συνέπειες μπορεί να είχε αυτό το σχέδιο, αδιαφορούσαν για τη ζωή και την τύχη του ουκρανικού λαού.

Είναι η κυβερνητική πολιτική, η πολιτική της εξάρτησης και του «ανήκομεν εις τη Δύση» που εμπλέκει τη χώρα και τον

λαό στα πολεμικά μέτωπα. Είναι η πολιτική της ντόπιας εξαρτημένης αστικής τάξης που είτε στέλνοντας απευθείας πολεμικό εξοπλισμό είτε μετατρέποντας τη χώρα σε μια απέραντη μόνιμη ΝΑΤΟϊκή βάση, προσπαθεί να κερδίσει την εύνοια των ιμπεριαλιστικών αφεντάδων της. Αυτή η πολιτική για να προχωρήσει χρειάζεται τον λαό, τους εργαζόμενους και τη νεολαία στο περιθώριο. Με ασταμάτητη συστημική προπαγάνδα, άπλετο αντικομμουνισμό και στοχευμένη επίθεση στα αντιιμπεριαλιστικά-αντιαμερικανικά αισθήματα του λαού επιχειρείται να φιωθεί κάθε φωνή αμφισβήτησης της κυβερνητικής πολιτικής. Δεν είναι ξεκομμένοι, άλλωστε, απ' αυτό το πλαίσιο φίμωσης οι πρόσφατοι νόμοι για την εξόντωση εντύπων, δημοσιογράφων, ιστοσελίδων κ.λπ.

Είναι, όμως, και ξεδιάντροπη η εμπλοκή του ΣΥΡΙΖΑ στη διοργάνωση της συναυλίας αυτής, καθώς και η παρουσία μέχρι και του πρώην πρωθυπουργού Αλ. Τσίπρα εκεί. Όσο και να προσπαθεί ο ΣΥΡΙΖΑ να παρουσιαστεί σαν μια πασιφιστική δύναμη και να εκμεταλλευτεί για τη δική του εκλογική ενίσχυση τα αντιπολεμικά αισθήματα του λαού, τα πεπραγμένα της δικής του κυβερνητικής θητείας παραμένουν. Η επέκταση των ΝΑΤΟϊκών βάσεων στη χώρα, η «σύσφιξη» των σχέσεων με τις ΗΠΑ -ακόμη και μετά την εκλογή Τραμπ- και τα συγχαρητήρια που δέχτηκε για την εξαιρετική δουλειά που έκανε υπηρετώντας τα σχέδια των ΑμερικανοΝΑΤΟϊκών στην περιοχή, δε σβήνο-

νται. Όσο και αν σοκάρεται η αντιπολίτευση του ΣΥΡΙΖΑ, λοιπόν, από τη σφοδρή κυβερνητική -και όχι μόνο- επίθεση, γνωρίζει από πρώτο χέρι ότι το σύστημα της εξάρτησης (που και ο ίδιος ως κυβέρνηση υπηρέτησε) απαιτεί πλήρη και απόλυτη ευθυγράμμιση, όταν τα συμφέροντα των ιμπεριαλιστών το απαιτούν.

Με αφορμή τη συναυλία και την όλη αντικομμουνιστική υστερία, γίνεται και μια προσπάθεια να ξεπλυθεί ο φασιστικός εσμός, που εδώ και δεκαετίες δεν άρθρων κουβέντα για τους πολέμους των ΗΠΑ και του ΝΑΤΟ, ενώ ξεσπάθωνε σε βάρος των προσφύγων που γεννούσαν οι πόλεμοι αυτοί. Υποκριτικά χύνουν τα δάκρυά τους για τους συγκεκριμένους πρόσφυγες, ενώ επί της ουσίας είναι δεκανίκια της πολιτικής που προκαλεί και συντηρεί

το έγκλημα που εξελίσσεται στην περιοχή.

Το ΚΚΕ(μ-λ), εκτιμώντας τα αντιπολεμικά αισθήματα και αντανάκλαστικά του λαού και της νεολαίας που οδήγησαν σε μια μαζική συναυλία, έκανε παρέμβαση, μοιράζοντας προκηρύξεις για το ζήτημα του πολέμου και της απεργίας. Κόντρα σε εκλογικές αυταπάτες και λογικές του «μικρότερου κακού». Για την ανάγκη να βγει ο λαός στον δρόμο ενάντια στην επέμβαση στην Ουκρανία, κόντρα σε Ρωσία-ΗΠΑ-ΝΑΤΟ και να φωνάξει πως οι λαοί δεν έχουν ανάγκη από προστάτες. Γιατί η «σωστή πλευρά της ιστορίας» για τους λαούς είναι ΑΠΕΝΑΝΤΙ από τον ιμπεριαλισμό και τους υπηρέτες του, όπως έγραφε και ο τίτλος της προκήρυξης που μοιράστηκε.

«Σωστή πλευρά της Ιστορίας»

Το νέο δόγμα και οι φόβοι του συστήματος

Από σοβαρή ανησυχία φαίνεται να διακατέχεται το κυβερνητικό επιτελείο, αντανάκλωντας ταυτόχρονα την ανησυχία της ντόπιας άρχουσας τάξης, σχετικά με τον τρόπο που ερμηνεύει ο λαός τη ρωσική εισβολή στην Ουκρανία, την επικινδυνότητα της κατάστασης, την άμεση συμμετοχή-εμπλοκή της χώρας, αλλά και την επίδραση του πολέμου σε όλους τους τομείς της ζωής. Ουσιαστικά η ανησυχία τους αφορά το κατά πόσο μπορούν, σε συνθήκες καπιταλιστικής λαίλαπας και ιμπεριαλιστικής βαρβαρότητας, να πείθουν τον λαό, τους εργαζόμενους και τη νεολαία να στοιχηθούν στα κελεύσματα τους.

Οι καταγιγιστικές εξελίξεις που παράγει ο ανταγωνισμός ΗΠΑ-Ρωσίας σε παγκόσμιο επίπεδο και ιδιαίτερα στην ευρύτερη περιοχή μας, τινάζουν στον αέρα οποιοδήποτε αφήγημα επιχειρούν να στήσουν και να πλασάρουν η κεφαλαιοκρατική τάξη και το αστικό πολιτικό προσωπικό της. Ο «αναβαθμισμένος ρόλος και θέση της χώρας» και η «ανάπτυξη» έχουν γίνει τα πιο σύντομα ανέκδοτα, ανακυκλώνοντας, εντείνοντας και πολλαπλασιάζοντας τα ζόρια και τα προβλήματα της αστικής διαχείρισης.

Την ίδια στιγμή, πάνω στο έδαφος που διαμόρφωσε η αντιλαϊκή-αντεργατική επίθεση των τελευταίων 15 χρόνων, με συνέπεια την αποστοιχία και την ανεμπιστοσύνη των λαϊκών μαζών από και προς το σύστημα, εκφράζεται η απροθυμία να συστρατευτούν με το νέο δόγμα που υπηρετεί τα συμφέροντα και τους σχεδιασμούς των Αμερικάνων ιμπεριαλιστών. Η «σω-

στή πλευρά της Ιστορίας» που απαιτεί και επιβάλλει μια χώρα αμερικανοΝΑΤΟϊκό ορμητήριο παραδομένη «από την Κέρκυρα μέχρι το Καστελόριζο και από την Κρήτη μέχρι τη Θράκη» στα «καλά χέρια» των Αμερικάνων ιμπεριαλιστών (Τασούλας) και τον λαό θυσία «να ματώνει δίπλα σε Αμερικανούς στρατιώτες» (Παναγιωτόπουλος), δεν φαίνεται να έχει τη συγκατάθεση, να μπορεί να πείσει τον λαό.

Αυτό τουλάχιστον καταγράφεται στα δημοσκοπικά ευρήματα, χωρίς να παραγνωρίζει κανείς το φιλτράρισμα και την κατά το δοκούν αξιοποίηση τους. Έτσι στη δημοσκόπηση της MRB, το 42,8% απάντησε ότι είναι «εναντίον της επέμβασης αλλά αναγνωρίζω ότι η Ρωσία σε κάποια πράγματα είχε δίκιο και εύλογες ανησυχίες» και το 8,1% απάντησε ότι «Αναγνωρίζω ότι η Ρωσία είχε σοβαρούς λόγους να επέμβει στην Ουκρανία και τη στηρίξω». Δηλαδή, το 50,9% αναγνωρίζει «δίκιο» στη Ρωσία, ανεξάρτητα από το αν καταδικάζει ή όχι τη στρατιωτική επιχείρηση. Το 85,4% συμφωνεί με την αποστολή ανθρωπιστικής βοήθειας, ενώ το 73,1% διαφωνεί με την αποστολή όπλων.

Στη δημοσκόπηση της εταιρείας Metron Analysis, το 40% φοβάται ότι ο πόλεμος στην Ουκρανία είναι πιθανό να οδηγήσει σε παγκόσμια σύρραξη. Το 60% τάσσεται υπέρ των κυρώσεων στη Ρωσία, ενώ το 30% είναι κατά. Το 66% διαφωνεί με την αποστολή πολεμικού υλικού, ενώ το 29% συμφωνεί με την απόφαση αυτή.

Η δημοσκοπική εταιρεία ALCO καταγράφει το 55% να πιστεύει ότι η θέση της Ελλάδας υπηρετεί τα εθνικά συμφέροντα

«αρκετά» (38%) ή «πολύ» (17%), ενώ το 37% να πιστεύει ότι τα υπηρετεί «καθόλου» (27%) ή «λίγο» (10%).

Στη δημοσκόπηση της εταιρείας Euroscopia που διεξήχθη σε έξι ευρωπαϊκές χώρες και δημοσιεύτηκε στο Politico, το ένα τρίτο των ερωτηθέντων (34%) στην Ελλάδα χαρακτηρίζει την εισβολή της Ρωσίας «απαράδεκτη αλλά κατανοητή», το 53% πιστεύει ότι η χώρα κινδυνεύει «πολύ» ή «κάπως». Επιπλέον, το 63% των ερωτηθέντων υποστήριξε την ανάγκη η ΕΕ να δημιουργήσει τον δικό της στρατό, έτσι ώστε οι χώρες να μην εξαρτώνται από το ΝΑΤΟ, ενώ το 39% διαφωνεί με τη συμμετοχή της Ουκρανίας στην ΕΕ.

Αξίζει να σημειώσουμε ότι στην προαναφερθείσα δημοσκόπηση της MRB στο σκέλος που αφορά την άποψη των πολιτών για χώρες και οργανισμούς, το 61,6% έχει αρνητική άποψη για τις ΗΠΑ και το 28,9% θετική, το 48,2% έχει αρνητική άποψη για την ΕΕ και το 45,2% θετική, ενώ για τη Γαλλία το 77,9% έχει θετική άποψη και το 21,9% αρνητική.

Εμφανής είναι η αδυναμία του συστήματος να πείσει, να στοιχίσει, να στρατεύσει τις λαϊκές μάζες. Ας δήλωνε περικαρής ο Ν. Δένδιας κατά την επίσκεψή του στις ΗΠΑ, δέκα μέρες μόλις μετά την ορκωμοσία της κυβέρνησής του, ότι «Ο όποιος αντιαμερικανισμός υπήρχε τις προηγούμενες δεκαετίες έχει ολοσχερώς εξαλειφθεί», αναγνωρίζοντας εμμέσως και τη θετική συμβολή του ΣΥΡΙΖΑ στην υπόθεση αυτή.

Εμφανής, όμως, είναι και η απουσία του αντιπολεμικού-αντιιμπεριαλιστικού

κινήματος, που οδηγεί τον λαό να αντιμετωπίζει, να αναλύει και να ερμηνεύει έναν πόλεμο μέσα από τα μάτια και τα συμφέροντα των ιμπεριαλιστών. Πρόκειται για μια διαδικασία που αντί να συγκεντρώνει λαϊκές δυνάμεις για τη σύγκρουση με το κεφάλαιο και τον ιμπεριαλισμό, οδηγεί στην αναζήτηση ξένων πλάτων, στην επιλογή δυνάστη, με τραγικά και ολέθρια αποτελέσματα.

Το σύστημα θέλει τον λαό προσαρμοσμένο και υποταγμένο στα νέα δεδομένα, στις ανάγκες και τις απαιτήσεις των ιμπεριαλιστών. Βρισκόμαστε μπροστά σε μια νέα άνευ προηγούμενων πολιτική και ιδεολογική επίθεση, προκειμένου να επιβληθεί ένα άκρως αντιδραστικό κλίμα που θα συνοδεύει και θα υπηρετεί το δόγμα της «σωστής πλευράς της Ιστορίας». Η ένταση της πολιτικής της φασιστικοποίησης θα συνοδεύει το βάθεμα της ιμπεριαλιστικής εξάρτησης.

Έχουν χίλιους λόγους να ανησυχούν. Πλέον είναι αδύνατον να συγκαλυφθεί η συσσωρευμένη λαϊκή οργή ενάντια στην αντιλαϊκή κυβερνητική πολιτική, μέρος της οποίας καταγράφεται σε όλες τις δημοσκοπήσεις. Το βέβαιο είναι ότι κοινωνικά έχει συγκεντρωθεί ένα εύφλεκτο και εκρηκτικό μίγμα. Η πυρίτιδα αποτελείται από τα σύνθετα υλικά του ιμπεριαλιστικού ανταγωνισμού και του πολέμου, της ακρίβειας και της φτώχειας, της κρίσης και της παρατεταμένης αντιλαϊκής-αντεργατικής επίθεσης, της πανδημίας, του γκρεμίσματος των αυταπατών και των ελπίδων. Το ζητούμενο είναι πώς, πότε και ποιος θα ανάψει το φυτίλι.

Ρωσία-Ουκρανία

Σενάρια «παγίδευσης»

του Βασίλη Σαμαρά

Σε πολλά δημοσιεύματα στα ΜΜΕ, αλλά και σε απόψεις που εκφέρονται από διάφορους αναλυτές διατυπώνεται το ερώτημα περί του αν ο Πούτιν εισβάλλοντας στην Ουκρανία «έπεσε στην παγίδα» που επιδέξια του έστησαν οι ΗΠΑ. Ορισμένοι, μάλιστα, απαντάνε στο ερώτημα καταφατικά. Την άποψή τους αυτή τη στηρίζουν πρώτον σε δηλώσεις που έγιναν από μεριάς ΗΠΑ, ΝΑΤΟ αλλά και του ίδιου του προέδρου των ΗΠΑ, Μπάιντεν.

Ότι δηλαδή ΗΠΑ-ΝΑΤΟ δεν προτίθενται να στείλουν στρατιωτικές δυνάμεις στο έδαφος της Ουκρανίας ή να εμπλακούν σε άμεση στρατιωτική αντιπαράθεση με τη Ρωσία. Τις δηλώσεις Μπάιντεν που διαχώρισε κατά κάποιο τρόπο την πιθανότητα εισβολής, ανάμεσα σε μια εισβολή περιορισμένης κλίμακας και σε μια ευρύτερης. Το ότι γενικότερα η αντίδραση της Δύσης, καθώς περιοριζόταν στην εξαγγελία οικονομικών, πολιτικών κυρώσεων, λειτουργούσε κατά μια έννοια σαν «πράσινο φως» στον Πούτιν για να πραγματοποιήσει την εισβολή.

Δεύτερο, τη στηρίζουν στα δεδομένα που εμφανίστηκαν «επί του πεδίου» και γενικότερα μετά την εισβολή. Στο γεγονός ότι η ουκρανική αντίσταση εμφανίζεται πολύ πιο σκληρή από όσο ίσως αναμενόταν. Στο ότι ο ρωσικός στρατός -πάντα κατά ορισμένες εκτιμήσεις- δεν φαίνεται να πετυχαίνει τους στόχους του μετά από ένα μήνα επιχειρήσεων. Η παράταση των μαχών δημιουργεί περιθώρια μεγαλύτερης ενίσχυσης των ουκρανικών δυνάμεων με πιο σύγχρονα και αποτελεσματικότερα οπτικά συστήματα από τη Δύση.

Ταυτόχρονα συντελεί στο να εμφανίζονται σοβαρά προβλήματα στη λειτουργία του ρωσικού εκστρατευτικού σώματος, ενώ γίνεται λόγος για σημαντικές απώλειες σε άνδρες και στρατιωτικό υλικό. Οι κυρώσεις ήδη δημιουργούν σοβαρά προβλήματα στη ρωσική οικονομία και μέλλεται να δημιουργήσουν περισσότερα, αυξάνοντας έτσι τις πιέσεις στη ρωσική πλευρά. Η ρωσική εισβολή οδήγησε στη μεγαλύτερη συσπείρωση των δυτικών δυνάμεων υπό την ηγεσία των ΗΠΑ και ενάντια στη Ρωσία. Γενικότερα η εικόνα της Ρωσίας φθίνει με ραγδαίους ρυθμούς σε παγκόσμια κλίμακα, όπως μάλιστα χαρακτηριστικά εμφανίστηκε στη μεγάλη πλειοψηφία που καταδίκασε στη Γενική Συνέλευση του ΟΗΕ τη ρωσική εισβολή.

Δεν θα σταθώ εδώ στο πόσο βάσιμες είναι αυτές οι εκτιμήσεις. Όπως συνήθως συμβαίνει, άλλες έχουν μια μικρότερη ή μεγαλύτερη βάση και άλλες απλώς υπηρετούν προπαγανδιστικές στοχεύσεις. Με απασχολεί η απάντηση στο ερώτημα που τέθηκε.

Όσο με αφορά, έχω επίγνωση ότι σχεδιασμοί κάθε μορφής εκπονούνται συνεχώς στα διάφορα επιτελεία, όχι μόνο των ΗΠΑ αλλά όλων των ιμπεριαλιστικών χωρών. Μόνο που αυτοί οι σχεδιασμοί δεν εκπονούνται από σεναριογράφους του Χόλλυγουντ, αλλά από επιτελείς που καλούνται να συνυπολογίσουν όλα τα πραγματικά δεδομένα και κινούνται στη βάση των πολιτικών κατευθύνσεων και στοχεύσεων των πολιτικών τους ηγεσιών. Μόνο σε μια τέτοια βάση μπορούμε να ερμηνεύσουμε τις κινήσεις τόσο των ΗΠΑ όσο και της Ρωσίας.

Ένα πρώτο ερώτημα αφορά την ερμηνεία της αδιάλλακτης στάσης των ΗΠΑ πριν την εισβολή. Μια εισβολή που όπως δήλωσε Αμερικανός Βουλευτής αλλά και πολλοί άλλοι, δεν θα επιχειρούνταν, αν οι ΗΠΑ προέβαιναν σε μια δήλωση-δέσμευση ότι η Ουκρανία δεν θα γίνει δεκτή στο ΝΑΤΟ. Το αν αρκούσε μια τέτοια δήλωση είναι βέβαια ένα ερώτημα, το γεγονός ωστόσο είναι άλλο. Είναι το ότι οι ΗΠΑ διακήρυξαν το ακριβώς αντίθετο. Το ότι δηλαδή το ΝΑΤΟ και για «λόγους αρχής» (!) κρατά πάντα ανοιχτή την πόρτα σε όποια χώρα (όπως η Ουκρανία λ.χ.) προτίθεται να ενταχθεί σε αυτό. Ταυτόχρονα, απέρριπταν συλλήβδην τις ρωσικές προτάσεις για μια συνολική διευθέτηση τόσο του «ουκρανικού» ζητήματος όσο και μιας συνολικής «αρχιτεκτονικής ασφάλειας» στον ευρωπαϊκό χώρο και ευρύτερα.

Το να ερμηνευτεί μια τέτοια στάση σαν παρώθηση της Ρωσίας στο να επέμβει σημαίνει ότι προσπερνιέται το τι θα σήμαινε η αντίθετή της. Θα σήμαινε πολύ απλά ότι οι ΗΠΑ παραιτούνται από μια στρατηγική κατεύθυνση την οποία προωθούν εδώ και τρεις δεκαετίες και ακόμη χειρότερα, ότι υποχωρούν μπροστά στην απειλή της Ρωσίας να επέμβει στρατιωτικά στην Ουκρανία.

Ας θυμίσουμε, λοιπόν, κάποια πράγματα. Βασική στρατηγική κατεύθυνση των ΗΠΑ αποτελεί εδώ και πολλές δεκαετίες η διαμόρφωση όρων παγκόσμιας κυριαρχίας τους. Αυτός ο στόχος προωθήθηκε με τον πιο αποφασιστικό τρόπο μετά τις ανατροπές του 1989-1991, καθώς αυτές θεωρήθηκε ότι παρέχουν στις ΗΠΑ την «ιστορική ευκαιρία» για την επίτευξή του. Στα πλαίσια αυτής της πολιτικής προώθησαν την επέκταση του ΝΑΤΟ μέχρι τα σύνορα της Ρωσίας και σε μια κατεύθυνση περικύκλωσης, περίσφιξης και τελικά εξουθένωσης της. Για το κλείσιμο αυτής της «λαβίδας» έλλειπε το «κομμάτι» της Ουκρανίας, που στην περίπτωση της συμπυκνώνονταν μια σειρά κρίσιμα ζητήματα οικονομικού, πολιτικού, στρατιωτικού και πάνω απ' όλα γεωστρατηγικού χαρακτήρα. Οι ΗΠΑ, όπως και από τη μεριά της η Ρωσία, δεν θα μπορούσαν να παραιτηθούν από τη διεκδίκησή της.

Δεύτερο. Βασικό στοιχείο, επίσης, της στρατηγικής των ΗΠΑ ήταν η προσπάθεια σύσφιξης της ενότητας του δυτικού μπλοκ και για την ακρίβεια η «πειθάρχηση» των Ευρωπαίων ιμπεριαλιστών στους σχεδιασμούς και τις επιταγές των ΗΠΑ, πολύ πε-

ρισσότερο σε μια περίοδο που εκδηλώνονταν αντιθέσεις ή και «φυγόκεντρες» τάσεις, όπως μάλιστα πολύ πιο έντονα εμφανίζονταν στο ενεργειακό ζήτημα. Ως προς αυτό, πέρα από τις πιέσεις που ασκούσαν οι ΗΠΑ, διέθεταν μια ήδη «δοκιμασμένη» πολλές φορές στο παρελθόν μεθόδευση. Τη «μεταφορά» του όποιου ζητήματος αναδεικνυόταν στο πεδίο της έντασης. Τη δημιουργία εντάσεων σε τέτοια κλίμακα που θα έθετε το δίλημμα στους Ευρωπαίους ιμπεριαλιστές (και όχι μόνο) να επιλέξουν αν είναι με τον σύμμαχο (ΗΠΑ) ή με τον «εχθρό».

Τρίτο. Μια συμφωνία με τη Ρωσία (απίθανο βέβαια, αλλά ως αναφερθεί έστω σαν υπόθεση εργασίας) θα δημιουργούσε ένα προηγούμενο που θα μπορούσε να ερμηνευτεί από άλλες πλευρές με τρόπο που θα δημιουργούσε σοβαρά προβλήματα στις ΗΠΑ. Αναφέρομαι κυρίως στην περίπτωση της Κίνας και της διένεξής της με τις ΗΠΑ για το ζήτημα της Ταϊβάν. Μια υποχώρηση των ΗΠΑ στο ουκρανικό ζήτημα θα μπορούσε να θεωρηθεί από την Κίνα ως ότι ανάλογες υποχωρήσεις θα μπορούσε να κάνει και στο ζήτημα της Ταϊβάν.

Τέταρτο. Το γεγονός ότι κανείς δεν θα μπορούσε να προβλέψει με ασφαλή τρόπο το πώς θα εξελισσόταν η ρωσική εισβολή από στρατιωτική άποψη. Από «μετά» ξεπετάγονται πολλοί «σοφοί», αλλά από τα πριν τίποτα δεν είναι δεδομένο. Πολύ περισσότερο που οι περισσότερες εκτιμήσεις συνέκλιναν στην άποψη ότι ο ουκρανικός στρατός δεν θα μπορούσε να αντέξει περισσότερο από μερικές μέρες. Αναφέρονταν, μάλιστα, η εμπειρία του Αφγανιστάν, όπου ο «άρτια εκπαιδευμένος» και εξοπλισμένος από τις ΗΠΑ στρατός του κατέρρευσε μέσα σε λίγες μέρες απέναντι στους «ατάκτους» των Ταλιμπάν, οι οποίοι φθάσανε δια περιπάτου στην Καμπούλ.

Βεβαίως τα πράγματα δεν εξελίχθηκαν με αυτόν τον τρόπο. Αλλά ποια ηγεσία (των ΗΠΑ εν προκειμένω) θα έπαιρνε το ρίσκο να ωθήσει τους Ρώσους σε μια εισβολή με υπαρκτή την πιθανότητα μιας τέτοιας εξέλιξης;

Πέμπτο. Αναμφίβολα η ουκρανική αντίσταση δημιούργησε σοβαρά προβλήματα στη ρωσική πλευρά. Ωστόσο, υπάρχει και μια «ανάγνωση» των εξελίξεων αρκετά διαφορετική από αυτήν που εμφανίζεται στα ΜΜΕ της Δύσης. Ας εξηγηθώ. Η κατάληψη της Μαριούπολης ολοκληρώνει τη διαμόρφωση μιας ζώνης

ελεγχόμενης από τους Ρώσους μέχρι τη Χερσόνα και μετατρέπει τη θάλασσα του Αζόφ σε ρωσική λίμνη. Ταυτόχρονα αυτό που διαφαίνεται και το οποίο επισημαίνεται και από στρατιωτικούς αναλυτές είναι ορισμένες κινήσεις των ρωσικών στρατιωτικών δυνάμεων. Πρόκειται για κινήσεις από τον Βορρά και τον Νότο που συγκλίνουν σε μια κατεύθυνση περικύκλωσης των κύριων δυνάμεων (του «ανθού» όπως χαρακτηρίζεται) του ουκρανικού στρατού και ο οποίος βρίσκεται στο κέντρο της ανατολικής Ουκρανίας και στα όρια του Ντονμπάς. Είναι πιθανό, μάλιστα, αυτό να σημαίνει η ανακοίνωση του ρωσικού επιτελείου ότι η ρωσική επιχείρηση περνάει στη δεύτερη φάση της.

Την ώρα που γράφονται αυτές οι γραμμές, δεν μπορεί να ειπωθεί με βεβαιότητα ότι αυτό είναι το σχέδιο του ρωσικού επιτελείου ούτε ότι θα μπορέσει να ολοκληρωθεί με επιτυχία. Μπορεί, όμως, να ειπωθεί το εξής. Το αποφασιστικό πεδίο αυτή την ώρα δεν ορίζεται ούτε από τις οικονομικές ή τις πολιτικές κυρώσεις. Είναι αυτό που διαμορφώνουν οι μάχες που διεξάγονται και που μέλλεται να διεξαχθούν. Η έκβασή τους είναι που θα διαμορφώσει σε καθοριστικό βαθμό και τους όρους των μετέπειτα εξελίξεων. Αν λοιπόν υποθέσουμε ότι η πλάστιγγα του πλέμου θα γείρει υπέρ της ρωσικής πλευράς, πράγμα άλλωστε αρκετά πιθανό με βάση τον συσχετισμό δυνάμεων, τότε για ποια «παγίδα» ποιων σε ποιους θα μπορούμε να μιλάμε;

Τέλος και προς αποφυγήν τυχόν παρανοήσεων. Τα όσα αναφέρονται εδώ το μόνο που δεν θέλουν να πουν είναι πως η Ρωσία βγαίνει νικήτρια σ' αυτή την αναμέτρηση. Αντίθετα και με βάση το σύνολο των δεδομένων του προβλήματος, δεν μπορεί να αποκλεισθεί καθόλου η πιθανότητα να βρεθεί τελικά η Ρωσία «με την πλάτη στον τοίχο».

Μόνο που αυτό δεν θα είναι αποτέλεσμα κάποιων σχεδιασμών «παγίδευσης» της Ρωσίας από τις ΗΠΑ. Θα αποτελεί έκφραση και αποτέλεσμα του κατά πόσο η ρωσική πλευρά εκτίμησε σωστά από τη μεριά της το σύνολο των δεδομένων του προβλήματος, τους πραγματικούς συσχετισμούς στον κόσμο, αλλά και τις δικές της δυνατότητες.

Έτσι ή αλλιώς, είναι πολλά και άκρως σημαντικά τα όσα μέλλεται να ακολουθήσουν και τα οποία θα καθορίσουν την πορεία των πραγμάτων.

B.Σ.

Το ΚΚΕ για τον πόλεμο στην Ουκρανία

Προβλήματα μεθοδολογίας και προβλήματα ουσίας

Για μια ακόμη φορά το ΚΚΕ βρίσκεται μπροστά στην ανάγκη να «συνταιριάσει» τη λαθεμένη πολιτική του γραμμή με την αδυσώπητη πραγματικότητα. Τη γραμμή που αρνείται τον ιμπεριαλισμό και περιορίζει τον ανταγωνισμό στο επίπεδο των «επιχειρηματικών ομίλων», τη γραμμή που αναγορεύει όλες τις χώρες σε «ιμπεριαλιστικές», τη γραμμή που υποβιβάζει τη Ρωσία σε «δευτεροκλασάτη» καπιταλιστική χώρα. Παράλληλα, και στη βάση αυτής της γραμμής, αναδεικνύονται οι αντιφάσεις ανάμεσα στις διακηρύξεις και τα «σαλπίσματα» ενάντια (μάλιστα) σε έναν «ιμπεριαλιστικό πόλεμο» από τη μια και στην πολιτική του πρακτική που περιορίζεται σε λίγες κομματικές αντιπολεμικές εκδηλώσεις από την άλλη.

Η οπτική του ΚΚΕ για το σημερινό κόσμο

Μπορούμε να πούμε ότι ο πόλεμος στην Ουκρανία, ως έκφραση του ανταγωνισμού των βασικών ιμπεριαλιστικών δυνάμεων-στρατηγικών αντιπάλων (ΗΠΑ-Ρωσίας), δεν προκύπτει από τις μέχρι τώρα εκτιμήσεις του ΚΚΕ.

Πρώτον, δεν προκύπτει από τη φύση των σχέσεων που βλέπει ότι διέπουν τον κόσμο τις οποίες προσδιορίζει ως «σχέσεις ανισότιμης αλληλεξάρτησης (...) όλων των καπιταλιστικών κρατών του πλανήτη, (που) μορφοποιούνται μέσα και από ένα πλήθος διεθνών και περιφερειακών οργανισμών, οργανώσεων και συμφωνιών...». Στη βάση αυτών των σχέσεων οι ανταγωνισμοί κυρίως «διεξάγονται με οικονομικά και πολιτικά-διπλωματικά μέσα» και εκδηλώνονται ανάμεσα σε «καπιταλιστικά μονοπώλια, καπιταλιστικά κράτη και τις συμμαχίες τους» (i).

Αυτή η ανάλυση, που πλησιάζει την αντίληψη της «παγκοσμιοποίησης», έχει ως υπόβαθρο την άρνηση από την πλευρά του ΚΚΕ της ιμπεριαλιστικής διάσταση του σημερινού καπιταλιστικού συστήματος (σύμφωνα με τη λενινιστική άποψη) και την παραδοχή ότι όλες οι χώρες (τουλάχιστον οι ανεπτυγμένες) βρίσκονται στο ιμπεριαλιστικό στάδιο. Συνέπεια αυτής της θεώρησης είναι να φεύγουν από το «κάδρο» τα πραγματικά υποκείμενα του ιμπεριαλισμού και του ενδοϊμπεριαλιστικού ανταγωνισμού, οι «συλλογικοί» εκφραστές των μονοπωλίων, τα ιμπεριαλιστικά κράτη, οι «2-3 ληστές με παγκόσμια δύναμη, οπλισμένοι από την κορφή ως τα νύχια... που τραβούν όλη τη γη στον πόλεμό τους για το μίρρασμα της λείας τους», όπως λέει και ο Λένιν (ii). Δημιουργεί αυταπάτες για «ειρηνικές» διευθετήσεις «προς όφελος των επιχειρηματικών ομίλων» και υποβαθμίζει τους πραγματικούς κινδύνους για τους λαούς από έναν λυσσαλέο ανταγωνισμό για το ποιος, από τους βασικούς «παίκτες», θα επικρατήσει έναντι των αντιπάλων του. Βέβαια, κι αυτούς τους «επιχειρηματικούς ομίλους», αυτό το νέο υποκείμενο της αντιλενινιστικής γελοιογραφίας του ιμπεριαλισμού, για τους οποίους έχουν γραφτεί τόνοι αποφάσεων, τους έχει εξαφανίσει τώρα τελευταία, με τη χαρακτηριστική ευκολία του οπορτουνιστή που προσαρμόζεται στις ανάγκες των καιρών.

Στη βάση αυτής της προσέγγισης,

ακόμη και τώρα, και ενόσω ο ανταγωνισμός ανάμεσα σε ΗΠΑ και Ρωσία για γεωπολιτική ισχύ έχει φτάσει σε επίπεδα παροξυσμού, το ΚΚΕ αναφέρει ως επίδικό του πολέμου στην Ουκρανία το «...ποιος θα βάλει στο χέρι τον ορυκτό πλούτο, την Ενέργεια, τα εδάφη και το εργατικό δυναμικό, τους αγωγούς και τα δίκτυα μεταφοράς εμπορευμάτων, τις αγορές για τα συμφέροντα των μονοπωλίων του» (iii). Επιπλέον αναδεικνύει ως σημαντικό παράγοντα των εξελίξεων «τους ισχυρούς ανταγωνισμούς στο εσωτερικό της ουκρανικής αστικής τάξης... για το αν η χώρα ενταχθεί στη μια ή στην άλλη ιμπεριαλιστική συμμαχία» (iv), υποβαθμίζοντας πάλι τις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις και ανταγωνισμούς.

Δεύτερον, δεν προκύπτει από τη διάταξη των ιμπεριαλιστικών δυνάμεων που βλέπει το ΚΚΕ ότι υπάρχει σήμερα στον κόσμο. Από το γεγονός ότι θεωρεί ως βασικό στοιχείο που «έντονα χαρακτηρίζει τις διεθνείς σχέσεις», την «όξυνση της αντιπαράθεσης ΗΠΑ-Κίνας για την πρωτοκαθεδρία στο παγκόσμιο ιμπεριαλιστικό σύστημα» (i). Και ότι σ' αυτή τη διάταξη δυνάμεων η Ρωσία κατέχει ήσσονα θέση (τουλάχιστον μέχρι πριν ένα μήνα), σε τέτοιο επίπεδο, που η αναφορά των θέσεων του 21ου Συνεδρίου στη Ρωσία να περιορίζεται όλο κι όλο σε 6-7 αράδες. Κι ακόμη παραπάνω, να αναφέρεται στο ίδιο κείμενο (θέση 14), ότι οι ΗΠΑ, θεωρώντας το σχήμα της Συνόδου των 7 «ξεπερασμένο», προσπαθούν να το διευρύνουν με την «Αυστραλία, Νότια Κορέα, Ινδία και Ρωσία σε μια προσπάθεια δημιουργίας μιας νέας αντικινεζικής συμμαχίας»!!

Τώρα βέβαια, κάτω από την πίεση των γεγονότων, το ΚΚΕ με την τελευταία απόφαση της ΚΕ του (iv) και χωρίς καμιά εξήγηση (ούτε λόγος για αυτοκριτική) σβήνει τελείως την Κίνα από το διεθνές ταμπλό (δεν υπάρχει καμιά απολύτως αναφορά σ' αυτήν), πετάει στα αζήτητα την «αντικινεζική συμμαχία» που θα έστηναν οι ΗΠΑ με τη Ρωσία και μιλάει για «τους ανταγωνισμούς... ανάμεσα στις ΗΠΑ, το ΝΑΤΟ και την ΕΕ... από τη μία πλευρά, και, από την άλλη τη στρατηγική της καπιταλιστικής Ρωσίας...».

Για τον χαρακτηρισμό των σύγχρονων (και όχι μόνο) εξελίξεων ως «ιμπεριαλιστικό πόλεμο»

Συνέπεια της προσέγγισης που κάνει το ΚΚΕ για τον σημερινό κόσμο, είναι και ο χαρακτηρισμός του πολέμου στην Ουκρανία ως «ιμπεριαλιστικού». Δεν είναι καινούργια αυτή η τοποθέτησή του, ίσως όμως είναι η πρώτη φορά που επιχειρεί τόσο επίμονα να αιτιολογήσει τη θέση αυτή με άρθρα και μακροσκελείς αναφορές στον Λένιν. Η πιο «εμπεριστατωμένη» προσπάθεια θα λέγαμε ότι είναι αυτή που γίνεται στο «Ριζοσπάστη» του Σαββατοκύριακου 12-13 /3/2022 (v).

Ας το δούμε πιο συγκεκριμένα:

Α) Όλα τα αποσπάσματα που παρατίθενται από τον Λένιν γράφτηκαν, όπως ομολογεί ο συντάκτης του άρθρου, μέσα στη φωτιά του Α' Παγκόσμιου Πολέμου.

Β) Αμέσως μετά το πρώτο απόσπασμα του Λένιν γράφεται από τον συντάκτη μια παράγραφος που συμπυκνώνει για

μας την ουσία της άποψης του ΚΚΕ:

«Πρόκειται λοιπόν για τον πόλεμο που αντιστοιχεί στο ανώτατο ιμπεριαλιστικό στάδιο του καπιταλισμού. Για πόλεμο στον οποίο συμμετέχουν και διευθύνουν οι αστικές τάξεις καπιταλιστικών κρατών που βρίσκονται ενταγμένα στο ιμπεριαλιστικό σύστημα... Το βασικό περιεχόμενο αυτού του πολέμου είναι πόλεμος ανάμεσα σε μεγάλους συνασπισμούς - συμμαχίες ιμπεριαλιστικών κρατών που οδηγούνται στην πολεμική αναμέτρηση... για λογαριασμό των μονοπωλιακών ομίλων, των αστικών τάξεων του κάθε καπιταλιστικού κράτους.»

Η πρώτη πρόταση που φαίνεται να αποτελεί εισαγωγή στη δεύτερη υπονοεί ότι ο χαρακτηρισμός «ιμπεριαλιστικός πόλεμος» προκύπτει μιας και «αντιστοιχεί» στο «ανώτατο ιμπεριαλιστικό στάδιο του καπιταλισμού». Εδώ προκύπτει με «γυμνό μάτι» ένα πολύ σοβαρό λάθος, διότι μέσα στο ιμπεριαλιστικό στάδιο του καπιταλισμού μπορούν να υπάρξουν, έχουν υπάρξει και θα υπάρξουν ξανά όχι μόνο ιμπεριαλιστικοί πόλεμοι αλλά και μια ευρεία γκάμα πολέμων. Έτσι, π.χ., υπήρξαν και θα υπάρξουν ξανά εθνικοαπελευθερωτικοί, αντιιμπεριαλιστικοί πόλεμοι. Οπότε η διεξαγωγή ενός πολέμου στο ιστορικό πολιτικό πλαίσιο του ιμπεριαλιστικού σταδίου του καπιταλιστικού συστήματος δεν τον κάνει αυτόματα ιμπεριαλιστικό.

Η δεύτερη πρόταση αποτελεί τον πυρήνα αυτών που θέλει να ισχυριστεί το ΚΚΕ. Αποτελεί μια παραλλαγή, μια διαφορετική διατύπωση της εξίσου λανθασμένης άποψης που έχει το ΚΚΕ ότι όλες οι καπιταλιστικές χώρες σε συνθήκες ιμπεριαλισμού είναι... ιμπεριαλιστικές και ως εκ τούτου κάθε πόλεμος είναι ιμπεριαλιστικός. Στη συγκεκριμένη διατύπωση ονομάζει τον πόλεμο ιμπεριαλιστικό γιατί «συμμετέχουν και διευθύνουν αστικές τάξεις καπιταλιστικών χωρών που είναι ενταγμένες στο ιμπεριαλιστικό σύστημα», λες και υπάρχουν αστικές τάξεις καπιταλιστικών κρατών που δεν είναι ενταγμένες σ' αυτό! Στον αντίποδα αυτής της σοφιστείας βρίσκεται η λενινιστική

θέση που φυσικά και δεν ονομάζει όλες τις χώρες ιμπεριαλιστικές, αλλά αντίθετα τις χωρίζει ανάλογα με τη θέση και το ρόλο τους στο καπιταλιστικό-ιμπεριαλιστικό σύστημα:

«...είναι απαραίτητο να σημειώσουμε ότι το χρηματιστικό κεφάλαιο και η αντίστοιχη σ' αυτό διεθνής πολιτική, που οδηγεί στον αγώνα των μεγάλων δυνάμεων για το οικονομικό και πολιτικό μίρρασμα του κόσμου, δημιουργούν μια ολόκληρη σειρά από μεταβατικές μορφές κρατικής εξάρτησης. Χαρακτηριστικές γι' αυτή την εποχή δεν είναι μόνο οι δύο βασικές ομάδες χωρών: οι χώρες που κατέχουν αποικίες και οι αποικιακές χώρες, αλλά και οι ποικίλες μορφές των εξαρτημένων χωρών, που πολιτικά, τυπικά, είναι ανεξάρτητες, στην πράξη όμως είναι μπλεγμένες στα δίκτυα της χρηματιστικής και διπλωματικής εξάρτησης» (ii).

Έτσι, σε συνδυασμό με τις αναφορές που το ΚΚΕ κάνει στον Λένιν, η τοποθέτησή του δημιουργεί μια σειρά προβλήματα ουσίας και μεθοδολογίας. Αν δηλαδή απορρίψουμε ως αντιλενινιστική σοφιστεία τις προηγούμενες αιτιάσεις για τον χαρακτηρισμό του πολέμου στην Ουκρανία ως «ιμπεριαλιστικού πολέμου», οφείλουμε να πάμε σε πιο ουσιαστικά και συγκεκριμένα πεδία για να δούμε εάν αυτός ο χαρακτηρισμός στέκει με βάση την κατάσταση που έχει έως τώρα διαμορφωθεί. Εξηγούμε ευθύς αμέσως!

Ο Λένιν στα κείμενα που παρατίθενται αναφερόταν σ' έναν πόλεμο που ήταν ήδη σε εξέλιξη, σ' έναν τυπικά ευρωπαϊκό αλλά από άποψη ουσίας παγκόσμιο πόλεμο που ήδη διεξαγόταν, με τους ιμπεριαλιστές να συμμετέχουν απευθείας, χωρίς αντιπροσώπους δηλαδή, στον πόλεμο αυτό. Γι' αυτό και όταν το ΚΚΕ επιχειρεί να μιλήσει πιο συγκεκριμένα (τρίτη πρόταση) αναγκάζεται να κάνει ασκήσεις λεκτικής ισορροπίας («ιμπεριαλιστικών κρατών που οδηγούνται στην πολεμική αναμέτρηση») γιατί δεν μπορεί να υποστηρίξει σοβαρά ότι «έχουν οδηγηθεί» αλλά και δεν θέλει να πει ότι «θα οδηγηθούν» κάποια στιγμή στο μέλλον, διότι τότε το αφήγημα του

«ιμπεριαλιστικού πολέμου» καταρρέει.

Για να δούμε όμως και να επιχειρήσουμε συγκεκριμένη ανάλυση της συγκεκριμένης κατάστασης.

Η πολεμική σύγκρουση είναι μεταξύ της Ρωσίας και του ουκρανικού κράτους-καθεστώτος Ζελένσκι που υποστηρίζεται βέβαια (με εξοπλισμό, πληροφορίες από τους αμερικανικούς δορυφόρους και τη CIA, μισθοφόρους κ.λπ.) από ΗΠΑ-ΝΑΤΟ. Ακόμα μπορούμε να πούμε ότι οι ΗΠΑ έχουν εκπαιδεύσει και συμβάλει στη συγκεκριμένη συγκρότηση-διαμόρφωση του ουκρανικού στρατού. Προφανώς ο πόλεμος που συμβαίνει σήμερα είναι προϊόν και αποτέλεσμα της ιμπεριαλιστικής αντίθεσης ΗΠΑ-Ρωσίας, είναι εκδήλωση της ιμπεριαλιστικής αυτής σύγκρουσης με πρώτο άμεσο και βασικό επίδικο την Ουκρανία αλλά όχι μόνο αυτό. Η Ρωσία έχει πραγματοποιήσει μια ιμπεριαλιστική εισβολή στην Ουκρανία, με στόχο να αντιμετωπίσει την επέκταση του ΝΑΤΟ και στην Ανατολική Ευρώπη, αυτήν την ιμπεριαλιστική πρωτοβουλία διαρκείας των ΗΠΑ που έχει φιλοπόλεμα χαρακτηριστικά.

Έτσι, λοιπόν, βρισκόμαστε στη φάση που δεν έχουμε άμεση πολεμική σύγκρουση ΗΠΑ-Ρωσίας, δεν έχουμε «ιμπεριαλιστικό πόλεμο». Όμως ταυτόχρονα ακριβώς λόγω α) του επίδικου που δεν αφορά μόνο την Ουκρανία αλλά αφορά συνολικά την «τάξη στην Ευρώπη», όπως είπε ο Λαβρόφ, αλλά και λόγω β) του ότι ο ένας ιμπεριαλιστής μπήκε ήδη στο πεδίο της μάχης στρατιωτικά και πολεμικά ενάντια στο καθεστώς

που υποστηρίζει ο άλλος, ακριβώς για αυτούς τους λόγους είναι σωστό ότι η ιμπεριαλιστική εισβολή της Ρωσίας στην Ουκρανία έφερε πιο κοντά το ενδεχόμενο ενός ιμπεριαλιστικού (και στην πραγματικότητα παγκόσμιου) πολέμου.

Και έφερε πιο κοντά αυτό το εφιαλτικό ενδεχόμενο ανεξάρτητα εάν ούτε οι ΗΠΑ αλλά ούτε και η Ρωσία, προς ώρας, έχουν αποφασίσει για τη διεξαγωγή ενός τέτοιου πολέμου ενάντια στον άλλο, όχι γιατί όπως οι ίδιοι ομολογούν θα ανοίξει το δρόμο στον ΠΥΡΗΝΙΚΟ ΕΦΙΑΛΤΗ αλλά γιατί εκτιμούν ότι δεν θα βγει κάποιος από τους δύο ΝΙΚΗΤΗΣ μέσα απ' αυτόν!

Συμπερασματικά, εμείς προτιμούμε να αξιολογούμε τα δεδομένα και να περιγράφουμε τις σύγχρονες εξελίξεις ως μια ιμπεριαλιστική σύγκρουση ΗΠΑ-ΝΑΤΟ και Ρωσίας στο έδαφος της Ουκρανίας, που φέρνει πιο κοντά την εφιαλτική προοπτική ενός ιμπεριαλιστικού πολέμου. Είμαστε λοιπόν γενικά πριν από τον ευρωπαϊκό ή γενικευμένο παγκόσμιο ιμπεριαλιστικό πόλεμο, ζούμε τις προετοιμασίες του (πολεμικές και «ειρηνικές») που φέρνουν ήδη ανείπωτη δυστυχία στον ουκρανικό λαό, αλλά και σπρώχνουν σε πολύ άσχημες μέρες τούς λαούς όλου του κόσμου.

Επαγρύπνηση ή αντιπολεμικός συναγερμός;

Θα έλεγε κανείς ότι ο χαρακτηρισμός από το ΚΚΕ του πολέμου που εξελίσσεται στην Ουκρανία ως «ιμπεριαλιστικού» λογικά θα έθετε άλλης κλίμα-

κας, άλλης ποιότητας και άλλης αμεσότητας καθήκοντα για τους λαούς και τους κομμουνιστές. Γιατί οι λαοί δεν θα βρίσκονταν απλώς μπροστά στις προετοιμασίες ενός παγκόσμιου μακελειού, αλλά θα το ζούσαν ήδη. Αντίθετα από αυτό, το ΚΚΕ κάνει αντιπολεμικά σαλπίσματα μόνο διά του «Ριζοσπάστη» και μέσα από αφίσες και στήνει «αντιπολεμικό κίνημα» με κάποιες κομματικές συγκεντρώσεις. Συνεπώς στην αντιφατικότητα του, καλεί το λαό, με την τελευταία απόφαση της Κεντρικής του Επιτροπής, και σε «επαγρύπνηση» αλλά και σε «αντιπολεμικό συναγερμό»!

Στην πραγματικότητα, δεν είναι απλώς η στενή κομματοκεντρική αντίληψη που έχει το ΚΚΕ για το κίνημα που το οδηγεί σ' αυτή τη στάση. Βεβαίως, αυτό είναι ένα μόνιμο χαρακτηριστικό του και εκφράζεται και στα ζητήματα του πολέμου [«Η αγωνία, ο προβληματισμός του λαού, η απέχθεια στον ιμπεριαλιστικό πόλεμο μπορούν να εκφραστούν στον δρόμο της συμπόρευσης με την πολιτική αρχών του ΚΚΕ» (vi)]. Το βασικό όμως είναι η αντίληψη που έχει (ή μάλλον δεν έχει) για τον κόσμο, για τις αντιθέσεις, τους ανταγωνισμούς, την κρίση, τα αδέξια του συστήματος, την επικινδυνότητα για τους λαούς. Ο χαρακτηρισμός κάθε πολέμου που εξελίσσεται στις μέρες μας ως ιμπεριαλιστικού δεν σημαίνει για το ΚΚΕ αναβάθμιση των χαρακτηριστικών και της επικινδυνότητάς του. Το αντίθετο, σημαίνει μια, λίγο-πολύ, «ρουτίνα», ένα απλό «επεισόδιο», «έναν ακόμη κρίκο» (iv), που εναλλάσσεται με τις «ειρηνικές διευθετήσεις». Έτσι, οι αναφορές του για τον κίνδυνο «ευρύτερης ανάφλεξης» δεν έχουν κανένα πολιτικό αντίκρισμα. Στην ουσία αυτό που αποφεύγει να κάνει η ηγεσία του ΚΚΕ, σε όλα τα πεδία της ταξικής πάλης, είναι να εκτιμήσει την κατάσταση όπως είναι και να θέσει τα αντίστοιχα καθήκοντα.

Η συμμετοχή της Ελλάδας στον πόλεμο

Ένα σημείο στο οποίο εστιάζει αρκετά το ΚΚΕ σε σχέση με τον πόλεμο στην Ουκρανία είναι αυτό της συμμετοχής της Ελλάδας σ' αυτόν. Συμφωνούμε απόλυτα με το αίτημα της μη συμμετοχής, της μη εμπλοκής της χώρας κ.λπ. Το ζήτημα που εντοπίζουμε σ' αυτό το σημείο αφορά το από ποια σκοπιά ή, αν θέλετε, ποιός είναι ο χαρακτήρας της συμμετοχής της αστικής τάξης της Ελλάδας στα φιλοπόλεμα ιμπεριαλιστικά σχέδια των ΗΠΑ-ΝΑΤΟ. Οι τοποθετήσεις του ΚΚΕ οδηγούν στην αλά ΚΚΕ «ιμπεριαλιστική πυραμίδα», σύμφωνα με την οποία η συμμετοχή της χώρας μας έχει ιμπεριαλιστικό χαρακτήρα: «Η Ελλάδα συμμετέχει ενεργά σ' αυτούς τους ιμπεριαλιστικούς ανταγωνισμούς, με στόχο τη γεωστρατηγική ανα-

βάθμιση της ελληνικής αστικής τάξης, που δεν είναι τίποτε άλλο από τη συμμετοχή της στο πλιάτσικο και την αναδιανομή της "πίτας"» (vii).

Υποτίθεται ότι το ΚΚΕ, μ' αυτή του την τοποθέτηση, καταλογίζει άμεσες ευθύνες στην αστική «μας» τάξη. Συμβαίνει το ακριβώς αντίθετο, γιατί έτσι αποκρύπτονται οι πραγματικές της ευθύνες, που είναι ότι παραδίδει το λαό και τη χώρα με τον πιο απόλυτο τρόπο στις φιλοπόλεμες απαιτήσεις των Αμερικανονατοϊκών, σαν αποτέλεσμα του βαθιά εξαρτημένου χαρακτήρα της και των μωροφιλοδοξιών της. Η «κατάργηση» της εξάρτησης είναι ένα ακόμη κατασκευάσμα του ΚΚΕ για να αποφύγει την αναμέτρηση με έναν βασικό πυλώνα του συστήματος στη χώρα μας. Στην ίδια βάση, η πάλη ενάντια στο ΝΑΤΟ δεν εντάσσεται στην πάλη για ανεξαρτησία, αλλά προσπαθεί να «συνταιριάσει» την «αντιπολεμική πάλη» με την «πατριωτική στάση», αφού το ΝΑΤΟ δεν ευνοεί τα «εθνικά» μας συμφέροντα: «Είναι ψέμα ότι θωρακίζομαστε από την τουρκική απειλή, γιατί αέρα στα πανιά των τουρκικών αμφισβητήσεων και της αναθεώρησης δίνουν οι ίδιοι ΝΑΤΟικοί...» (iv). «Η συμμετοχή της χώρας στο ΝΑΤΟ και την ΕΕ, οι στρατηγικές σχέσεις με τις ΗΠΑ έχουν δοκιμαστεί, με οδυνηρά αποτελέσματα. Ο ισχυρισμός που παρουσιάζει τον ευρωατλαντικό ιμπεριαλισμό ως προστάτη της κυριαρχίας της χώρας απέναντι στην τουρκική επιθετικότητα, έχει καταρρεύσει» (vi).

Να κλείσουμε με έναν τελευταίο σχολιασμό που προκύπτει από τα τελευταία (και από πληθώρα άλλων) αποσπάσματα. Σύμφωνα με το ΚΚΕ, η χώρα μας ανήκει στην κατηγορία των ιμπεριαλιστικών χωρών, συμμετέχει στο πλιάτσικο της αναδιανομής της «πίτας» στην Ουκρανία, στο Σαχέλ και αλλού ως εκδήλωση των «επιθετικών» χαρακτηριστικών της αστικής «μας» τάξης. Ωστόσο στον ελληνοτουρκικό ανταγωνισμό το ΚΚΕ δεν διακρίνει καμία «ελληνική επιθετικότητα» και ο μόνος επιτιθέμενος είναι η Τουρκία.

Άλλη μια... υποχρεωτική αντίφαση στην πολιτική του ΚΚΕ, αυτή τη φορά χάριν των «εθνικών συμφερόντων». Μόνο που τα «εθνικά συμφέροντα» σήμερα έχουν ταξικό πρόσημο...

i. Θέσεις της ΚΕ του ΚΚΕ για το 21ο Συνέδριο

ii. Ι.Β. Λένιν, «Ο Ιμπεριαλισμός ανώτατο στάδιο του καπιταλισμού», Εκδόσεις Σύγχρονη Εποχή

iii. Συνέντευξη Δ. Κουτσούμπα στην εφημερίδα «ΠΑΤΡΙΣ», «Ριζοσπάστης» 29 Μάρτη 2022

iv. Απόφαση της ΚΕ του ΚΚΕ για τον ιμπεριαλιστικό πόλεμο στην Ουκρανία, Μάρτη 2022

v. «Ο Λένιν του 1916... απαντά το 2022», Αλέκα Παπαρήγα, «Ριζοσπάστης» 12-13 Μάρτη 2022

vi. «Οι ιμπεριαλιστές τη Γη ξαναμοιράζουν, με των λαών το αίμα τα σύνορα αλλάζουν» Γ. Μαρίνος, «Ριζοσπάστης» 5-6 Μάρτη 2022

vii. Ανακοίνωση του Γραφείου Τύπου της ΚΕ του ΚΚΕ, «Ριζοσπάστης» 25 Φλεβάρη 2022

Σχέδιο “Πυξίδα” της ΕΕ ανανεώνει την επιδίωξη του Ευρωστρατού

Στο φόντο του πολέμου στην Ουκρανία, οι ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές βρέθηκαν αντιμέτωποι με στρατηγικά διλήμματα και εξαιρετικά στριμωγμένοι σε όλα τα επίπεδα: πολιτικό, στρατιωτικό, ενεργειακό. Οι οξυμένες αντιθέσεις τους με τις ΗΠΑ παραμερίστηκαν σε ένα βαθμό λόγω της ευρύτητας των εξελίξεων, όμως ανοιχτά μέσα στις συνόδους κορυφής Γαλλία και Γερμανία “κρατάνε τα μπόσικα” της ΕΕ, αρνούμενοι να προσδέσουν πλήρως την περιφέρειά τους στο άρμα των ΗΠΑ, ενώ πάντα πρέπει να υπενθυμίζεται και το σοβαρό δεδομένο της εξόδου του Ηνωμένου Βασιλείου.

Η Γαλλία εστιάζει κυρίως στην “αυτοδύναμη εξωτερική πολιτική” της ΕΕ που φυσικά συνδέεται με την “ευρωπαϊκή στρατηγική για την άμυνα”, δηλαδή την επαναφορά του Ευρωστρατού ως μηχανισμού ιμπεριαλιστικών επεμβάσεων, αλλά και (γιατί όχι;) καταστολής των εσωτερικών αναταραχών μέσα στις ίδιες τις χώρες της ΕΕ. Δεν πρέπει να ξεχνάμε επίσης τις γαλλικές επιδιώξεις και προβλήματα στις χώρες του Σαχέλ.

Από την άλλη μεριά, η Γερμανία την ίδια στιγμή που εξήγγειλε πακέτο εξοπλισμών 150 δισ., κράτησε ανοιχτή την ενεργειακή διασύνδεση με τη Μόσχα. Η πολιτική της Γερμανίας χαρακτηρίζει από στρατηγικό έλλειμμα στον στρατιωτικό τομέα, κάτι που φάνηκε και στην πλήρη αποτυχία της ευρωπαϊκής επιχείρησης “Ειρήνη” στη Λιβύη. Σίγουρα, οι εξελίξεις αυτές βάζουν τον γαλλικό ιμπεριαλισμό σε θέση ισχύος, ενώ και Ιταλία-Ισπανία θα έχουν πιθανό ρόλο.

Μέσα σε αυτό το τοπίο, με την ανακοίνωση του νέου “νέου στρατηγικού δόγματος” της ΕΕ με την ονομασία “στρατηγική Πυξίδα”, οι ευρωπαϊκές ιμπεριαλιστικές δυνάμεις εντάσσουν τη δύναμη 5.000 ανδρών ευρωστρατού στο πλαίσιο και κάτω από την ομπρέλα του ΝΑΤΟ, με το μοντέλο της “συμμαχίας των προθύμων”, προς αποφυγή των εσωτερικών αντιθέσεων. Τα όργανα της ΕΕ θα θέτουν οικονομικούς στόχους για τις χώρες της ΕΕ, ελπίζοντας ίσως έτσι οι Γαλλογερμανοί να απορροφηθεί ένα κομμάτι των προϋπολογισμών σε δικά τους μονοπώλια και να μην οδηγηθούν όλα σε

αμερικάνικους εξοπλισμούς. Είναι χαρακτηριστικό το παράδειγμα της Ελλάδας, που δήλωσε “πρόθυμη” τόσο σε οικονομικό επίπεδο με τα γαλλικά εξοπλιστικά όσο και σε στρατιωτικό (Μάλι κτλ). Έτσι, οι ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές προσπαθούν να “κρύψουν” τα προβλήματά τους αλλά και τις επιδιώξεις τους με έναν μηχανισμό υπό την αιγίδα του ΝΑΤΟ, που όμως αν χρειαστεί θα μπορεί να αναλάβει αυτόνομη δράση και να εξυπηρετήσει τους δικούς τους σχεδιασμούς. Και όλα αυτά χωρίς την ανάγκη να πεισθούν όλοι οι πιθανοί (ή βαλτοί από τις ΗΠΑ) αντιρρησίες εντός της ΕΕ.

Η δύναμη των 5.000 ανδρών ανακινείται να είναι λειτουργική το 2025. Ένας μετριοπαθής στόχος, ίσως πιο ρεαλιστικός από παλιότερα σχέδια που έμειναν στο ράφι για την ΕΕ, που πάντως υπολείπεται από το να αποτελεί σε αυτό το άγριο ανταγωνιστικό περιβάλλον έναν επαρκή στρατιωτικό πόλο που να μπορεί να εξυπηρετήσει τις επιδιώξεις των γαλλογερμανών ιμπεριαλιστών.

Είναι χαρακτηριστικό το πολιτικό έλλειμμα των τοποθετήσεων διάφορων δυ-

νάμων, με κύρια το ΚΚΕ, που βλέπει μονάχα το ζήτημα των ανταγωνισμών των επιχειρηματικών ομίλων και την ΕΕ ως ολότητα και όχι ως έναν μηχανισμό των ιμπεριαλιστικών κρατών για να κυριαρχούν στα εξαρτημένα κράτη, δηλαδή μια νέα εκδοχή της “ιμπεριαλιστικής πυραμίδας”, όπου ΝΑΤΟ-ΕΕ είναι λίγο ως πολύ “διακρατικοί μηχανισμοί” όλων ανεξαιρέτως των κρατών που χαρακτηρίζονται ως “ιμπεριαλιστικά”, όπως π.χ. η Ελλάδα. Διαχέεται έτσι η αυταπάτη ότι στο πλαίσιο της ΕΕ οι εξελίξεις “συναποφασίζονται” από τα όργανα της ΕΕ όπως η Κομισιόν. Απουσιάζουν από το “Ριζοσπάστη” εκτιμήσεις τόσο για το ρήγμα στρατηγικής μεταξύ ΝΑΤΟ-ΕΕ όσο και μεταξύ Γαλλίας-Γερμανίας. Είναι αυτές οι εκτιμήσεις που συσκοτίζουν τις εξελίξεις για ένα ολόκληρο δυναμικό και έφτασαν να χαρακτηρίζουν τον πόλεμο στην Ουκρανία “ιμπεριαλιστικό” (λες και έχει ξεκινήσει ο Τρίτος Παγκόσμιος Πόλεμος με απευθείας αναμέτρηση Αμερικής-Ρωσίας) ή “ανταγωνισμό των επιχειρηματικών ομίλων”, απογυμνώνοντάς τον από το πολιτικό, γεωστρατηγικό του περιεχόμενο.

Κολομβία

Εκλογική κατάρρευση της αντιδραστικής κυβέρνησης

Οι βουλευτικές εκλογές που διεξήχθησαν στην Κολομβία στις 13 του Μάρτη αποκρισταλλώσαν την εντεινόμενη τάση αμφισβήτησης του υπερσυντηρητικού προέδρου Ιβάν Ντούκε και της αντιδραστικής διακυβέρνησης του λεγόμενου «Δημοκρατικού Κέντρου», που στην πραγματικότητα αποτελεί συνασπισμό των δεξιών πτερυγών των κυρίαρχων αστικών παρατάξεων της χώρας.

Ήδη από το 2006, όταν εκλέχθηκε στην προεδρία ο αποσχισθείς από την σοσιαλιστική παράταξη Άλβαρο Ουρίμπε, άρχισε να διαφαίνεται η δεξιά στροφή του πολιτικού βίου στην Κολομβία. Το Κοινωνικό Κόμμα Εθνικής Ενότητας (ΚΚΕΕ), πλειοψηφικό στα δύο κοινοβουλευτικά σώματα, επεδίωξε τον συμβιβασμό ανάμεσα στις δεξιές και τις σοσιαλδημοκρατικές τάσεις, ώστε να επιτευχθεί ενιαία των κυρίαρχων τάξεων απέναντι στην αυξανόμενη λαϊκή δυσαρέσκεια λόγω της οικονομικής κρίσης και προπαντός απέναντι στην εμφύλια σύρραξη με τους αντάρτες των FARC, που είχε φθάσει σε αδιέξοδο.

Στις προεδρικές εκλογές του 2010 αναδείχθηκε νικητής ο Χουάν Μανουέλ Σάντος, υψηλό στέλεχος του ΚΚΕΕ και δεξί χέρι του Ουρίμπε, που δεν μπορούσε να επανεκλεγεί μετά από δύο προεδρικές θητείες. Λαμβάνοντας στον δεύτερο γύρο το 69,1% των ψήφων, ο Σάντος δεσμεύθηκε να συνεχίσει την πολιτική του προκατόχου του για «δημοκρατική ομαλότητα και ασφάλεια», με υποστήριξη όλων σχεδόν των αστικών κομμάτων. Υποσχέθηκε να φθάσει σε συμφωνία με τους αντάρτες των FARC, υπό τον όρο ότι οι τελευταίοι θα παραιτούνταν από τις ένοπλες ενέργειες και θα εντάσσονταν στο κοινοβουλευτικό παιχνίδι, και να εξομαλύνει τις σχέσεις με τη Βενεζουέλα και το Εκουαδόρ και τις σοσιαλδημοκρατικές τους κυβερνήσεις. Τον Αύγουστο του 2016, πρότεινε στους ηγέτες των FARC μια συμφωνία ανακωχής, τη στιγμή που η σύρραξη είχε ήδη προκαλέσει 260.000 θανάτους και περίπου επτά εκα-

τομμύρια εκτοπισμένους. Παρ’ όλο που σε δημοψήφισμα η πρόταση αυτή δεν έγινε αποδεκτή, η ομορτονομιστική ηγεσία των FARC κήρυξε «οριστική παύση πυρός» και κατέθεσε τα όπλα σε εκπροσώπους του ΟΗΕ στις αρχές του 2017. Όσο για τις σχέσεις με τη Βενεζουέλα, αυτές παρουσίασαν σοβαρή επιδείνωση με την άνοδο του Μαδούρο στην εξουσία και τις κατηγορίες ότι αυτός «υποθάλλει τρομοκράτες», ενώ η Βενεζουέλα δήλωνε πως τα καρτέλ των εμπόρων ναρκωτικών κατέλαβαν τις θέσεις που εγκατέλειψαν οι παραιτηθέντες αντάρτες.

Στις εκλογές του 2018, η ακροδεξιά πτέρυγα του κόμματος του Ουρίμπε εκμεταλλεύθηκε την κατακόρυφη πώση της δημοφιλίας του Σάντος, θύμα της αντιδραστικής στροφής της κοινής γνώμης, που έβλεπε τις αντάρτικες δυνάμεις να ανασυγκροτούνται, και προέβλεπε την υποψηφιότητα του Ιβάν Ντούκε. Στο δεύτερο γύρο των εκλογών ο Ντούκε εκλέχθηκε με το οριακό ποσοστό του 54%, αφού έλαβε την υποστήριξη του ΚΚΕΕ και των σοσιαλιστών.

Η δεξιά στροφή της κυβερνητικής πολιτικής εκφράστηκε με αμφισβήτηση της ειρηνευτικής συμφωνίας του 2016, μείωση του προϋπολογισμού της επιτροπής αναζήτησης εξαφανισθέντων προσώπων και πάγωμα των διαπραγματεύσεων με τον Στρατό Εθνικής Απελευθέρωσης (ELN), με παράδοση των φυσικών πόρων της χώρας (ιδίως των εξορύξεων χρυσού, χαλκού και πετρελαίου) σε μεγάλες πολυεθνικές εταιρείες και την απειλή για κατάρρευση του περιβάλλοντος από τις εξορύξεις οξιστολιθικού αερίου. Η αντιλαϊκή πολιτική οδήγησε σε μεταστροφή της κοινής γνώμης και σε ξέσπασμα μεγάλων κινητοποιήσεων, ξεκινώντας από την εξέγερση των ιθαγενών, στα μέσα του 2019, ενάντια στη λεηλασία των γαιών τους από τις εξορυκτικές εταιρείες. Στις 21 Νοέμβρη του 2019, ξεκίνησε ένα μεγάλο διαστάσεων απεργιακό κίνημα ως απάντηση στην φορολογική μεταρρύθμιση που ευνοεί τις πολυεθνικές, στην αλλαγή της

ηλικίας συνταξιοδότησης και στην ελαστικοποίηση της αγοράς εργασίας. Εκατοντάδες χιλιάδες εργαζόμενοι, φοιτητές, ιθαγενείς και μέλη περιβαλλοντικών οργανώσεων διαδήλωσαν στους δρόμους της Μπογκοτά και άλλων μεγάλων πόλεων και χτυπήθηκαν βανάουσα από την αστυνομία και το στρατό. Τον Απρίλη του 2021, ξέσπασαν νέες μεγαλειώδεις απεργίες και διαδηλώσεις, στις οποίες η κυβέρνηση απάντησε με εξήντα νεκρούς και χιλιάδες τραυματίες και με κήρυξη απαγόρευσης κυκλοφορίας.

Καθώς η δημοφιλία της κυβέρνησης έφθανε στον πάτο, συγκροτήθηκε ένα ευρύ συνασπισμός δημοκρατικών κομμά-

των, το «Ιστορικό Σύμφωνο - Κολομβία Μπορείς», με συμμετοχή 18 προοδευτικών και αριστερών οργανώσεων, που ανέδειξε ως υποψήφιο για την προεδρία τον Γκουστάβο Πέτρο. Ο συνασπισμός αυτός κατέλαβε, στις 13 του Μάρτη, την πλειοψηφία των εδρών στην Βουλή των Αντιπροσώπων και στη Γερουσία, ενώ προβλέπεται συντριπτική νίκη του Πέτρο στις προεδρικές εκλογές της 29ης Μαΐου. Η συνέχιση των λαϊκών κινητοποιήσεων, στο πνεύμα του νέου ρεύματος αντίστασης που γιγαντώνεται σε πολλές χώρες της Λατινικής Αμερικής, είναι η μοναδική εγγύηση ότι ο λαός μπορεί να ορθώσει το μπόι του μπροστά στις αντιδραστικές εξελίξεις.

Απεργία στην εκπαιδευτική

Από τις 23/3 βρίσκονται σε απεργία οι εκπαιδευτικοί και το λοιπό σχολικό προσωπικό στην εκπαιδευτική περιφέρεια του Σακραμέντο της Καλιφόρνια. Χιλιάδες εκπαιδευτικοί δεκάδων χιλιάδων μαθητών βρίσκονται στους δρόμους, όπως κι οι υπόλοιποι εργαζόμενοι (μάγειρες, οδηγοί σχολικών λεωφορείων κλπ.), με την κάλυψη των σωματείων τους. Το έδαφος γι’ αυτές τις κινητοποιήσεις είναι πρόσφορο, αφού όχι μόνο οι συνθήκες που δημιούργησε η πανδημία εξακολουθούν να υπάρχουν, αλλά και το κύμα της Μεγάλης Παραίτησης και της Μεγάλης Απεργίας (βλ. προηγούμενο φύλλο) δημιουργεί και προωθεί μια κατάσταση αναταραχής.

Οι εργαζόμενοι ως βασικό πρόβλημα θέτουν τη μεγάλη υποστελέχωση των σχολείων. Στην επιφάνεια του ζητήματος βρίσκεται η παραίτηση σημαντικού αριθμού κυρίως εκπαιδευτικών, που ψάχνουν αλλού καλύτερη δουλειά, είτε

σε σχολεία κοντινών περιοχών, είτε εκτός επαγγέλματος γενικά. Οι πληρωμές είναι κακές κι η εντατικοποίηση μεγάλη, ενώ εντείνεται με τη μη αναπλήρωση αυτού του προσωπικού. Η πραγματική αιτία βρίσκεται στο ότι η περιφέρεια κρατάει τους μισθούς χαμηλά, καθώς αυξήσεις δεν έχουν γίνει εδώ και τουλάχιστον 3 χρόνια. «Δεν υπάρχουν λεφτά» ενημέρωσαν τους διαδηλωτές, ζητώντας τους να γυρίσουν στη δουλειά για να συνεχιστεί η εκπαιδευτική διαδικασία.

Ποιος όμως είναι αυτός που δε μεριμνά για την εκπαίδευση των παιδιών στις ΗΠΑ; Μήπως το ίδιο το σύστημα που αφήνει 3.000 μαθητές -στο Σακραμέντο μόνο- χωρίς αναπλήρωση μαθημάτων από τις ελλείψεις, ενώ 600 μαθητές δεν έχουν καν εκπαιδευτικούς; Για να μην αναφερθούμε στα παιδιά που για λόγους υγείας ζήτησαν κατ’ οίκον διδασκαλία. Ή πχ. στις καθυστερήσεις των σχολικών λεωφορείων λόγω 25% λιγό-

γράφει ο Δημήτρης Παυλίδης

Αζοφστάλ, Μαριούπολη

Ο φευγάτος “πατριώτης” καπιταλιστής, το βομβαρδισμένο εργοστάσιο και οι εργάτες που έμειναν...

Είτε για καλό, είτε για κακό, το μεταλλουργικό συγκρότημα Αζοφστάλ είναι δεμένο με την ιστορία της Μαριούπολης, τις περιπέτειες της πόλης και των ανθρώπων της, εδώ και ενενήντα χρόνια. Ήταν Απρίλιος του 1930 όταν ξεκίνησαν οι εργασίες σχεδιασμού, η κατασκευή αποθηκών, η εγκατάσταση ηλεκτροδότησης και η τοποθέτηση σιδηροδρομικών γραμμών σε μια μεγάλη έκταση νοτιοανατολικά, στα περίχωρα της πόλης, στις εκβολές του ποταμού Κάλμιους στην Αζοφική θάλασσα. Το 1931 άρχισε η κατασκευή του καναλιού που συνδέει το εργοστάσιο με τη θάλασσα. Η πρώτη υφικαίνος άναψε στις 12 Αυγούστου 1933. Ήταν μια εποποιία εντατικής εργασίας και τεχνικών επιτευγμάτων, η οποία πραγματοποιήθηκε σε απίστευτα σύντομο χρόνο. Σκοπός να αξιοποιηθούν στον μέγιστο δυνατό βαθμό τα σιδηρομεταλλεύματα της χερσονήσου του Κερτς και ο άνθρακας του Ντονμπάς, σε μια θέση πλεονεκτική για τη μεταφορά των πρώτων υλών, αλλά και την εξαγωγή με πλοία των τελικών προϊόντων από χάλυβα. Σιδηροδοκοί, σιδηροτροχιές, τμήματα για γέφυρες, λιμενικά έργα, εξέδρες πετρελαίου, αγωγοί, φωσφορούχα λιπάσματα είναι μερικά από τα προϊόντα που έστειλε το εργοστάσιο σε όλη τη Σοβιετική Ένωση για τη βιομηχανία και τις υποδομές. Από τις πρώτες ημέρες της γερμανικής εισβολής προσανατολίστηκε στην παραγωγή αμυντικού και πολεμικού υλικού. Όταν οι Γερμανοί κατέλαβαν την Μαριούπολη τον Οκτώβριο του 1941, το εργοστάσιο παραδόθηκε στο γερμανικό τραστ Κρουπ, αλλά χάρη στη δράση των εργατών που έκαναν σαμποτάζ δεν λειτουργήσε κατά το μεγάλο μέρος του. Οι σοβιετικοί τεχνικοί είχαν προλάβει να μεταφέρουν ό,τι ήταν δυνατόν να μετακινηθεί σε άλλα μεταλλουργικά συγκροτήματα στα Ουράλια. Τον Σεπτέμβριο του 1943, οι κατακτητές, φεύγοντας κυνηγημένοι από τη στρατιά του νότιου Μετώπου του Κόκκινου Στρατού,

ανατίναξαν τις τέσσερις υφικαίνους, τον σταθμό ηλεκτροπαραγωγής και κατέστρεψαν το σιδηροδρομικό δίκτυο. Στα χρόνια του Μεγάλου Πατριωτικού αντιφασιστικού αγώνα, χιλιάδες μεταλλουργοί πολέμησαν ηρωικά. Από τους έξι χιλιάδες εργάτες του Αζοφστάλ, που πήγαν στο μέτωπο, εκατοντάδες δεν γύρισαν. Το μνημείο με τα ονόματα 458 από αυτούς στέκει μέχρι σήμερα στην ανατολική πλευρά του συγκροτήματος.

Την ίδια ημέρα που εγκατέλειψαν οι Γερμανοί την Μαριούπολη, δόθηκε εντολή να εκτιμηθούν οι καταστροφές στο εργοστάσιο και να αρχίσει ο σχεδιασμός για την αποκατάσταση. Στις αρχές του 1944 ξεκίνησε η ανοικοδόμηση. Το εργοστάσιο όχι μόνο ξαναφτιάχθηκε πολύ γρήγορα, αλλά έγινε και μεγαλύτερο. Μέχρι τη δεκαετία του 1990 λειτουργούσε απρόσκοπτα με περισσότερους από δέκα χιλιάδες εργάτες. Όλα αυτά τα χρόνια σχεδιάστηκαν και εφαρμόστηκαν πλήθος από τεχνολογικές καινοτομίες στην παραγωγή, οι οποίες ήταν πρωτοπόρες όχι μόνο για την χώρα αλλά και για όλο τον κόσμο. Η Αζοφστάλ εξελίχθηκε σε μια από τις μεγαλύτερες παραγωγικές μονάδες στον κόσμο και στη Σοβιετική Ένωση, δεύτερη μόνο μετά το μεταλλουργικό εργοστάσιο στο Μαγκνιτογκόρσκ στα Ουράλια. Για τη Μαριούπολη υπήρξε η βασική οικονομική πηγή για δεκαετίες, εξασφαλίζοντας σε χιλιάδες οικογένειες ένα ικανοποιητικό βιοτικό επίπεδο και σημαντικές επενδύσεις στις υποδομές. Από την άλλη, είναι αλήθεια πως επιβάρυνε σημαντικά το φυσικό περιβάλλον, ιδιαίτερα τον αέρα και την περιοχή που είναι το στόμιο του ποταμού στην θάλασσα.

Συγκριτικά με τη Ρωσία, το κύμα των ιδιωτικοποιήσεων, ύστερα από τη διάλυση της Σοβιετικής Ένωσης, άρχισε να ξεσπάσει στην Ουκρανία. Η Αζοφστάλ πέρασε σε ένα κρατικό ταμείο και συνέχισε να λειτουργεί για μερικά χρόνια, με επικεφαλής παλιούς «κόκκινους» διευθυντές. Οι μαζικές ιδιωτικοποιήσεις ξεκίνη-

σαν επί προεδρίας Κούτσμα και ο μεταλλουργικός τομέας έγινε αντικείμενο λεηλασίας. Η μαζική ιδιωτικοποίηση των ουκρανικών μεταλλουργικών επιχειρήσεων ξεκίνησε το 1995, όταν δημιουργήθηκε η Βιομηχανική Ένωση του Ντονμπάς. Το 1996, το εργοστάσιο έγινε δημόσια ανώνυμη εταιρεία, το 2005 η εταιρεία συγχωνεύθηκε με το εργοστάσιο «Markokhim» και τον Ιούλιο του 2006 η Αζοφστάλ πέρασε στον έλεγχο του ομίλου Μετινβέστ. Αγοράστηκε κοποχρονιά, πολύ φθηνότερα ακόμη και από άλλες μεταλλουργίες στην Ουκρανία εκείνο τον καιρό. Ειδικοί στις αποτιμήσεις υπολόγισαν πως το ποσό αγοράς αναλογούσε σε 50 με 70 δολάρια ανά τόνο ικανότητας τήξης χάλυβα, όταν άλλα εργοστάσια πουλήθηκαν 150 δολάρια ανά τόνο και η πολυεθνική Mittal Steel αγόρασε ένα εργοστάσιο πληρώνοντας 780 δολάρια τον τόνο, τιμή που και αυτή αργότερα αποδείχθηκε σκανδαλώδης! Ήταν μια χορταστική μπουκιά για μια μονάδα που έφερνε το 10% των συναλλαγματικών εισπράξεων της χώρας εκείνη την εποχή!

Αφεντικό της Μετινβέστ, διαμέσου ενός δαιδαλώδους δικτύου υπεράκτιων εταιριών, είναι ο Ρινάτ Αχμέτοφ, ο οποίος θεωρείται ο πλουσιότερος Ουκρανός. Τάταρος στην καταγωγή, από την περιοχή του Βόλγα, με την υποστήριξη του Κούτσμα άρπαξε τα δύο μεγάλα μεταλλουργικά εργοστάσια στη Μαριούπολη. Την Αζοφστάλ και το συγκρότημα Ίλιτς. Αν και κατηγορήθηκε για σχέσεις με το οργανωμένο έγκλημα του Ντονέτσκ, ο Αχμέτοφ κατάφερε να επιβιώσει και να συνεργαστεί σχεδόν με όλους τους Ουκρανούς προέδρους μέχρι την αναρρίχηση του Ζελένσκι και να αποφύγει τις διώξεις που οργάνωναν οι ανταγωνιστές του. Στενός συνεργάτης του Γιανουκόβιτς, υποστηρικτής και χρηματοδότης του κόμματος των Περιφερειών, θεωρούνταν φιλορώσος μέχρι να αλλάξει στρατόπεδο και να έρθει σε αντιπαράθεση με τους αυτονομιστές του Ντονμπάς. Με τον νυν πρόεδρο ήταν στα μαχαίρια σε τέτοιο σημείο, που ο Ζελένσκι τον περασμένο Νοέμβριο τον κατηγορήσε πως ετοιμάζε πραξικόπημα εναντίον του με τη βοήθεια της Ρωσίας. Και αυτήν την φορά ο Αχμέτοφ έριξε γέφυρες συνεννόησης, με το αζημίωτο φυσικά. Και όταν ξεκίνησε η ρώσικη εισβολή, έσπευσε να υποστηρίξει αναφανδόν το καθεστώς του Κιέβου, που παλιότερα επέκρινε, δίνοντας χρήματα και κάνοντας φλογερές πατριωτικές δηλώσεις. Από μακριά φυσικά. Είναι τόσο φανατικός πατριώτης, που πριν πέσει η πρώτη βόμβα πήρε το ιδιωτικό αεροπλάνο του και πέταξε σε ασφαλές καταφύγιο στο εξωτερικό. Όπως έκαναν άλλωστε οι περισσότεροι Ουκρανοί

μεγάλο-καπιταλιστές.

Μέλος μιας ελάχιστης μειοψηφίας -της νέας ουκρανικής αστικής τάξης- η οποία συγκέντρωσε σε σύντομο χρονικό διάστημα από το πουθενά, συνεταιρικά με το διεφθαρμένο πολιτικό προσωπικό, όλο τον πλούτο της χώρας, ο Αχμέτοφ δεν είχε πρόβλημα να αλλάξει στρατόπεδο ανάλογα με τις συγκυρίες και τους συσχετισμούς. Φιλοδυτικοί και φιλορώσοι πολιτικοί, παρά τις διαφορές τους για τον διεθνή προσανατολισμό της χώρας, δεν είχαν κανένα πρόβλημα να συνεργάζονται, να εξαγοράζονται και να βοηθούν τους νέους καπιταλιστές να στήνουν τις οικονομικές αυτοκρατορίες τους, λεηλατώντας τον φυσικό και παραγωγικό πλούτο και τον ιδρώτα των εργατών. Των σύγχρονων αλλά και των παλιότερων γενιών της Σοβιετικής Ένωσης. Ρώσων και Ουκρανών και άλλων εθνοτήτων. Οι οποίοι έχτισαν και έδωσαν ζωή στα εργοστάσια με καθημερινό μόχθο και αμέτρητες θυσίες.

Μαρτυρίες από τη Μαριούπολη περιγράφουν εικόνες καταστροφής στις εγκαταστάσεις του εργοστασίου, όμοιες με αυτές στην πόλη, με τη μοίρα της οποίας είναι ταυτισμένο. Σε απόγνωση βρίσκονται οι χιλιάδες εργάτες για το παρόν και το μέλλον τους. Αντίθετα ο Αχμέτοφ, από την ασφάλεια της βίλας του στην Ζυρίχη, δηλώνει πως το εργοστάσιο δεν πρόκειται να λειτουργήσει υπό ρώσικη κατοχή και μέσω του φιλανθρωπικού ιδρύματος που έχει ιδρύσει στέλνει ελεημοσύνη και παρηγοριά στους κατοίκους της Μαριούπολης. Αλήθεια. Τι είχε, τι έχασε!

περιφέρεια του Σακραμέντο

τερων οδηγών από ό,τι θα έπρεπε, με αποτέλεσμα μαθητές να φτάνουν 1-2 ώρες αργοπορημένοι. Ή ακόμα και στις συγχωνεύσεις τμημάτων με στόχο την πραγματοποίηση της διδασκαλίας, κι ας γίνεται τόσο μεγάλο το τμήμα που τελικά καμία διδασκαλία δεν πραγματοποιείται. Η υποχρηματοδότηση ή η έλλειψη πόρων είναι απλά τα εργαλεία για να εμφανίσουν μια κακή κατάσταση στα σχολεία, με πραγματικό σκοπό τους ταξικούς φραγμούς.

Τα αιτήματα των εκπαιδευτικών είναι σαφή: ζητούν αναδρομικές αυξήσεις για όλη την τρέχουσα σχολική χρονιά· ζητούν αναδρομικά τις άδειες για τον COVID-19, του Οκτωβρίου και Νοεμβρίου του 2021· ζητούν, σε περίπτωση που τους ζητηθεί αναπλήρωση μαθημάτων, 25% προσαύξηση για τις πρόσθετες ώρες· ζητούν σύσταση υγειονομικής επιτροπής για την αντιμετώπιση των ζητημάτων που προκύπτουν από την πανδημία.

Οι διαδηλωτές δείχνουν αποφασισμένοι. Οι εικόνες από διαδηλώσεις ακόμα και σε αντίξοες καιρικές συνθήκες, όπως κι οι εικόνες μαθητών αλληλέγγυων στους καθηγητές τους, το αποδεικνύουν. Το γενικότερο κλίμα που επικρατεί στις ΗΠΑ βοηθάει: η αγανάκτηση των εργαζομένων για τις συνθήκες στις οποίες απαιτείται να εργαστούν και να ζήσουν, η δημιουργία σωματείων και οι συχνά νικηφόροι αγώνες τους σε μια σειρά εταιρείες-κολοσσούς, δίνουν τον τόνο. Απεργίες καθηγητών είδαμε δε και στη Μινεάπολη. Άλλωστε οι καθηγητές έχουν πρόσφατο προηγούμενο μαζικών, μακρόχρονων απεργιών. Η διαπίστωση ότι υπάρχει η διάθεση οι εργαζόμενοι να προσεγγίσουν ή να δημιουργήσουν τα σωματεία και την οργανωμένη πάλη, παραμένει. Αυτή η διάθεση πρέπει να βρει συνέχεια για να αλλάξει ριζικά η κατάσταση.

Πηγές και προτάσεις

ΕΠΙΣΚΕΦΤΕΙΤΕ μια σελίδα εργαζομένων στην Αζοφστάλ, www.facebook.com/azonprofcom και την σελίδα της εταιρίας με το ιστορικό του εργοστασίου, όπως το παρουσιάζουν οι σημερινοί ιδιοκτήτες, www.azovstal.metinvestholding.com/en/about/history
Το σχέδιο με τίτλο «Αζοφστάλ. Η χύτευση ξεκίνησε» (1938) είναι του Ρώσου ζωγράφου και χαράκτη Αλεξέι Ίλιτς Κραβτσένκο (1889-1940)

atheatoskosmosps.blogspot.com

ΝΤΙΛΗΨΕΙΣ

Ιδεολογίας και πολιτικής

Πίσω από τα αστικά αφηγήματα κρύβεται η εξαθλίωση και η πολεμική εμπλοκή!

Είμαστε λοιπόν ασφαλείς! Ο λαός μας, όπως μας ενημερώνει η κυβέρνηση για λογαριασμό του ντόπιου κεφαλαίου και των ξένων προστατών, δεν χρειάζεται να ανησυχεί για την ακρίβεια, τη φτώχεια, την ανεργία, την ενέργεια και τη θέρμανση, όπως και για τον πόλεμο. "Είμαστε στη σωστή πλευρά της ιστορίας", όπως δήλωσε ο πρωθυπουργός μετά την αποστολή στρατιωτικού υλικού στην Ουκρανία λίγο μετά την έναρξη του πολέμου. Γνωστό και μόνιμο το αφήγημά τους, μόνο που τα τελευταία χρόνια και με το βάθεμα της ιμπεριαλιστικής εξάρτησης σε όλα τα επίπεδα απαιτείται ολοένα και μεγαλύτερος βαθμός "σύμπνοιας και εθνικής ομοψυχίας", με την αντιπολίτευση να μη διανοείται να εναντιωθεί σε αυτές τις "πάγιες αλήθειες".

Ποια όμως είναι η αλήθεια και η πραγματικότητα που βιώνει αυτός ο λαός. Πριν ακόμα ξεκινήσει ο πόλεμος στην Ουκρανία αλλά και ιδιαίτερα τώρα, η εκτόξευση των τιμών ενέργειας σε ΔΕΗ, φυσικό αέριο αλλά και πετρέλαιο-βενζίνη έχει δημιουργήσει ασφυξία για τον εργαζόμενο κόσμο.

Στο πλαίσιο της ενεργειακής μετάβασης -βλέπε απεξάρτηση της Ευρώπης από το φυσικό αέριο- η κυβέρνηση λίγο διάστημα πριν ανέμιζε τις σημαίες της πράσινης ενέργειας και πριμοδοτούσε επενδύσεις ντόπιου και ξένου κεφαλαίου σε μια κατεύθυνση που πατρώνεται από ΗΠΑ-Γερμανία. Οι φιλοδοξίες του αστικού μας κόσμου και τα αναμενόμενα πεδία κερδοφορίας και πράσινων επενδύσεων ψαλιδίστηκαν με βάση και τις τωρινές εξελίξεις και ανέδειξαν τις αντιφάσεις της πολιτικής κυβέρνησης-κεφαλαίου που από τη μια έτρεξε την απολιγνιτοποίηση και το ξεπούλημα της ΔΕΗ και τώρα τρέχει να μαζέψει ό,τι μαζεύεται (τις ώρες που γραφόταν το κείμενο, ήταν σε εξέλιξη ακόμα μια έκτακτη συνεδρίαση του ΥΠΕΝ με αφορμή το τελεσίγραφο της Ρωσίας που έληγε την Πέμπτη για την τροφοδοσία σε αέριο της Ευρώπης).

Σε ό,τι αφορά την εκτόξευση των τιμών στα είδη πρώτης ανάγκης, την επερχόμενη επισιτιστική κρίση και την άμεση απειλή εξόντωσης της μικρομεσαίας αγροτιάς. Από τη μια η κυβέρνηση προβάλλει το αφήγημα των επενδύσεων, της επιβράβευσης από τις αγορές, του τουρισμού κ.λπ., θέλοντας να καθησυχάσει το λαό, αλλά η πραγματικότητα των μισθών πείνας, η ακρίβεια που σαρώνει και η ανεργία δεν κρύβονται ούτε διασκεδάζονται. Γι' αυτό και στη συνέχεια αποποιείται τις ευθύνες της εγκληματικής της πολιτικής, ρίχνει τις ευθύνες στον εισαγόμενο πληθωρισμό και στις συνέπειες του πολέμου που διεξάγεται στην καρδιά της Ευρώπης.

Φυσικά, ούτε κουβέντα για την εδώ και δεκαετίες παραρτημοποίηση της οικονομίας με βάση τις επιταγές της ΕΕ, των ΚΑΠ που αφάνισαν τη μικρομεσαία αγροτιά και εξάρτησαν σε απόλυτο σχεδόν βαθμό τη διατροφική επάρκεια της χώρας. Όπως και για το ρήγμα μισθών, συντάξεων, κατακτήσεων ειδικά στα χρόνια των μνημονίων που καταβύθισαν το λαϊκό εισόδημα, εκτόξευσαν την ανεργία και δημιούργησαν συνθήκες εργασιακής κόλασης για τον κόσμο της δουλειάς.

Και ερχόμαστε στη σημερινή περίοδο. Με την άγρια ενδοϊμπεριαλιστική κόντρα να έχει ανέβει πολλά επίπεδα, την αντιπαράθεση στρατιωτικών δυνάμεων να απλώνει σε όλο τον πλανήτη και με ένα βασικό επίκεντρο, πέρα από την εμπόλεμη Ουκρανία, να είναι η περιοχή μας. Μέσα σε όλο αυτό το ρευστό σκηνικό, που βρομάει από παντού μπαρούτι, η ντόπια αστική τάξη έχει δώσει το ελεύθερο στο να μετατραπεί από άκρη σε άκρη η χώρα σε πολεμικό ορμητήριο των ΗΠΑ-NATO, να επεκτείνεται το καθεστώς των βάσεων και να στοιχίζεται, εγκληματικά για το λαό, στα ιμπεριαλιστικά σχέδια που εξυφαινόνται στην περιοχή. Με τον υπουργό Άμυνας να δηλώνει πως θα ματώσουμε δίπλα στις ΗΠΑ, θα πολεμήσουμε μαζί με τους Γάλλους έως και στο Σαχέλ της Αφρικής, ενώ ο πρόεδρος της Βουλής λίγους μήνες πριν "παρέδιδε την Ελλάδα στα χέρια του Μενέντεζ".

Προστασία και ασφάλεια σημαίνει λοιπόν για την αστική τάξη ανάληψη μεγαλύτερων καθηκόντων, τυχοδιωκτική αναζήτηση ρόλων και "ευκαιριών" στην περιοχή στα ιμπεριαλιστικά πλαίσια, νέες και νέες δαπάνες δεκάδων δισ. για φρεγάτες και ραφάλ την ώρα που ο λαός πεινά. Σημαίνει για την αστική τάξη πως η Ελλάδα, όπως είχε δηλώσει ο Μητσοτάκης μετά την ελληνογαλλική στρατιωτική συμφωνία, "Ναι, είμαστε το προκεχωρημένο φυλάκιο της Δύσης".

Παράλληλα, σημαίνει κινδύνους που απορρέουν από τον αντιδραστικό ανταγωνισμό ντόπιας και τούρκικης αστικής τάξης για όμορους ρόλους, που είτε προσωρινά καλείται να μπει σε ανάπαυλα γιατί το επιτάσσει η ενότητα της Δύσης απέναντι στη Ρωσία, αλλά που γρήγορα μπορεί να πάρει στροφές που θα βάλουν σε θανάσιμο κίνδυνο τη νέα γενιά και τους λαούς των δυο χωρών.

Γ.Π.

ΕΛΛΗΝΟΤΟΥΡΚΙΚΑ – ΑΠΑΝΩΤΕΣ ΑΠΟΓΟΗΤΕΥΣΕΙΣ

Η

εφιάλτης

Η διεθνής απομόνωση της Τουρκίας, αφήγημα που επί πολύ καιρό διοχετεύει η κυβέρνηση της ΝΔ, δεν επαληθεύεται.

Η τουρκική άρχουσα τάξη εξακολουθεί να θεωρείται από τα υπερατλαντικά και ευρωπαϊκά ιμπεριαλιστικά συμφέροντα κρίσιμος παίκτης στην ευρύτερη περιοχή. Ιδιαίτερα μετά τον πόλεμο στην Ουκρανία και τον μεσολαβητικό ρόλο που επιδιώκει η Άγκυρα, οι "μετοχές" της Τουρκίας ως χώρας συνορεύουσας με τη Ρωσία μάλλον ανεβαίνουν. Αυτό έχει ως συνέπεια μια έντονη ενόχληση, αμηχανία και ανασφάλεια της ντόπιας αστικής τάξης που βλέπει ότι η πολιτική της υποτέλειας και της εξάρτησης δεν αποδίδει τα προσδοκώμενα.

Οι ΗΠΑ, όσο θερμές δηλώσεις και να κάνουν, έχουν τα δικά τους γεωπολιτικά προτάγματα. Η επάνοδος της δύστροπης Τουρκίας στις επιθετικές στοχεύσεις του NATO είναι εμφανής αμερικανικός στόχος που όσο πλησιάζει τόσο δημιουργεί πονοκεφάλους στην Αθήνα.

Η μια απογοήτευση για την αστική τάξη της χώρας μας διαδέχεται την άλλη. Παρά τις ασαφείς πληροφορίες που κυκλοφορούν περί αναζωπύρωσης του ενδιαφέροντος και επανόδου στο προσκήνιο του αγωγού East-Med που "βυθίστηκε" μετά τη γνωστή τοποθέτηση των ΗΠΑ, γεγονός είναι ότι η συμφωνία ΗΠΑ-ΕΕ για προμήθεια υγροποιημένου φυσικού αερίου μέσω πλοίων βάζει τουλάχιστον στον πάγο τα μεγαλεπήβολα "ελληνικά" σχέδια. Μάλιστα σ' αυτές τις εξελίξεις προστίθενται οι πιέσεις του αμερικανικού ιμπεριαλισμού προς την Τουρκία να "ξεφορτωθεί" τους S-400 στέλνοντάς τους στην Ουκρανία, με αντάλλαγμα την επάνοδό της στο πρόγραμμα για τα F-35. Σ' αυτή τη περίπτωση "ολικής επαναφοράς" των αμερικανοτουρκικών σχέσεων, η γείτονα θα έπρεπε να αθετήσει, βέβαια, συμβόλαια και πρακτικά να διαρρήξει τις σχέσεις της με τη Ρωσία. Οι New York Times που δημοσίευσαν τη σχετική πληροφορία κάτι θα ξέρουν παραπάνω.

Στην ίδια κατεύθυνση λειτουργούν και οι πληροφορίες που αναφέρονται σε συνεργασία-συμφωνία μεταξύ Ισραήλ-Τουρκίας-Ελλάδας για έναν νέο αγωγό που θα ξεκινάει από τα κοιτάσματα φυ-

Ήταν κάποτε μια χώρα...

23 χρόνια

«Είμαι 62 ετών, δεν είναι ο πρώτος πόλεμος που βλέπω στη ζωή μου. Θυμάμαι πολλά, δεν θυμάμαι όμως να μιλούσατε τόσο πολύ όταν η χώρα μου βομβαρδιζόταν το 1999. Είχαμε το Ιράκ, το Αφγανιστάν, τη Συρία...».

Τα λόγια του Ζέλικο Ομπράντοβιτς (προπονητής μπάσκετ-παλιότερα στον Παναθηναϊκό), απαντώντας σε ερώτηση που του έγινε για την Ουκρανία, θυμίζουν τη στάση των δυτικών ΜΜΕ και συνολικά της Δύσης σχετικά με το βομβαρδισμό της Γιουγκοσλαβίας το 1999. Όχι μόνο τότε αλλά και σήμερα που συμπληρώνονται τις μέρες αυτές 23 χρόνια, οι αναφορές στο ΝΑΤΟϊκό έγκλημα -με ελάχιστες εξαιρέσεις- είναι απαγορευμένες.

επαναπροσέγγιση ΗΠΑ-Τουρκίας για την άρχουσα τάξη της χώρας μας

σικού αερίου του Ισραήλ κι ίσως ευρύτερα της Μέσης Ανατολής και μέσω Τουρκίας και Ελλάδας θα τροφοδοτεί την Ευρώπη, με διαδρομή εντελώς διαφορετική από τον East-Med. Στην περίπτωση αυτή, η διαδρομή προβλέπεται μέσω της ΑΟΖ του Λιβάνου και της Συρίας -άρα εί-

να επισφαλής- ή εναλλακτικά μέσω της κυπριακής ΑΟΖ που όμως, χωρίς διευθέτηση του Κυπριακού Ζητήματος, είναι πολύ δύσκολο να προκριθεί. Στη συνέχεια μέσω TAP θα παίρνει το δρόμο του. Σε ένα τέτοιο ενδεχόμενο, η Αθήνα βάζει «συνέταιρο» την Άγκυρα, πράγμα που

επισταμένα προσπαθεί να αποφύγει με τους «σχεδιασμούς» για αγωγό που θα παρακάμπτει την Τουρκία.

Για όλα αυτά τα ζητήματα, οπωσδήποτε, τον πρώτο λόγο έχουν οι Αμερικάνοι κι Ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές και όχι οι εξαρτημένες αστικές τάξεις της Ελλάδας και της Τουρκίας. Η γεωπολιτική αναβάθμιση που επιδιώκει διακαώς το ντόπιο κατεστημένο έχει αυτή την απαραίτητη προϋπόθεση. Η συζήτηση είναι απολύτως βέβαιο ότι θα συνεχιστεί όσο δεν λύνεται το πρόβλημα ενεργειακής αυτονομίας της Ευρώπης από τους υδρογονάνθρακες της Ρωσίας, των ΗΠΑ και άλλων χωρών. Το ποια ή ποιες επιλογές θα προκριθούν είναι ζήτημα στο οποίο δεν μπορούν να έχουν καμιά τύχη οι επιθυμίες του ντόπιου κατεστημένου. Εξ ου και οι απογοητεύσεις που διαδέχονται η μια την άλλη, αλλά και οι προς το παρόν διαψεύσεις ως προς αυτά τα ενδεχόμενα στις οποίες επιδίδεται ο κυβερνητικός εκπρόσωπος σε σχετικές δημοσιογραφικές ερωτήσεις.

Πάντως το «όραμα» της άρχουσας τάξης για τη χώρα ως ενεργειακό -και ευρύτερα, θα λέγαμε- κόμβο δεν σταματά να υποστηρίζεται. Τι μεταπράτες θα ήταν άλλωστε; Ο ίδιος ο Μητσοτάκης, μετά την τελευταία Σύνοδο της ΕΕ, παρέπεμψε σε δηλώσεις που θα κάνει σύντομα αναφορικά με «*αξιοποιήσιμα κοιτάσματα φυσικού αερίου που υπάρχουν στη χώρα μας*». Προφανώς αναφέρεται στη Δυτική Ελλάδα και νότια της Κρήτης. Την ίδια στιγμή που έχει δρομολογήσει την εγκατάλειψη του λιγνίτη, προωθεί την

ηλεκτρική διασύνδεση με την Αίγυπτο, μιλά για τις ανανεώσιμες πηγές ενέργειας που αξιοποιούνται από ξένες εταιρείες και με ξένη τεχνολογία. Είναι το είδος της (απ)εξάρτησης που πρεσβεύει, απόλυτα συμβατό με το χαρακτήρα της ντόπιας πλουτοκρατίας.

Σε όλα αυτά τα ανοιχτά θέματα, η αστική τάξη, οι κυβερνήσεις της και το πολιτικό της προσωπικό διαφημίζουν μόλις τη χώρα μας ως δεκτική σε κάθε επιλογή, με το αζημίωτο φυσικά. Μόνο που ο λογαριασμός στέλνεται στο λαό που καλείται και θα κληθεί να τον πληρώσει αδρά με τη δουλειά, το εισόδημα, ακόμη και με το αίμα του. Γιατί, εκτός από ήλιο, θάλασσα και φυσικούς πόρους που πρόσφερε απλόχερα η φύση σ' αυτό τον τόπο, ο λαός έχει το δυστύχημα να έχει στην πολιτική εξουσία μια άρχουσα τάξη που μπορεί να κομπάζει για το οικόπεδο-γυνία που διαχειρίζεται, αλλά το κρατά για τους ξένους προστάτες της και τον εαυτόν της. Από την άποψη αυτή, μόνο δεινά έχουν να περιμένουν οι εργαζόμενοι, ο λαός και η νεολαία είτε βρεθούν κοιτάσματα είτε όχι, είτε περάσουν αγωγοί είτε όχι. Το βλέπουμε με τα Πετρέλαια Καβάλας, με τη ΛΑΡΚΟ, με κάθε παραγωγικό τομέα που ξεπουλιέται ή βάζει λουκέτο. Το βλέπουμε με τους λογαριασμούς της ενέργειας, τις τιμές των καυσίμων και των τροφίμων που έχουν φτάσει -και με τη φοροληστεία του ντόπιου κατεστημένου- στο θεό. Απευχόμαστε και παλεύουμε να μην το δούμε και με τη στρατιωτικοποίηση του αντιδραστικού ελληνοτουρκικού ανταγωνισμού...

από τη ΝΑΤΟϊκή επιδρομή στη Γιουγκοσλαβία

Η ΝΑΤΟϊκή επιχείρηση κατά της Γιουγκοσλαβίας ήταν η μεγαλύτερη στρατιωτική επιχείρηση σε ευρωπαϊκό έδαφος μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο. Αποτέλεσε ένα από τα πρώτα πολεμικά επεισόδια της εκστρατείας των ΗΠΑ και των πρόθυμων συμμάχων τους στην ΕΕ επανακατάκτησης-επαναποικιοποίησης του κόσμου, ειδικότερα στα Βαλκάνια, ξεκινώντας την απώθηση-περικύκλωση της Ρωσίας.

Τρεις στόχους είχε η επιδρομή, σύμφωνα με το διάγγελμα του τότε προέδρου των ΗΠΑ, Μπιλ Κλίντον: Την επίδειξη «αποφασιστικότητας του ΝΑΤΟ για ειρήνη» στα Βαλκάνια, να «πληρώσει» ο Σλόμπονταν Μιλόσεβιτς (πρόεδρος τότε της Γιουγκοσλαβίας) τη βία κατά των Αλβανών και να εξουδετερωθεί η ικανότητα των Σέρβων να κλιμακώσουν τον πόλεμο κατά των Κοσοβάρων. Αναπόφευκτοι οι συνειρμοί με το σήμερα...

Να σημειωθεί η στάση τότε του σημερινού προέδρου των ΗΠΑ Μπάιντεν, όπως ο ίδιος με απίστευτο κυνισμό τα έχει περιγράψει σε έκδοση του 2008. «*Εγώ πίεσα τον πρόεδρο Κλίντον να ξεκινήσει τους βομβαρδισμούς σε σερβικές στρατιωτικές θέσεις στο Κόσοβο και το Βελιγράδι. (...) Το Μάρτη του 1999 έφερα (στη Γερουσία) εισήγηση απόφασης με την οποία εξουσιοδοτούνταν ο πρόεδρος να χρησιμοποιήσει κάθε δυνατό μέσο προκειμένου να εμποδίσει τη γενοκτονία*

που επιχειρούσε ο Μιλόσεβιτς στο Κόσοβο. Με την αποφασιστικότητα του Κλίντον το ΝΑΤΟ ξεκίνησε να βομβαρδίζει τους Σέρβους το 1999».

Ήταν 24 Μαρτίου του 1999, ώρα 19:45, όταν ξεκίνησε η επιχείρηση με την κωδική ονομασία «ευσπλαχνικός άγγελος», με τους πρώτους (από τους 1.300 συνολικά) πυραύλους τύπου Κρουζ να εκτοξεύονται από πολεμικά σκάφη του ΝΑΤΟ στην Αδριατική. Κατά τη διάρκεια των 78 ημερών (24/3 - 9/6) είναι τραγικές οι απολογισμοί σε ανθρώπινες απώλειες και υλικές ζημιές:

1.150 βομβαρδιστικά πραγματοποιήσαν περίπου 36.000 αεροπορικές επιδρομές εναντίον 200 πόλεων. Από τις 2.500.000 βόμβες που έπεσαν στη Γιουγκοσλαβία, οι 500.000 περιείχαν εξασθενημένο ουράνιο και οι περίπου 35.000 ήταν βόμβες διασποράς απαγορευμένες από τις διεθνείς συμβάσεις, οι οποίες ήταν και αυτές που προκάλεσαν τους περισσότερους θανάτους μεταξύ των αμάχων. Οι σερβικές αρχές υπολογίζουν σε 2.500 τους νεκρούς, εκ των οποίων οι 1.000 ήταν ένοστοι, και σε 12.500 τους τραυματίες, μεταξύ των οποίων οι 2.700 ήταν παιδιά. Άλλες πηγές ανεβάζουν τον αριθμό των νεκρών σε 4.000, συνυπολογίζοντας και τις απώλειες στο έδαφος του Κοσόβου, όπου οι σερβικές αρχές δεν είχαν πρόσβαση μετά το τέλος του πολέμου.

Μέσα σε αυτές τις 78 μέρες, οι «έξυ-

πνες» βόμβες κατέστρεψαν 480 εκπαιδευτικά ιδρύματα της Γιουγκοσλαβίας (μεταξύ αυτών το 50% των σχολείων του Κοσσυφοπεδίου), 350 μοναστήρια, πολιτιστικά κέντρα και ιστορικά μνημεία, 39 νοσοκομεία και ιατρικά κέντρα, 14 αεροδρόμια, δυο διυλιστήρια, το 1/3 των εργοστασίων ηλεκτροπαραγωγής, σχεδόν όλα τα εργοστάσια της χώρας, αχρηστεύτηκαν 595 χιλιόμετρα σιδηρογραμμών, 470 χιλιόμετρα ασφαλοστρωμένων οδικών αρτηριών, 44 μεγάλες γέφυρες εκ των οποίων οι 38 καταστράφηκαν ολοσχερώς. Οι εικόνες των κατοίκων του Βελιγραδίου να παραμένουν όλη τη νύχτα στις γέφυρες της πόλης σχηματίζοντας ανθρώπινες αλυσίδες για να τις σώσουν από τους βομβαρδισμούς δεν ξεχνούνται. Επίσης καταστράφηκε και το κεντρικό κτίριο της σερβικής δημόσιας τηλεόρασης, προκαλώντας θανάτους και μεταξύ των δημοσιογράφων και των εργαζομένων εκεί. Η σερβική κυβέρνηση εκτίμησε τις υλικές ζημιές που υπέστη η χώρα σε 100 δισεκατομμύρια δολάρια.

Έχουν εντοπιστεί τουλάχιστον 14 σημεία όπου έχουν πέσει βλήματα με απεμπλουτισμένο ουράνιο, ενώ ο σερβικός στρατός αναφέρεται σε 112 σημεία, διευκρινίζοντας ότι η πλειονότητα βρίσκεται στις περιοχές του Κοσόβου και της Μετοχίγια. Το επίπεδο ραδιενέργειας σε αρκετές περιοχές της νότιας Σερβίας ακόμη και σήμερα κυμαίνεται σε υψηλότερα

επίπεδα από τα επιτρεπόμενα όρια. Στο διάστημα από το 2014 και μετά εμφανίστηκαν στη Σερβία περίπου 40.000 νέες περιπτώσεις καρκίνου. Τα κρούσματα ανδρών με καρκίνο του προστάτη αυξήθηκαν κατά 60% μεταξύ 1999 - 2005.

Κλείνοντας, να θυμίσουμε τη στάση της τότε ελληνικής κυβέρνησης (ΠΑΣΟΚ-Σημίτης) που παρέδωσε γη και θάλασσα στους δολοφόνους, με το λιμάνι της Θεσσαλονίκης να παίζει κεντρικό ρόλο στη ΝΑΤΟϊκή επιδρομή. Από κοντά και ο υπόλοιπος πολιτικός κόσμος, με τη ΝΔ να ζητάει ανταλλάγματα και οφέλη για την αστική τάξη και το ΣΥΝΑΣΠΙΣΜΟ να αναπαράγει τα γνωστά περί «σφαγέα Μιλόσεβιτς», δικαιολογώντας το έγκλημα. Δυστυχώς αντίστοιχα υπήρξαν και στην εξωκοινοβουλευτική Αριστερά. Αφίσα των ΕΑΑΚ «Ο Μιλόσεβιτς σφάζει Αλβανούς στο Κόσοβο, ΗΠΑ και Γερμανία σιωπούν» και πρωτοσέλιδο στο «ΠΡΙΝ» δυο μήνες πριν από τους βομβαρδισμούς «Ο Μιλόσεβιτς σφάζει, ΕΕ και ΝΑΤΟ σιωπούν». Δυο μήνες μετά... σταμάτησαν τη σιωπή τους. Μάλιστα όλοι -πλην Λακεδαιμονίων- έτρεξαν στις κάλπες των ευρωεκλογών του 1999.

Η σημερινή υποχώρηση του αντιιμπεριαλιστικού-αντιπολεμικού κινήματος έχει τις αιτίες της. Ανάγκη ζωής- απαίτηση των καιρών, να δυναμώσει το μέτωπο των λαών ενάντια στον ιμπεριαλισμό, τον πόλεμο και τον εθνικισμό.

Τον Οικονόκοσμο γράφει ο Δημήτρης Μάνος

Πόσο μπορεί να αντέξει η ρωσική οικονομία;

«**Ο** πόλεμος στην Ουκρανία θα μπορούσε να έχει ως παράπλευρη απώλεια την πολύπλευρη διαστημική συνεργασία της Ρωσίας με τη Δύση, μεταξύ άλλων στον Διεθνή Διαστημικό Σταθμό (ISS). Μάλιστα ο επικεφαλής της ρωσικής διαστημικής υπηρεσίας Roscosmos, Ντιμίτρι Ρογκόζιν, δήλωσε ότι «αν μπλοκάρετε τη συνεργασία μας με μας, ποιος θα σώσει τον ISS από το να τεθεί ανεξέλεγκτα εκτός τροχιάς και να πέσει στην περιοχή των ΗΠΑ ή της Ευρώπης; Υπάρχει επίσης πιθανότητα πτώσης του 500 τόνων σταθμού στην Ινδία ή στην Κίνα. Θέλετε να τους απειλήσετε με μια τέτοια προοπτική; Ο ISS δεν περνάει πάνω από τη Ρωσία, συνεπώς οι κίνδυνοι είναι όλοι δικοί σας. Είστε έτοιμοι γι' αυτούς;»».

Αυτά έγραφε στις 26/2/22, δύο μέρες από την έναρξη της... ειδικής εισβολής της Ρωσίας στην Ουκρανία η «Ναυτεμπορική» και συνέχιζε: «Σε μια σειρά αναρτήσεών του στο Twitter, όπως στη φράση «θέλετε να καταστρέψετε τη συνεργασία μας στον ISS;» ο γενικός διευθυντής της Roscosmos προειδοποίησε ότι οι νέες κυρώσεις κατά της χώρας του μπορεί να έχουν πολύ δυσάρεστες επιπτώσεις. Ήδη οι περιορισμοί στις εξαγωγές υψηλής τεχνολογίας, που επέβαλε πρόσφατα ο πρόεδρος Μπάιντεν, εκτιμάται ότι θα επηρεάσουν αρνητικά το ρωσικό διαστημικό πρόγραμμα. Όπως ο ίδιος ο Αμερικανός πρόεδρος είπε, «αυτό θα αποτελέσει πλήγμα στην ικανότητά τους να συνεχίσουν να εκσυγχρονίζουν τον στρατό τους. Επίσης, θα πλήξει την αεροδιαστημική βιομηχανία τους, συμπεριλαμβανομένου του διαστημικού προγράμματός τους»».

Έτσι, λοιπόν, τόσο πραγματολογικά όσο και... συμβολικά αναδεικνύεται ότι ένα από τα βασικά «όπλα» της Ρωσίας απέναντι στις κυρώσεις είναι και ο... αυτοτραυματισμός αυτών που τις προτείνουν.

Στη συγκεκριμένη περίπτωση, υπάρχει και στρατηγικός στόχος από τη μεριά των Αμερικάνων. Σε αυτό το επίπεδο πρέπει να ελεγχθεί η είδηση που στο πλαίσιο του ψυχολογικού πολέμου διαδόθηκε από τους Ουκρανούς ότι ο μεγαλύτερος κατασκευαστής τεθωρακισμένων, η κρατική εταιρεία Uralvagonzavod, η οποία κατασκευάζει άρματα μάχης όπως το T-72B3, αναγκάστηκε να σταματήσει προσωρινά την παραγωγή στο Nizhny Tagil. Αυτό μεσοπρόθεσμα σημαίνει πως δεν θα μπορεί να στηρίξει μία σύγκρουση στην Ουκρανία που θα διαρκέσει μεγάλο χρονικό διάστημα.

Πέρα από την αντίκρουση των κυρώσεων των δυτικών ιμπεριαλιστών με επιπτώσεις για αυτούς τους ίδιους, κυρίως για τους Ευρωπαίους, μπορούμε να επισημάνουμε και άλλους σημαντικούς παράγοντες (στο έδαφος της «καθαρής» οικονομίας) που στην παρούσα συγκυρία μπορούν να υποστηρίξουν την ανθεκτικότητα της ρωσικής οικονομίας στις κυρώσεις.

Πρώτα και κύρια, το μέγεθος «Ρωσία» με το ελκυστικό -σε σχετικά προς το παρόν πλαίσια- μέγεθος «Κίνα» δεν είναι ένα μέγεθος που μπορεί εύκολα να αποκλειστεί και να περικυκλωθεί. Να το πούμε πιο απλά, δεν γίνεται να μεταμορφωθεί σε κράτος-παρία.

Όσον αφορά τη Ρωσία τώρα η ενσωμάτωσή της στο παγκόσμιο οικονομικό σύστημα ήταν ιδιόμορφη και όχι ολοκληρωμένη, πολύ περισσότερο δε μετά την προσάρτηση της Κριμαίας. Η Ρωσία ποτέ δεν έγινε μέλος του ΠΟΕ και η αποκόλλησή της προφανώς και δεν μπορεί να έχει τις συνέπειες που θα είχε ένας π.χ. αποκλεισμός της Κίνας. Μπορεί, λοιπόν, τα ρωσικά κρατικά χρεόγραφα να αποκλείστηκαν από τη δευτερογενή αγορά χρεογράφων την επόμενη της εισβολής, όμως ήδη από πέρυσι τα ίδια κρατικά χρεόγραφα είχαν αποκλει-

στεί από την... πρωτογενή αγορά χρεογράφων.

Κάτι τέτοιο σημαίνει, επίσης, ότι οι ρωσικές οικονομικές, νομισματικές και δημοσιονομικές αρχές ήταν προετοιμασμένες, είχαν κάνει τους υπολογισμούς τους για την αντιμετώπιση των επιπτώσεων των κυρώσεων και ήδη είχαν «εξασκηθεί» μέσα στους προηγούμενους κύκλους κυρώσεων.

Αυτό φαίνεται και στο ότι το ισοζύγιο των χρηματοοικονομικών εισροών-εκροών που παρουσιαζόταν σημαντικά ελλειμματικό τις πρώτες μέρες της εισβολής, μετά τις 10 Μάρτη άρχισε να ισοσκελίζεται.

Έπειτα υπάρχουν και οι ασιατικές «εναλλακτικές», όπως παράδειγμα η πρόσφατη συμφωνία με την Ινδία ανταλλαγής ρουβλιού και ρουπίας, προκειμένου να χρηματοδοτήσει το διμερές εμπόριο (η Ινδία αγοράζει ρωσικό πετρέλαιο σε εκπτώτικες τιμές). Μικρό προς το παρόν ως μέγεθος, αλλά είναι μία κίνηση που εν μέσω πολεμικής αντιπαράθεσης αμφισβητεί την κυριαρχία του δολαρίου.

Οι ιδιομορφίες της ρωσικής οικονομίας μπορούν να λειτουργήσουν ανθεκτικά: Έτσι μπορεί η αγορά λιανικών πωλήσεων, σύμφωνα με το Bloomberg, να βασίζεται κατά 75% στις εισαγωγές (στοιχεία του 2020), πράγμα που έχει οδηγήσει σε αύξηση του πληθωρισμού και απότομη αύξηση των τιμών καταναλωτή, όμως τα τέσσερα πέμπτα του ρωσικού ΑΕΠ εισάγουν πρώτες ύλες και ενδιάμεσα αγαθά μόλις σε ποσοστό 15%, όπως γράφει ο Κώστας Ράπτης στο «Κεφάλαιο».

Το Bloomberg επιπρόσθετα επισημαίνει ότι η ύπαρξη μεγάλων κρατικών εταιρειών επιτρέπει ώστε η ύφεση «να μην μετατραπεί» σε μείωση της απασχόλησης. Η οικονομική επιθεώρηση μας «προμθεύει» ένα επιπλέον στοιχείο: πολλές δυτικές εταιρείες δεν έχουν ακόμη απολύσει τυπικά, ούτε έχουν καταργήσει τις συμβάσεις εργασίας με Ρώσους εργαζόμενους και συνεχίζουν να τους πληρώνουν μισθούς! Προφανώς συνεχίζουν να ελπίζουν στην επάνοδό τους...

Όλα τα παραπάνω καθόλου βέβαια δεν σημαίνουν ότι η Ρωσία δεν θα πληγεί από τις κυρώσεις. Εξ άλλου, αναμένεται για φέτος μείωση 12% του ΑΕΠ (το γερμανικό ΑΕΠ μειώθηκε κατά 10,1% το δεύτερο τρίμηνο του 2020, με την έκρηξη της πανδημίας, για να έχουμε ένα μέτρο).

Τις προβλέψεις εμποδίζει η απόφαση του Πούτιν να μετατρέψει την πιο σημαντική «ανάσα» για τη ρωσική οικονομία, την προμήθεια δηλαδή ρωσικών υδρογονανθράκων (ύψους ενός δισεκατομμυρίων δολαρίων ημερησίως) σε όπλο, απαιτώντας την πληρωμή των συναλλαγών με ρούβλια. Πάντως, ο ίδιος ο Πούτιν μετέθεσε στο μέλλον την υλοποίησή της. Αυτή η απαίτηση δεν γίνεται τόσο για την αύξηση των συναλλαγματικών αποθεμάτων (έχουν ήδη πληγεί σε πολύ μεγάλο βαθμό με το πάγωμα των περιουσιακών στοιχείων από τους δυτικούς), όσο για να ασκήσει πίεση στους Ευρωπαίους (εισάγουν πάνω από το 40% των ενεργειακών τους αναγκών από την Ρωσία) και να εντείνει τις αντιθέσεις στο δυτικό στρατόπεδο.

Κρίσιμος παράγοντας για την πιο μόνιμη επίπτωση των κυρώσεων στη ρωσική οικονομία αποτελεί ο παράγοντας χρόνος.

Όσο παρατείνεται η πολεμική εμπλοκή στην Ουκρανία και η διελκυστίνδα Ρώσων-Δύσης, δυναμώνουν οι φωνές στο εσωτερικό της Ρωσίας (Υπουργός Ευρασιατικής Ολοκλήρωσης Σεργίι Γκλάζιεφ και εξέχοντες Ρώσοι Ακαδημαϊκοί) που οραματίζονται μία οικονομία αποσυνδεδεμένη από τη Δύση και επεκτεινόμενη στον τεράστιο ευρασιατικό χώρο.

Από καπιταλιστικής απόψεως, ο χώρος επέκτασης είναι όντως πολύ μεγάλος. Αρκεί, όμως, μόνο αυτό;

70 χρόνια από τη δολοφονία του από το καθεστώς της αμερικανοκρατίας

Ο Μπελογιάννης ζει!

Πέρασαν 70 χρόνια από εκείνο το Κυριακάτικο χάραμα του Μάρτη, που το καθεστώς της αμερικανοκρατίας δολοφονούσε τον Νίκο Μπελογιάννη, τον Δημήτρη Μπάτση, τον Νίκο Καλούμενο και τον Ηλία Αργυριάδη.

Με τη θυσία τους οι τέσσερις κομμουνιστές έγιναν το παράδειγμα των λαϊκών αγωνιστών που δεν λύγισαν μπροστά στο εκτελεστικό απόσπασμα, όπως χιλιάδες πριν από αυτούς και χιλιάδες μετά από αυτούς. Έδειξαν πως οι ιμπεριαλιστές και τα ντόπια τσιράκια τους δεν χαρίζονται σε κανέναν που τολμά να αμφισβητεί την απόλυτη εξουσία τους. Αλλά έδειξαν και πως αυτό που πάνω απ' όλα φοβάται το φαινομενικά πανίσχυρο σύστημα της βαρβαρότητας είναι ο λαός και οι αγώνες του, αυτοί που καθοδηγούνται από ένα ρωμαλέο κομμουνιστικό κίνημα που παλεύει χωρίς ταλαντεύσεις για την ανατροπή του.

Σήμερα, 70 χρόνια μετά, πολλά έχουν αλλάξει και πολλά έχουν μείνει ίδια. Το καπιταλιστικό-ιμπεριαλιστικό σύστημα είναι εξίσου βάρβαρο και εκμεταλλευτικό, εξίσου αδιάτακτο και δολοφονικό. Η ελληνική αστική τάξη είναι το ίδιο υπόδουλη στους ιμπεριαλιστές και το ίδιο τυχοδιωκτική. Το κομμουνιστικό κίνημα αναζητά τους νέους δρόμους που θα το οδηγήσουν στην ανασυγκρότηση, μετά την ήττα του τον περασμένο αιώνα.

Αυτή η ανασυγκρότηση θα έρθει μόνο μέσα από την νέα αναμέτρησή του με το σύστημα και, επομένως, μέσα από τους νέους μεγάλους αγώνες, αλλά και τις νέες θυσίες. Μια αναμέτρηση που θα γεννήσει τους νέους Μπελογιάννηδες, που θα βαδίσουν κι εκείνοι τον δρόμο της πάλης με το κεφάλι ψηλά και τις γροθιές σφιγμένες.

Και αυτή τη φορά θα νικήσουν!

«Αγαπάμε την Ελλάδα και το λαό της περισσότερο από τους κατηγορούς μας. Το δείξαμε όταν εκινδύνευε η ελευθερία, η ανεξαρτησία και η ακεραιότητά της και, ακριβώς, αγωνιζόμαστε για να ξημερώσουν στη χώρα μας καλύτερες μέρες χωρίς πείνα και πόλεμο. Για το σκοπό αυτό αγωνιζόμαστε και όταν χρειαστεί θυσιάζουμε και τη ζωή μας. Πιστεύω ότι δικάζοντάς μας σήμερα, δικάζετε τον αγώνα για την ειρήνη, δικάζετε την Ελλάδα.»

Νίκος Μπελογιάννης

Πολέμησε ο Κόκκινος Στρατός για την Ελλάδα;

Με αφορμή τη βεβήλωση του μνημείου του Σοβιετικού Στρατιώτη

Πριν από λίγες μέρες, και προφανώς με αφορμή τη ρωσική εισβολή στην Ουκρανία, κάποιοι «άγνωστοι» -σύμφωνα με δημοσιεύματα πολλών εφημερίδων- βεβήλωσαν ένα μνημείο στην Καλλιθέα που είχε ανεγερθεί προς τιμή του Σοβιετικού Στρατιώτη. Βέβαια δεν είναι και τόσο άγνωστοι οι υπεύθυνοι της πράξης αυτής, αφού δεν παρέλειψαν να δηλώσουν τις πολιτικές τους προτιμήσεις, υπογράφοντας με τα εθνικιστικά στοχάδια και το έμβλημα του ναζιστικού τάγματος ΑΖΟΝ. Δεν αφήνουν και πολλά περιθώρια αμφισβήτησης οι ντόπιοι φασίστες που βρήκαν την ευκαιρία, τη νύχτα της 21ης Μάρτη, κινούμενοι μέσα στο σκοτάδι να δείξουν για μια ακόμη φορά το αντικομμουνιστικό τους μένος, ξεσπώντας στα ιστορικά μνημεία. Ακράιοι και γραφικοί; Μάλλον όχι.

Το αντιρωσικό κλίμα επικρατεί παντού στη Δύση, με μια σειρά απαγορεύσεις, από την οικονομία και τις μετακινήσεις μέχρι και τον πολιτισμό, για να θυμηθούμε και τον Τσαϊκόφσκι που μέχρι κι αυτός έπεσε θύμα της συγκυρίας. Ένα κλίμα που έχει, επίτηδες και όχι από συνήθεια και κεκτημένη ταχύτητα, έντονα αντικομμουνιστικά στοιχεία. Στο σχήμα Δημοκρατίες - Απολυταρχίες το οποίο προωθεί η Δύση και ιδιαίτερα οι ΗΠΑ ως σύνορο και ιδεολογικό συγκολλητικό στοιχείο των ιμπεριαλιστικών στρατοπέδων, ο κομμουνισμός ανήκει σταθερά στο δεύτερο στρατόπεδο ακόμη και αν αυτό δεν περιλαμβάνει ίχνος κομμουνισμού.

Η αλήθεια είναι ότι στη «δημοκρατική» Ευρώπη αυτές οι ενέργειες γίνονται φανερά, στο φως της ημέρας και όχι μόνο το τελευταίο διάστημα. «Αιώνια δόξα στους ήρωες του Σοβιετικού Στρατού που έπεσαν για την ελευθερία των λαών το 1945» ήταν αποτυπωμένο στα ρωσικά και τα πολωνικά σε μνημείο που κατεδαφίστηκε σε ζωντανή μετάδοση στις 24 του Μάρτη. Έχει ανεγερθεί το 1949 στην πολωνική πόλη Chrzowice προς τιμήν των 620 στρατιωτών του Κόκκινου Στρατού του 1ου Ουκρανικού Μετώπου που έδωσαν τη ζωή τους για την απελευθέρωση της Πολωνίας από τους Ναζί.

Αλλά και στην ίδια τη Γερμανία οι Χριστιανοδημοκράτες του CDU πρότειναν να λιώσουν το άγαλμα του Ερνστ Τέλμαν -βρίσκεται στο Ανατολικό Βερολίνο- του κομμουνιστή γερμανού ηγέτη που εκτελέστηκε από τους Ναζί, για να στείλουν το μετάλλο ως «βοήθεια» στην Ουκρανία. Κάποια «μέταλλα» ενοχλούν ακόμα...

Ξαναγυρνώντας στην Ελλάδα, μετά τη βεβήλωση του μνημείου της Καλλιθέας, υπήρξαν δημοσιεύματα, όπως αυτό της «Καθημερινής» στις 23/3/2022 με τίτλο «Τα μυστήρια της Καλλιθέας», που θεωρεί «αναμενόμενη» την πράξη λόγω του κλίματος των ημερών αλλά και «ακατανόητο» τον λόγο ύπαρξης αυτού του μνημείου. Γιατί, όπως λέει, ο σοβιετικός στρατός δεν έδωσε μάχες στην Ελλάδα εκτός ίσως από τον... Δεκέμβρη του 1944. Προχωρώντας όμως τη σκέψη του, ο αρθρογράφος μάς ενημερώνει ότι και η Θεσσαλονίκη δεν απελευθερώθηκε το 1944 από τον ΕΛΑΣ, άρα κακώς υπάρχει αντίστοιχο μνημείο. Και φυσικά το «χειρότερο» απ' όλα είναι το άγαλμα του Άρη Βελουχιώτη που βρίσκεται στη Λαμία. Για τα δύο τελευταία έχουμε αναφερθεί κατά καιρούς μέσα από την στήλη της «Π.Σ.». Επίσης δεν θα αναφερθούμε στη σοβιετική συμβολή στην ελλη-

νική Αντίσταση μέσω του συνταγματάρχη Ποπόφ και της ομάδας του, που το καλοκαίρι του 1944 έπεσαν με αλεξίπτωτα στα ελληνικά βουνά και είχαν επαφές με την ηγεσία του ΚΚΕ. Θα θέλαμε όμως να κάνουμε μια σύντομη αναφορά στο μνημείο των τριών σοβιετικών στρατιωτών και την ιστορία του.

Το μνημείο ανεγέρθηκε το 2005 και αποτελείται από έναν ανδριάντα και μια ανάγλυφη στήλη που αναπαριστά έναν σκοτωμένο στρατιώτη με το όπλο στο χέρι. Φιλοτεχνήθηκε από τον γλύπτη Βιάτσεσλαβ Κλικόβ και δωρήθηκε από τον ίδιο στον Δήμο της Καλλιθέας. Είναι γνωστό ότι οι περισσότεροι σοβιετικοί στρατιώτες που αιχμαλωτίζονταν στον πόλεμο από τους Γερμανούς στέλνονταν στα στρατόπεδα συγκέντρωσης της Γερμανίας και της Πολωνίας. Όμως μετά το 1943 και τη διαφαινόμενη ήττα της Γερμανίας, άρχισαν να μεταφέρονται και σε άλλες χώρες της Ευρώπης που βρίσκονταν υπό γερμανική κατοχή. Ο λόγος ήταν προφανής. Ήθελαν να βρίσκονται όσο το δυνατόν μακρύτερα από χώρες σωστής στη Σοβιετική Ένωση. Οι πιθανότητες να απελευθερωθούν αυτές πρώτες από τον Κόκκινο Στρατό ήταν μεγάλες και οι Ναζί δεν ήθελαν να δοθεί η δυνατότητα στους αιχμαλώτους να επιστρέψουν γρήγορα στο μέτωπο και την πατρίδα τους.

Τρεις από αυτούς βρέθηκαν κρατούμενοι σε ένα στρατόπεδο στην Καλλιθέα. Υπάρχει μια μαρτυρία του Ερρίκου Βακαλόπουλου, στον «Ριζοσπάστη» της 19/8/2009, ο οποίος ήταν ανάρτητος του ΕΛΑΣ στην Καλλιθέα. Αναφέρει ότι πράγματι υπήρχαν στην Καλλιθέα τρεις σοβιετικοί στρατιώτες οι οποίοι κατάφεραν να δραπέτεύσουν και να ενταχθούν στις γραμμές του ΕΛΑΣ Καλλιθέας και μάλιστα με οπλισμό που άρπαξαν από το γερμανικό στρατόπεδο. Στη μαρτυρία αναφέρονται και τα ονόματά τους: Αλέξης, Βάνιας Νικολάι και Κόλιας. Οι σοβιετικοί στρατιώτες πολέμησαν τους Γερμανούς και τους έλληνες συνεργάτες τους σε μάχες που έδωσε ο 2ος Λόχος του ΕΛΑΣ Καλλιθέας. Όμως

τον Αύγουστο του 1944 στο μπλόκο της Καλλιθέας και την αναζήτηση ΕΛΑΣιτών από τους Γερμανούς στην ευρύτερη περιοχή, κατάφεραν να τους συλλάβουν και να τους εκτελέσουν μαζί με άλλους 22 αγωνιστές. Προς τιμήν λοιπόν και αυτών των τριών σοβιετικών στρατιωτών που έδωσαν τη ζωή τους για τη λευτεριά της πατρίδας μας, ανεγέρθηκε το 2005 το μνημείο που πρόσφατα βεβήλωθηκε. Άρα έχουμε έναν λόγο παραπάνω να τιμούμε τους ήρωες του Κόκκινου Στρατού στην Ελλάδα.

Υπάρχουν βέβαια επιπλέον χίλιοι λόγοι για να τους τιμούμε. Όπως υπάρχουν άλλοι τόσοι για τους ντόπιους φασίστες-υποστηρικτές του τάγματος του Αζόφ, τους πολιτικούς απογόνους των Ναζί να θέλουν να βεβηλώνουν και να καταστρέφουν μνημεία τα οποία υπενθυμίζουν τη θέση που πήρε ο καθένας απέναντι στην ιστορία. Και ο Κόκκινος Στρατός όπως και τα αντιστασιακά κινήματα που δημιουργήθηκαν στον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο σε όλη σχεδόν την Ευρώπη (μέσα σ' αυτά και το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ) βρέθηκαν στη σωστή πλευρά της, γιατί οι μαχητές τους πολέμησαν με αυτοθυσία και ελευθέρωσαν την Ευρώπη από το ναζισμό. Ενώ οι λαοί έχουν τοποθετήσει την άλλη πλευρά στα σκουπίδια της ιστορίας.

Τι να πρωτοθυμηθούμε; Τις τιτάνιες μάχες που έδωσε ο Κόκκινος Στρατός, με καθοριστική αυτή του Στάλινγκραντ, αντιστρέφοντας τη ροή του πολέμου; Την πρώτη συντριπτική ήττα για την αίτητη Βέρμαχτ που αποτέλεσε την αρχή του τέλους του πολέμου αλλά και της ίδιας της ναζιστικής Γερμανίας; Τη μεγαλειώδη επέλαση του Κόκκινου Στρατού στην ανατολική Ευρώπη, απελευθερώνοντας μια-μια όλες τις χώρες; Την αποθέωση που γνώρισαν οι μαχητές του όταν έμπαιναν θριαμβευτικά στις κατεχόμενες πρωτεύουσες των χωρών που απελευθέρωναν; Τα πρόσωπα των κρατουμένων ζωντανών-νεκρών στα ναζιστικά στρατόπεδα συγκέντρωσης όταν οι στρατιώτες του Κόκκινου Στρατού γκρέμιζαν τις πύλες τους; Τους πλέον των 20 εκατομμυρίων νε-

κρούς που έδωσε η Σοβιετική Ένωση στον πόλεμο, την ώρα που η Μ. Βρετανία μαζί με τις ΗΠΑ δεν έφταναν ούτε το 1 εκατομμύριο; Το ότι οι γερμανικές απώλειες στο ανατολικό μέτωπο ήταν τετραπλάσιες από τις αντίστοιχες απώλειες σε όλα τα άλλα μέτωπα μαζί; Τις τεράστιες καταστροφές που υπέστη η Σοβιετική Ένωση ως χώρα, οι οποίες δεν συγκρίνονται ούτε αθροιστικά με όλων των υπολοίπων χωρών; Το γεγονός ότι πολεμούσε μόνη της με το 70% του στρατού ξηράς της Γερμανίας και το 80% της αεροπορίας των χωρών του Άξονα, ενώ από το 1941 ζητούσε διακώως να ανοίξουν οι Δυτικοί το δεύτερο μέτωπο και αυτοί αρνούσανται πεισματικά; Την αρχική αποτυχία των Δυτικών στη μάχη των Αρδεννών, στις αρχές του 1945, και τη δραματική έκκληση του Τσόρτσιλ στον Στάλιν να ξεκινήσει τις επιθέσεις στο ανατολικό μέτωπο, όπως και έγινε, σώζοντας τη Δύση; Τη συμβολή της Σοβιετικής Ένωσης αλλά και των κομμουνιστικών κομμάτων στα αντάρτικα κινήματα όλης της ανατολικής Ευρώπης;

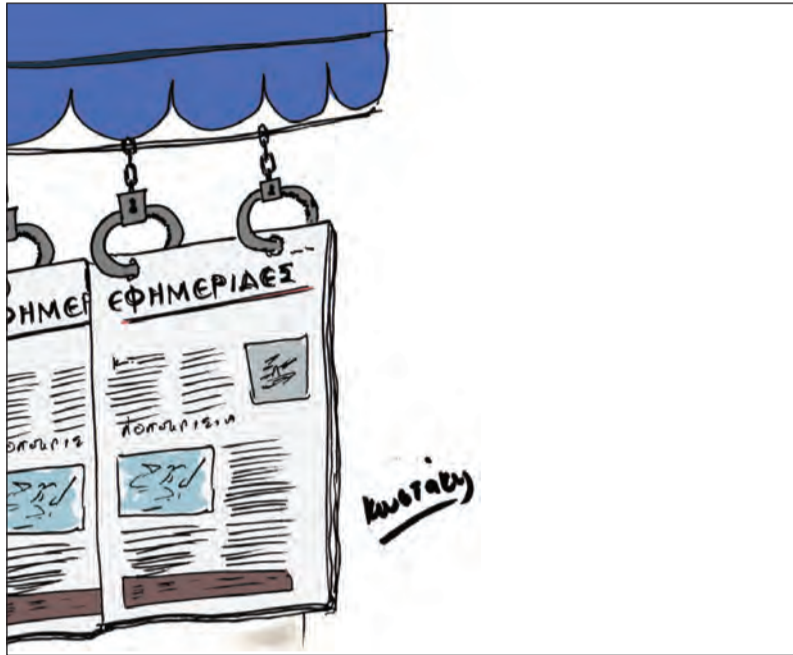
Όσα κι αν γραφτούν από τις αντικομμουνιστικές πένες, που τα τελευταία χρόνια δουλεύουν ασταμάτητα, η αλήθεια είναι μία. Ο Κόκκινος Στρατός κατάφερε να απελευθερώσει ένα πολύ μεγάλο μέρος της Ευρώπης και το 1945 να καρφώσει τη σοβιετική σημαία στο Ράιχσταγκ, τσακίζοντας τον φασισμό και υπογράφοντας με αυτό τον τρόπο τη Μεγάλη Αντιφασιστική Νίκη των Λαών. Ο Έρνεστ Χέμινγουэй το είπε με τον καλύτερο τρόπο: «Ο κάθε άνθρωπος που αγαπά την ελευθερία χρωστάει τόσα στον Κόκκινο Στρατό, που δεν θα μπορούσε να τα ξεπληρώσει ποτέ, με ό,τι κι αν έκανε».

<https://www.kathimerini.gr/opinion/561774961/ta-mystiria-tis-kallitheas/amp/>

<https://www.rizospastis.gr/storyAm.p.do?id=5217146>

Σ.Σ.

σχολία

Αέριο Ι

Συμφωνία μεταξύ Ευρωπαϊκής Ένωσης και Ηνωμένων Πολιτειών για την παράδοση 50 δισεκατομμυρίων κυβικών μέτρων αμερικανικού υγροποιημένου φυσικού αερίου στην ΕΕ, η οποία ενδέχεται να αντικαταστήσει το ένα τρίτο της ετήσιας προμήθειας φυσικού αερίου από τη Ρωσία προς την ΕΕ, ανακοίνωσαν η πρόεδρος της Κομισιόν και ο Αμερικανός πρόεδρος. Θα πληρωθούν σε δολάρια.

Ανθρωπισμός

Σε συζήτηση του Γάλλου προέδρου, Εμμανουέλ Μακρόν, με τον Έλληνα πρωθυπουργό, Κυριάκο Μητσοτάκη, στο Ευρωπαϊκό Συμβούλιο, συμφωνήθηκε η Ελλάδα να πάρει μέρος σε πιθανή ανθρωπιστική επιχείρηση στη Μαριούπολη. Αναζητούνται Καλάσνικοφ.

Σημαία

Την ανάγκη να τηρηθούν στο ακέραιο οι υποχρεώσεις που αφορούν την κατάσταση της αναρτώμενης εθνικής σημαίας τόσο στα δημόσια και δημοτικά κτίρια όσο και στις ιδιωτικές επιχειρήσεις και οικίες επισήμανε ο υπουργός Εσωτερικών, Μάκης Βορίδης, με οδηγία που απέστειλε προς όλους τους δημόσιους και δημοτικούς φορείς με αφορμή τον επικείμενο εορτασμό της Εθνικής Επετείου της 25ης Μαρτίου. Τα ίδια αφορούν για όποιον επιθυμεί να αναρτήσει την αστερόεσσα.

Ενδιαφέρον

Ο πρωθυπουργός δήλωσε το προσωπικό ενδιαφέρον του για την υπόθεση του μαθητή από τη Γουϊνέα και τον ενημέρωσε για τις κινήσεις της Κυβέρνησης και του Υπουργείου Παιδείας και Θρησκευμάτων για την ενίσχυση του φακέλου του. Με μαθήματα Ουκρανικών.

Γράμμα

Τα άτομα που επιδεικνύουν το γράμμα «Z» στη Γερμανία για να δηλώσουν την υποστήριξη στον πόλεμο της Ρωσίας στην Ουκρανία θα μπορούσαν να διωχθούν ποινικά, σύμφωνα με όσα ανέφερε ο εκπρόσωπος του υπουργείου Εσωτερικών της χώρας. Εκτός εάν είναι από το Ζελένσκι

Φυλάκιση

Σύμφωνα με νέα διάταξη στον Ποινικό Κώδικα, προβλέπεται η φυλάκιση ακόμα και για πλημμέλημα. Ήδη δημιουργείται χώρος με τις αποφυλακίσεις των Χρυσουγιδών.

Αέριο II

Μελέτη του Πανεπιστημίου Χάρβαρντ δείχνει ότι άτομα ηλικίας άνω των 65 ετών που ζουν κοντά σε τοποθεσίες εξόρυξης σχιστολιθικού αερίου και πετρελαίου στις Ηνωμένες Πολιτείες, πεθαίνουν νωρίτερα από τους συνομηλικούς τους που κατοικούν μακριά από αντίστοιχες βιομηχανικές περιοχές. Και ακόμα νωρίτερα στις περιοχές παράδοσης

Αποφυλάκιση

Στις 23 Μάρτη, με απόφαση του δικαστικού συμβουλίου Βόλου, αποφυλακίστηκε ο νεοναζιστής Ηλιόπουλος, πρώην βουλευτής του εθνικοσοσιαλιστικού μορφώματος, καταδικασμένος σε κάθειρξη επτά ετών για ένταξη σε εγκληματική οργάνωση. Θα καλεστεί και στη Βουλή.

Ασφάλεια

«Από τη στιγμή που η Κίνα, η Ρωσία και η Βόρεια Κορέα έχουν τα δικά τους πυρηνικά, ο κόσμος θα είναι ασφαλέστερος αν το ΝΑΤΟ έχει και αυτό τα δικά του», είπε ο ΓΓ του ΝΑΤΟ Γ. Στόλτενμπεργκ. Π(ειρηνικά).

Πώς έγινε μαρξιστής ο Μπρεχτ και γιατί ακριβαίνει το σιτάρι

ΠΡΟΣΩΠΩΝ

Κάποτε, εξιστορεί ο Μπρεχτ, έπρεπε, για κάποιο θεατρικό έργο, να περιγράψω το χρηματιστήριο σιτηρών του Σικάγου. Νόμιζα πως γρήγορα θα μπορούσα να αποκτήσω τις απαραίτητες γνώσεις, ρωτώντας μερικούς ειδικούς χρηματιστές. Αλλιώς, όμως, ήρθαν τα πράγματα. Κανένας, ούτε διάφοροι γνωστοί οικονομολόγοι και επιχειρηματίες, κανένας από όσους ρώτησα δεν μπόρεσε να μου εξηγήσει τους νόμους που κυβερνούν το χρηματιστήριο. Άρχισα να πιστεύω ότι το πράγμα είναι ανεξήγητο, άπιαστο από τον νου και άρα παράλογο. Ο τρόπος που διατιθόταν η παγκόσμια παραγωγή σιτηρών ήταν, απλούστατα, ακατανόητος! Κατάσταση ανυπόφορη για όλους, έξω από μια φούχτα κερδοσκόπους. Έτσι, εκείνο το θεατρικό έργο δε γράφτηκε ποτέ -κι εγώ άρχισα να διαβάζω Μαρξ.

Ο παραλογισμός στη διάθεση της παγκόσμιας παραγωγής σιτηρών είναι, βέβαια, γεγονός και επιβεβαιώνεται από την παγκόσμια πείνα που πλήττει την ανθρωπότητα. Αφού το χρηματιστήριο σιτηρών δεν ασχολείται με το σιτάρι καθαυτό και τη διάθεσή του στην παγκόσμια αγορά. Ασχολείται αποκλειστικά, όπως και κάθε αγοροπωλησία στον καπιταλισμό, με το κέρδος, που ελπίζει να αποκομίσει αυτός που αγοράζει μια μετοχή, γιατί εκτιμάει ότι θα ανέβει σε σχέση με αυτόν που πουλάει τη μετοχή, γιατί εκτιμάει ότι θα πέσει. Τα συμβαλλόμενα μέρη ευελπιστούν στο ίδιο αποτέλεσμα στη βάση αντίθετων εκτιμήσεων. Πρόκειται, δηλαδή, για έναν παραλογισμό, όπου η επιτυχία του ενός βασίζεται στην καταστροφή του άλλου. Γιατί, λοιπόν, να εξαλειφθεί η πείνα;

Η μετατροπή από τον καπιταλισμό όλων των προϊόντων, των αγαθών, των αξιών, της εργασίας, της ίδιας της ζωής και του ανθρώπου σε εμπόρευμα και ιδιοκτησία αποτελεί τη βάση αυτού του παραλογισμού, που επεκτείνεται και «μολύνει» κάθε πτυχή της ανθρώπινης ύπαρξης και... λογικής. Δεν είναι, επομένως, να απορεί κανείς (όσο και αν είναι μοιραίο να απορούμε)

που η φτώχεια και ο πλούτος κληρονομούνται και αλληλοτροφοδοτούνται, που ο παραλογισμός του πολέμου και της καταστροφής (σήμερα στην Ουκρανία, στην Υεμένη ή αλλού, χθες στη Συρία, το Ιράκ, το Αφγανιστάν, τη Γιουγκοσλαβία ή αλλού, προχθές σε ολόκληρο τον κόσμο), είναι απόλυτα «λογικός» και εξηγήσιμος με πολιτικά, οικονομικά και γεωστρατηγικά κριτήρια. Τα άλλα, περί ακρότητας και τρέλας, περί εγκλημάτων πολέμου, απάνθρωπης συμπεριφοράς και παραβίασης ελευθεριών και δικαιωμάτων, για το «μεγάλο κακό» της φτώχειας, της πείνας και του πολέμου, ιδίως όταν λέγονται από μια «φούχτα εκμεταλλευτών και κερδοσκόπων», είναι για να αναπαύονται τα κορμιά και οι συνειδήσεις των θυμάτων. Όποιος πραγματικά θέλει να πολεμήσει δια παντός τον πόλεμο, τη φτώχεια και την πείνα οφείλει, πριν από όλα, να συγκρουστεί με αυτή τη «λογική του παραλόγου» με την οποία λειτουργεί ο κόσμος. Ο Μπρεχτ αποφάσισε, μεταξύ άλλων, να διαβάσει Μαρξ.

Τώρα που η ανθρωπότητα αντιμετωπίζει μια νέα, χειρότερη, παγκόσμια επισιτιστική κρίση (και όχι, όπως συνέβαινε έως τώρα, κυρίως στην Αφρική, την Ασία, τη Μ. Ανατολή και όπου κανένας λόγος ανησυχίας δεν υπήρχε), τα «ατυχήματα της δουλειάς», όπως τα χαρακτήρισε ο Μπρεχτ για τον εαυτό του, οδηγούν αρκετούς, που μιλούν στο όνομα των «ταπεινών και καταφρονημένων», αντί στο (ξανα)διάβασμα του Μαρξ, στην με κατάνυξη απαγγελία των «ιερών ευαγγελίων» της αστικής περιβαλλοντολογίας, όπου οι φυσικές καταστροφές, οι ακραίες κακοκαιρίες, η κλιματική αλλαγή, ο πολιτισμός των ορυκτών καυσίμων, οι διαταραχές της εφοδιαστικής αλυσίδας, η αύξηση της ζήτησης, η μείωση της προσφοράς, η υπογεννητικότητα, ο υπερπληθυσμός, η εξάντληση των πόρων, οι πανδημίες, οι πόλεμοι και άλλα παράγωγα του καπιταλισμού-ιμπεριαλισμού (αλλά σχεδόν ποτέ ο ίδιος ο καπιταλισμός-ιμπεριαλισμός), ορίζονται ως κύριες,

αν όχι αποκλειστικές, αιτίες της παγκόσμιας δυστυχίας: της επισιτιστικής και ανθρωπιστικής κρίσης, όπως καθιερώθηκε να λέγεται η πείνα, η φτώχεια, ο πόλεμος, η προσφυγιά από την «correct κοινωνία των πολιτών» (το πρόβλημα, φυσικά, δεν είναι οι όροι αλλά ο εξωραϊσμός και η κατάχρησή τους).

Πρόκειται, προφανώς, για «ατυχήματα της δουλειάς» με διαφορετικό αποτέλεσμα από αυτό του Μπρεχτ. Για «ατυχήματα» που δικαιολογούν και αναπαράγουν τον παραλογισμό του χρηματιστηρίου σιτηρών του Σικάγο. Να φταίει, άραγε, μόνο ότι και η «ενημέρωση» κατάντησε εμπόρευμα; Ή μήπως φταίει και ότι «πρέπει να είμαστε με το ρεύμα»;

Υπάρχει αύξηση των σιτηρών κατά περίπου 80% σε σύγκριση με το 2020. Τα ποσοστά της παγκόσμιας πείνας αυξάνονται δραματικά και το φαινόμενο ενισχύεται από τον πόλεμο της Ουκρανίας και την κλιματική αλλαγή. Επίσης, αυξήθηκαν τα ποσοστά της παχυσαρκίας. Αυτά αποκάλυπτουν οι εκθέσεις του ΟΗΕ. Εντάξει, ας «είμαστε με το ρεύμα»: η πείνα ενισχύεται από τις πολεμικές συρράξεις και την κλιματική αλλαγή, αλλά... τι γίνεται με την παχυσαρκία; Φαίνεται ότι αυτό μονάχα ο Μαρξ μπορεί να μας το εξηγήσει!

Επειγόντως χρήματα (μερικά δισ) αναζητάει ο ΟΗΕ για να αντιμετωπιστεί η «κόλαση» της επισιτιστικής κρίσης και για να μη κατακλυστεί ο «δυτικός παράδεισος» από τους «κολασμένους». Ανταποκρίθηκε (εκ του πονηρού) και για δεύτερη φορά ο Έλον Μασκ (μετά τη μονομαχία με τον Πούτιν), στον βαθμό που θα αποδείξει ο ΟΗΕ ότι με 6 δισ. θα εξαλειφθεί η παγκόσμια πείνα.

Αντίθετα, η Μαντλίν Ολμπράιτ (ας είναι βαρύ και ασήκωτο το χόμα που την σκεπάζει) δήλωνε όταν ήταν ζωντανή-νεκρή ότι «άξιζε» να πεθάνουν μισό εκατομμύριο παιδιά στο Ιράκ από τις κυρώσεις. Σε έναν κόσμο που μοιάζει όλο και περισσότερο με σφαγείο, όλα επιτρέπονται.